

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΛ. Α' ΗΧΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν
Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ Δογματικόν.

Ἦχος πλ. α'.

Τὴν θεοπρεπῆ καὶ σεβάσμιον Κόρην τιμήσωμεν, τὴν ὑπέριτον
τῶν Χερουβεὶμ· ὁ γὰρ Δημιουργὸς τῶν ὅλων ἐνανθρωπήσαι
βουληθεὶς, ἐν αὐτῇ ᾤκησεν ἀφράστως. Ὡ ξένων πραγμάτων,
καὶ παραδόξων μυστηρίων! τίς οὐκ ἐκπλαγῆ ἐν τούτῳ
ἀκουτισθεὶς, ὅτι Θεὸς ἄνθρωπος γέγονε, καὶ τροπὴ ἐν αὐτῷ
οὐχ ὑπῆρξε; καὶ τῆς παρθενίας πύλας διήλθε, καὶ μείωσις
ἐν αὐτῇ οὐχ ὑπελείφθη; καθὼς ὁ Προφήτης λέγει· Ἄνθρωπος
ταύτην οὐ διοδεύσει ποτέ, εἰ μὴ ὁ μόνος Κύριος ὁ Θεὸς
Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τό, Καταξίωσον κ.λπ., ψάλλομεν τὸ Ἀναστάσιμον
Στιχηρόν, Σὲ τὸν σαρκωθέντα, καὶ εἶτα τὰ παρόντα
Προσόμοια.

Στιχηρὰ τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στίχ.\Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ
γενεᾷ.

Χεῖρας ἐπανατείνω πρὸς σέ, καὶ ῥυπαρὰ χεῖλη ἀνοίγω πρὸς
δέησιν, καὶ κάμπω καρδίας γόνυ, καὶ νοητῶς τῶν ποδῶν,
σοῦ τῶν παναχράντων νῦν ἐφάπτομαι, Ἄγνη καὶ προσπίπτω
σοι· τὰς ὀδύνας μου ἴασαι, τὰ χρόνια μου, τὰ πολλὰ καὶ
ἀνίατα, ἀγαθότητι σῆ, θεράπευσον τραύματα· ῥῦσαι ἐξ
ὀρωμένων με, ἐχθρῶν ἀοράτων τε· κούφισον Κόρη τὸ βάρος,
τῆς ῥαθυμίας μου ὅπως σε, ὑμνῶ καὶ δοξάζω, δι' ἧς εὐρατο
ὁ κόσμος, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ.\Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὔς σου καὶ
ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πατρός σου· καὶ
ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Χαίροις ἡ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀνερμηνεύτως συλλαβοῦσα
Πανάμωμε, καὶ τοῦτον σαρκὶ τεκοῦσα, τὸ καθ' ἡμᾶς ἀληθῶς,

ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων προσλαβόμενον, ψυχὴν νοεράν τε, καὶ αὐτεξούσιον ἔχοντα· ἀνελλιπῶς γάρ, τὸν Ἀδὰμ ἐνδυσάμενος, διεσώσατο, ἀναπλάσας τὸν ἄνθρωπον· ὅθεν ἐν δύο φύσεσιν, ἡμῖν καταγγέλλεται, ὡς ἐκατέρων δεικνύων, ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐνέργειαν, Χριστός· ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ.\Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Χαίροις ἡ καλλονὴ Τακώβ, ἣν ἐξελέξατο Θεὸς ἣν ἀγάπησεν· ἡ θύρα τῶν σωζομένων, ἡ φλογοφόρος λαβίς, τῆς ἀρᾶς ἡ λύσις Παντευλόγητε, γαστήρ θεοχώρητε, πεπτωκότων ἀνόρθωσις, ἁγιωτέρα, Χερουβείμ καὶ τῆς κτίσεως, ὑπερέχουσα, δυσθεώρητον ὄραμα, ἄκουσμα τὸ καινότατον, ἀνέκφραστον λάλημα, ἄρμα τοῦ Λόγου, νεφέλη, ἐξ ἧς ἀνέτειλεν Ἥλιος, ἡμᾶς καταυγάζων, τοῖς ἐν σκότει καὶ παρέχων, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αἱ περὶ σοῦ προφητεῖαι ἐπληρώθησαν, Παρθένε ἀγνή· ὁ μὲν γάρ σε τῶν προφητῶν, πύλην προηγόρευσεν ἐν Ἐδέμ, βλέπουσαν κατὰ ἀνατολάς, ἐν ἧ ὀυδεὶς διηλθεν, εἰμὴ ὁ σὸς Πλαστουργός, καὶ τοῦ κόσμου παντός· ὁ δὲ βάτον πυρὶ φλεγομένην, ὅτι ἐν σοὶ ῥῆκεσε τὸ πῦρ τῆς θεότητος, καὶ ἄφλεκτον μείνασαν· ἄλλος ὄρος ἅγιον, ἐξ οὗ ἐτίμηθη λίθος ὁ ἀκρογωνιαίος, ἄνευ χειρὸς ἀνθρώπου, καὶ ἐπάταξε τὴν εἰκόνα τοῦ νοητοῦ Ναβουχοδονόσορ. Ἀληθῶς μέγα καὶ παράδοξον, τὸ ἐν σοὶ μυστήριον ὑπάρχει Θεομῆτορ! διό σε δοξάζομεν, διὰ σοῦ γὰρ γέγονεν ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῷ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμὸν καὶ τὰ λοιπά, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβολον ἠσχυνας, καὶ διὰ τῆς ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἠμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· δοξάζομέν σε μονογενές.

Ὁ τὴν ἀνάστασιν διδοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ ἄδου, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύπτεσθε.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων Κτίστης, διὰ φιλανθρωπίαν σαρκὶ παθῶν, ἀνέστη ὁ ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἔθνῶν, τοῦτον προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Ἔτερα Στιχηρά, Ἀνατολικά.

Ἐσπερινὴν προσκύνησιν προσφέρομέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διὰ σαρκός, λάμπαντι τῷ κόσμῳ, καὶ μέχρις ᾄδου κατελθόντι, καὶ τὸ ἐκεῖσε σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι· Φωτοδότα Κύριε δόξα σοι.

Τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας ἡμῶν, Χριστὸν δοξολογήσωμεν· αὐτοῦ γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος, κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται· χαίρει χορὸς Ἀγγέλων, φεύγει δαιμόνων πλάνη· Ἀδὰμ πεσῶν ἀνίσταται, διάβολος κατήργηται.

Οἱ τῆς κουστωδίας ἐνηχοῦντο ὑπὸ τῶν παρανόμων· Καλύψατε Χριστοῦ τὴν ἔγερσιν, καὶ λάβετε ἀργύρια, καὶ εἶπατε, ὅτι ἡμῶν κοιμωμένων, ἐκ τοῦ μνημείου ἐσυλήθη ὁ νεκρός. Τίς εἶδε, τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ; μάλιστα ἐσμυρνισμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ; Μὴ πλανᾶσθε Τουδαῖοι· μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν προφητῶν, καὶ γνῶτε, ὅτι αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου καὶ παντοδύναμος.

Κύριε ὁ τὸν ᾄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν θάνατον πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον, τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος· τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ, νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος· ἡ θάλασσα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος· ἡ Ἄμεμπος μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔμεινεν ἄφθορος· Ὁ ὢν καὶ προῶν, καὶ φανεὶς ὡς ἄνθρωπος, Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Στίχ.\Ένεδύσατο ὁ Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο.

Στίχ.\Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἣτις οὐ σαλευθήσεται.

Εἰς τὸν Στίχον. Απόστιχα Στιχηρά.

Τὸ Ἀναστάσιμον. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστόν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἄσμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι σταυρὸν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος· σκυλεύσας ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ.\Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο· ἐνεδύσατο ὁ Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο.

Τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Νυγείσης σου τῆς πλευρᾶς Ζωοδότα, κρουνοῦς ἀφέσεως πᾶσιν ἐξέβλυσας ζωῆς καὶ σωτηρίας· σαρκὶ δὲ θάνατον κατεδέξω, ἀθανασίαν ἡμῖν δωρούμενος· οἰκῆσας τάφῳ δέ, ἡμᾶς ἤλευθέρωσας, συναναστήσας ἑαυτῷ ἐνδόξως ὡς Θεός· διὰ τοῦτο βοῶμεν· Φιλόανθρωπε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ.\Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἣτις οὐ σαλευθήσεται.

Ἐένη σου ἡ σταύρωσις, καὶ ἡ ἐν ἄδου κάθοδος, Φιλόανθρωπε ὑπάρχει· σκυλεύσας γὰρ αὐτόν, καὶ τοὺς πάλαι δεσμίους συναναστήσας ἑαυτῷ, ἐνδόξως ὡς Θεός, τὸν Παράδεισον ἀνοίξας, ἀπολαβεῖν τούτου ἠξίωσας· διὸ καὶ ἡμῖν τοῖς δοξάζουσι τὴν σὴν τριήμερον ἔγερσιν, δώρησαι ἰλασμόν ἁμαρτιῶν, Παραδείσου οἰκῆτορας καταξιῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Στίχ.\Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ὁ δι' ἡμᾶς σαρκὶ πάθος δεξάμενος, καὶ τριήμερος ἐκ νεκρῶν ἀναστάς, τῆς σαρκὸς ἡμῶν τὰ πάθη θεράπευσον, καὶ ἀνάστησον ἐκ πταισμάτων χαλεπῶν, Φιλόανθρωπε, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ναός καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως,
Παρθένε πάνσεμνε· δι' ἧς ὁ λυτρωτῆς μου Χριστὸς ὁ Κύριος,
τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων
δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὐς ἐπλασε κατ' εἰκόνα ἰδίαν
χειρὶ τῆ ἐαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρῤῥησίαν
πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ Παρθένου
τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ καὶ
προσκυνήσωμεν· ὅτι ἠύδοκῆσε σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ,
καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγείραι τοὺς τεθνεῶτας, ἐν τῇ
ἐνδόξῳ ἀναστάσει αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος· Χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη
τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· Χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν, καὶ
ἀπειρόγαμε· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν,
πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ
προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῃ

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῷ

Κανὼν Τριαδικός, οὔτ' ἢ ἀκροστιχίς·

Κανὼν ὁ πέμπτος φωτὶ τῷ τρισηλίῳ.

Ἦχος πλ. α'. ῶδὴ α'. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Κράτος τῆς ἐνιαΐας, καὶ τρισηλίου μορφῆς, ἀνυμνοῦντες
βοῶμεν· Τὸν νοῦν ἡμῶν καταύγασον, Θεὲ παντοδύναμε, καὶ
πρὸς τὴν σὴν Δέσποτα, μετεώρησον δόξαν ἄφραστον.

Ἄνω σε τῶν Ἀγγέλων, διάκοσμοι νοεροί, ἀσιγήτως ὑμνοῦσιν,
ἐν τρισαγίοις ἄσμασι, Μονάδα τρισάριθμον, καὶ Τριάδα
σύμμορφον, ὑπερούσιον παντοδύναμον.

Νέκταρ τῆς σῆς ἀγάπης, γλυκύτατον φωτουργόν, τῇ ψυχῇ μου
παράσχου, Τριάς μονὰς ἀρχίφωτε, καὶ θεῖαν κατάνυξιν,
καθαρτικὴν Δέσποτα, πολυέλεε πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Ὡσπερ ἐπὶ τὸν πόκον, κατήλθεν ἀψοφητί, οὐρανόθεν Παρθένε,
ὁ ὑετὸς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ θεῖος καὶ ἔσωσε, ξηρανθεῖσαν
ἄπασαν, τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν ἄχραντε.

Ῥδὴ γ'. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Νοήσας τὰς νοερὰς οὐσίας ὑπέστησας, ὑμνωδοὺς ἀπαύστους
τῆς σῆς θεότητος, τρίφωτε Θεὲ καὶ παντουργέ· ἀλλὰ καὶ τῶν
πηλίνων, καὶ γηγενῶν δέξαι τὴν δέησιν, καὶ τὴν ἰκεσίαν ὡς
εὐσπλαγχνος.

Ὁ πάσης κατὰ φύσιν τροπῆς ἀπαράδεκτος, τοῖς ἀλλοιούμενοις
ἡμῖν καὶ μέλπουσι, τὴν ἀνεξιχνίαστον πηγὴν, τῆς σῆς
ἀγαθωσύνης, πλημμελημάτων δὸς συγχώρησιν, καὶ τὴν
σωτηρίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ Πνεῦμα δοξάζομεν, ἐν ἀπαραλλάκτῳ
μορφῇ θεότητος, σὲ τὸν ἐνικὸν καὶ τριλαμπῆ, Κύριον τῶν
ἀπάντων, ὡς οἱ Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι, παρὰ σοῦ σαφῶς
ἐδιδάχθησαν.

Θεοτοκίον.

Ἐφάνης τῷ Μωϋσῆ ἐν βάτῳ ὡς Ἄγγελος, βουλῆς τῆς μεγάλης
τοῦ Παντοκράτορος, σοῦ τὴν ἐκ Παρθένου προδηλῶν, σάρκωσιν
θεοῦ Λόγε· δι' ἧς ἡμᾶς μετεστοιχείωσας, καὶ πρὸς οὐρανοὺς
ἀνεβίβασας.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐλεήμων ὑπάρχεις Τριάς ἀμέριστε· ἐλεεῖς γὰρ τοὺς πάντας
ὡς παντοδύναμος, καὶ πανοικτίρμων συμπαθῆς καὶ πολυέλεος·
διὸ προσφεύγομεν πρὸς σέ, οἱ ἁμαρτήμασι πολλοῖς,
βαρούμενοι κεκραγότες· Ἰλάσθητι τοῖς σοῖς δούλοις, καὶ
ῥῦσαι πάντας πάσης κολάσεως.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε ἡμᾶς ἐλέησον, τοὺς προσφεύγοντας πίστει
εἰς σὲ τὴν εὐσπλαγχνον, καὶ αἰτουμένους τὴν θερμὴν σου
νῦν ἀντίληψιν· δύνασαι γὰρ ὡς ἀγαθή, τοὺς πάντας σώζειν
ὡς οὔσα, Μήτηρ θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ταῖς μητρικαῖς σου
πρεσβείαις, ἀεὶ χρωμένη θεοχαρίτῳ.

Ῥδὴ δ'. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Μυεῖται τῆς μιᾶς κυριότητος, τὸ τριφαῆς ὁ Δανιήλ, Χριστὸν κριτὴν θεασάμενος, πρὸς τὸν Πατέρα ἰόντα, καὶ Πνεῦμα τὸ προφαῖνον τὴν ὄρασιν. (δῖς)

Πηλίνοις τοὺς ὑμνοῦντάς σε στόμασι, τὸν ὑπερούσιον Θεόν, τριαδικὸν ὑποστάσεσι, μοναδικόν τε τῇ φύσει, τῆς δόξης τῶν Ἀγγέλων ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ δασὺ καὶ κατάσκιον, ὃ εἶδε πρὶν ὁ Ἀββακούμ, ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ Ἅγιος, τὸν δυσσθεώρητον τόκον, ἐδήλου σῆς Παρθένε συλλήψεως.

Ῥδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ὁ δι' ἀγαθότητα κτίσας τὸν ἄνθρωπον, καὶ κατ' εἰκόνα τὴν σὴν ποιήσας, ἐν ἐμοὶ κατοίκησον, τρίψωτε Θεέ μου, ὡς ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαγχνος.

Σύ με καθοδήγησον μονὰς Τρισήλιε, πρὸς τρίβους θείας τῆς σωτηρίας, καὶ τῆς σῆς ἐλλάμψεως, πλήρωσον ὡς φύσει, Θεὸς ἀπειροδύναμος.

Φῶς τὸ ἀδιαίρετον τῆς μιᾶς φύσεως, μεμερισμένον τοῖς χαρακτῆρσι, τριλαμπὲς ἀνέσπερον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καταύγασον ταῖς αἰγλαῖς σου.

Θεοτοκίον.

Ὡς κατεῖδε πάλαι σε ἀγνὴ Πανάχραντε, ὁ ὑποφήτης βλέπουσαν πύλην, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, εὐθύς σε ἐπέγνων, Θεοῦ κατοικητήριον.

Ῥδὴ στ'. Μαινομένην κλύδωνι.

Τριφαῆς ὑπάρχουσα, θεαρχία ὑποστατικῶς, ἐνιαία πέφυκας, ὡς σύμμορφος, καὶ ἰσουργός, καὶ κατ' οὐσίαν καὶ βούλησιν. (δῖς).

Ἰκανῶς ἐδήλωσεν, ὁ Προφήτης ἄδων τῷ Πατρί· Σὺ φωτὶ ὀψόμεθα, τῷ Πνεύματι, φῶς τὸν Υἱόν, ἓνα Θεὸν τὸν τρισήλιον.

Θεοτοκίον.

Τῶν παισμάτων λύτρωσιν, καὶ κινδύνων Δέσποτα Θεέ, ἐνικὲ καὶ τρίψωτε, κατάπεμψον, σοῖς ὑμνηταῖς, πρεσβεῖαις τῆς Θεομήτορος.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸ τρισήλιον σέλας δοξολογήσωμεν, καὶ ἀπλὴν τὴν Τριάδα
νῦν προσκυνήσωμεν· ὅτι ἐφώτισεν ἡμᾶς καὶ ἠλέησε, καὶ
ἐρρύσατο φθορᾶς, τὸ γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, λυτρώσασα ἐκ
τῆς πλάνης, εἰδώλων πάντα τὸν κόσμον, καὶ Βασιλείαν ἡμῖν
παρέσχετο.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ἀπορήσας ἐκ πάντων πρὸς σὲ κατέφυγον, τὴν ἐλπίδα ἀπάντων
καὶ τὸ προσφύγιον, ἁμαρτωλῶν καὶ ταπεινῶν κράζων τὸ
Ἥμαρτον· ἀλλ' ἐπιμένω τοῖς χείροσιν, ἀναισθητῶν ὁ ἄθλιος·
ἐλέησόν με πρὸ τέλους, ἐπίστρεψόν με καὶ ῥῦσαι, πάσης
κολάσεως τὸν ἀνάξιον.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ὡς ἐλέους ἄβυσσον, κεκτημένος Κύριε, καὶ πέλαγος ἄπειρον,
Οἰκτιρμον ἐλέησον, τοῦς ἕνα σε ὑμνοῦντας, τριλαμπῆ Θεὸν
τῶν ὄλων. (Δίς)

Τὸν ἀπερινόητον, ἐνικὸν καὶ τρίφωτον, Θεὸν σε καὶ Κύριον,
ὑμνοῦντες βοῶμέν σοι· Παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις, ἰλασμὸν
ἁμαρτημάτων.

Θεοτοκίον.

Ῥάδαμνον ἐβλάστησας, τῷ Πατρὶ συνάναρχον, ἄνθος τῆς
θεότητος, βλαστὸν συναΐδιον, Παρθένε τὸν διδοῦντα, τὴν
ζωὴν πᾶσιν ἀνθρώποις.

Ῥδὴ η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Ἴνα τῆς μιᾶς, ἀνακαλύψης πάλαι, σαφῶς κυριότητος, τριττὴν
ὑπόστασιν, ὧφθης Θεέ μου ἐν σχήματι ἀνθρώπων, Ἀβραὰμ
ὑμνοῦντι σὸν κράτος ἐνιαῖον.

(δίς)\

Σὺ με πρὸς τὰς σάς, θεουργικὰς ἀκτῖνας, δέρκειν
καταξίωσον, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Πάτερ οἰκτιρμον καὶ Λόγε
καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῦ εὐαρεστεῖν σοι ἀεὶ Κύριε πάντων.

Θεοτοκίον.

Ἡστραψας ἡμῖν, τῆς τρισηλίου δόξης, τὸν ἕνα Πανύμνητε,
Χριστὸν τὸν Κύριον, πάντας μυοῦντα τὴν μίαν θεαρχίαν, ἐν
τρισὶ προσώποις ὑμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Λαλιαί σε βρότειαί, κατ' ἀξίαν ἀναρχε Μονάς, οὐ σθένουσιν
ὑμνεῖν· πλὴν ὡς ἐφικτόν, τολμῶντες ἐκ πίστεως, θεαρχικὴ
σύνθρονε Τριάς, δόξαν προσφέρομεν, τῷ σῶ κράτει καὶ τὴν
αἴνεσιν. (δίς)

Τσορρόπῳ δόξῃ σε, τὸν μονάρχην τρίφωτον Θεόν, δοξάζει τὰ
Χερουβεὶμ καὶ τὰ Σεραφεῖμ, ἀχράντοις ἐν στόμασι· μεθ' ὧν
ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, πρόσδεξαι Κύριε, τὸ σὸν κράτος
μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀγνὴ καὶ ἄμωμος, καὶ παρθένος τέτοκας Υἱόν,
λυτρούμενον ἡμᾶς ἀπὸ πειρασμῶν, Θεὸν ἀναλλοίωτον· ἀλλὰ
καὶ νῦν ἄφεςιν ἡμῖν, τῶν παραπτώσεων, τοῦτον δοῦναι
καθικέτευε.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘῶ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα. Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν ταφὴν τὴν ἀγίαν
ὑμνοῖς τιμήσωμεν, καὶ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν·
ὅτι συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας
κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν ῥδὴ φῶς
ἀνέτειλε.

Δόξα.

Κύριε νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν
μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν
τάφον ἐφύλαττον, κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς
ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον· χαῖρε ἔμψυχε βάτε καὶ
ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ
μετάγουσα θνητούς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε
Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἀναστάσιμα.

Κύριε, μετὰ τὴν τριήμερόν σου ἀνάστασιν, καὶ τὴν τῶν Ἀποστόλων προσκύνησιν, ὁ Πέτρος ἐβόα σοι· Γυναῖκες ἀπετόλμησαν, κάγῳ ἐδειλίασα· Ληστῆς ἐθεολόγησε, κάγῳ ἠρνησάμην σε· ἄρα καλέσεις με τοῦ λοιποῦ μαθητὴν; ἢ πάλιν δείξεις με ἀλιεῖα βυθοῦ; ἀλλὰ μετανοοῦντά με δέξαι, ὁ Θεὸς καὶ σῶσόν με.

Δόξα.

Κύριε, ἐν μέσῳ σε προσήλωσαν, οἱ παράνομοι τῶν καταδίκων, καὶ λόγῃ τὴν πλευράν σου ἐξεκέντησαν, ὃ Ἐλεῆμον· ταφὴν δὲ κατεδέξω, ὁ λύσας ἄδου τὰς πύλας, καὶ ἀνέστης τριήμερος· ἔδραμον γυναῖκες ἰδεῖν σε, καὶ ἀπήγγειλαν Ἀποστόλοις τὴν ἔγερσιν· Ὑπερυψούμενε Σωτήρ, ὃν ὕμνοῦσιν Ἄγγελοι, εὐλογημένε Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε νύμφη θεογεννήτρια, ἡ τῆς Εὐας τὴν λύπην χαροποίησασα, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνοῦμέν σε, ὅτι ἀνήγαγες ἡμᾶς, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς· καὶ νῦν δυσώπει ἀπαύστως, πανύμνητε Παναγία, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Μετὰ τὸν Ἀωμον καὶ τὰ Εὐλογητάρια,

ἡ Ὑπακοή.

Ἀγγελικῇ ὁράσει τὸν νοῦν ἐκθαμβούμεναι, καὶ θεϊκῇ ἐγέρσει τὴν ψυχὴν φωτιζόμεναι, αἱ Μυροφόροι τοῖς Ἀποστόλοις εὐηγγελίζοντο· Ἀναγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι, τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, συνεργοῦντος τοῖς θαύμασι, καὶ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Ἀντίφωνον Α'.

Ἐν τῷ θλίβεσθαί με δαυϊτικῶς, ἄδω σοι Σωτήρ μου· Ἐψαί μου τὴν ψυχὴν ἐκ γλώσσης δολίας.

Τοῖς ἐρημικοῖς, ζωὴ μακαρία ἐστί, θεϊκῷ ἔρωτι πτερουμένοις.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἁγίῳ Πνεύματι, περικρατεῖται πάντα τὰ ὀρατά τε, σὺν τοῖς ἄοράτοις· αὐτοκρατὲς γὰρ ὄν, τῆς Τριάδος ἓν ἐστὶν ἀψεύστως.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰς τὰ ὄρη ψυχὴ ἀρθῶμεν· δεῦρο ἐκεῖσε, ὅθεν βοήθεια ἦκει.

Δεξιὰ σου χεὶρ κάμει, Χριστὲ ἱπταμένη, σκαιωρίας πάσης περιφυλαξάτω.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἁγίῳ Πνεύματι, θεολογοῦντες φῶμεν· Σὺ εἶ Θεός, ζωὴ, ἔρως, φῶς, νοῦς, σὺ χρηστότης, σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀντίφωνον Γ'.

Ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· Εἰς τὰς αὐλὰς προσβῶμεν Κυρίου· χαρᾶς πολλῆς πλησθεῖς, εὐχὰς ἀναπέμπω.

Ἐπὶ οἶκον Δαυΐδ, τὰ φοβερὰ τελεσιουργεῖται· πῦρ γὰρ ἐκεῖ φλέγον, ἅπαντα αἰσχροὺς νοῦν.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἁγίῳ Πνεύματι, ζωαρχικὴ ἀξία, ἐξ οὗ πᾶν ζῶον ἐμψυχοῦται, ὡς ἐν Πατρὶ, ἅμα τε καὶ Λόγῳ.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν, τὸ ἐνδιάτακτον. Εἶτα Ἀνάστασιν Χριστοῦ, καὶ τὰ λοιπά, ὡς ἐν τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Α' ἤχον, ὄρα σελ. 17 τῆς παρούσης βίβλου.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ἦχος πλ. α'. Ῥδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἴππον καὶ ἀναβάτην, εἰς θάλασσαν Ἐρυθράν, ὁ

» συντρίβων πολέμους, ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, Χρι-

» στὸς ἐξετίναξεν, Ἰσραὴλ δὲ ἔσωσεν, ἐπινίκιον

» ὕμνον ᾄδοντα.

Τροπάρια.

Σὲ ἡ ἀκανθηφόρος, Ἑβραίων συναγωγὴ, οὐ στοργὴν Εὐεργέτα,
πρὸς σὲ φυλάξασα μητρικὴν, Χριστὲ ἐστεφάνωσε, τὸν
γενάρχην λύοντα, τῆς ἀκάνθης τὸ ἐπιτίμιον.

Ἥγειράς με πεσόντα, τῷ βόθρῳ ἐπικλυσθεῖς, Ζωοδότα
ἀπτῶτως· καὶ τῆς ἐμῆς δυσώδους φθορᾶς, Χριστὲ
ἀνασχόμενος, ἀπειράστως θείας οὐσίας, μύρω με εὐωδίασας.

Θεοτοκίον.

Λέλυται ἡ κατάρρα, ἡ λύπη πέπαυται· ἡ γὰρ εὐλογημένη, καὶ
Κεχαριτωμένη πιστοῖς, χαρὰν ἐξανέτειλεν, εὐλογίαν πᾶσιν,
ἀνθηφοροῦσα Χριστὸν τοῖς πέρασι.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Τῷ βουλήσει Σταυρῷ, προσηλωθέντι σαρκί, καὶ τῆς ἀρχαίας
ἀποφάσεως, τὸν διὰ ξύλου πεσόντα ἐλευθερώσαντι, αὐτῷ μόνῳ
ῥσωμεν· ὅτι δεδόξασται.

Τῷ ἐκ τάφου νεκρῷ, ἐξαναστάντι Χριστῷ, καὶ τὸν πεσόντα
συνεγείραντι, καὶ συνεδρία Πατρικῆ κατακοσμήσαντι, αὐτῷ
μόνῳ ῥσωμεν· ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν
κόλπων τοῦ γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεὸν ἀπαύστως
πρέσβευε, πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἔπλασε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὔ ἡ ἀκροστιχίς·

Φῶς ἡ τεκοῦσα, φώτισόν με, Παρθένε.

Ἴππον καὶ ἀναβάτην.

Φῶς τὸ κατασκηνώσαν, ἐν σοὶ Πανάχραντε, καὶ φωτίσαν τὸν
κόσμον, μαρμαρυγαῖς θεότητος, Χριστὸν ἐκδυσώπησον,
φωτισθῆναι ἅπαντας, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητροπάρθενε.

Ὡς ὠραῖζομένη, τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, ἡ Κεχαριτωμένη,
καλλοποιὸν εὐπρέπειαν, τῇ αἴγλη τοῦ Πνεύματος, ὑπεδέξω
Πάναγνε, τὸν τὰ σύμπαντα καλλωπίσαντα.

Σὲ πάλαι προτυποῦσα, ἡ βάτος ἡ ἐν Σινᾶ, οὐκ ἐφλέχθη
Παρθένε, τῷ πυρὶ ὁμιλήσασα· παρθένος γὰρ τέτοκας, καὶ
παρθένος ἔμεινας, ὑπὲρ ἔννοιαν Μητροπάρθενε.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενὸς τὴν γῆν τῆ προστάξει σου, καὶ
» \μειτεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσας, ἐπὶ τὴν ἀσάλει-
» \τον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλη-
» \σίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθὲ καὶ φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Χολὴν μὲν οἱ ἐκ πέτρας τὸ μέλι θηλάσαντες, τῷ ἐν τῆ ἐρήμῳ
τερατουργήσαντι, σοὶ προσενηνόχασι Χριστέ, ὄξος δ' ἀντὶ
τοῦ μάννα, εὐεργεσίαν σοι ἡμείψαντο, παῖδες Ἰσραὴλ οἱ
ἀγνώμονες.

Οἱ πάλαι φωτοειδεῖ νεφέλῃ σκεπόμενοι, τὴν ζωὴν ἐν τάφῳ
Χριστὸν κατέθεντο· ἀλλ' αὐτεξουσίως ἀναστάς, πᾶσι πιστοῖς
παρέσχε, τὴν μυστικῶς ἐπισκιάζουσας, ἄνωθεν τοῦ Πνεύματος
ἔλλαμψιν.

Θεοτοκίον.

Σὺ Μήτηρ Θεοῦ ἀσυνδυάστως γεγέννησαι, τοῦ ἐξ ἀκηράτου
Πατρὸς ἐκλάμψαντος, ἀνευθεν ὠδίνων μητρικῶν· ὅθεν σε
Θεοτόκον, σεσαρκωμένον γὰρ ἐκύησας, Λόγον ὀρθοδόξως
κηρύττομεν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ.

Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου Χριστέ, φθορᾶς θανάτου λυτρωσάμενος,
τοὺς ἀνυμνοῦντας Ζωοδότα, τὴν ἐκούσιόν σου σταύρωσιν.

Μυρίσαι σου τὸ σῶμα Χριστέ, αἱ Μυροφόροι κατεπείγοντο,
καὶ μὴ εὐροῦσαι ὑπέστρεφον, ἀνυμνοῦσαί σου τὴν ἔγερσιν.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε ἀπαύστως ἀγνή, τὸν σαρκωθέντα ἐκ λαγόνων σου,
ῥυσθῆναι πλάνης διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Παρθένε ἀγνή.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Ἡ κλιμαξ ἧ̃ πρὸς ἡμᾶς κατέβη ὁ Ὑψιστος, τὴν φθαρεῖσαν φύσιν ἐπανορθώσασθαι, σὺ ἀριδηλότατα Σεμνή, πᾶσι νῦν καθωράθης· διὰ σοῦ γὰρ ὁ Ὑπεράγαθος, κόσμῳ ὁμιλῆσαι ηὔδοκῆσε.

Τὸ πάλαι προορισθὲν Παρθένε μυστήριον, καὶ πρὸ τῶν αἰώνων προγινωσκόμενον, τῷ πάντα γινώσκοντι Θεῷ, χρόνων νῦν ἐπ' ἐσχάτων, ἐν τῇ νηδύι σου Πανάμωμε, πέρας εἰληφὸς ἀναδέδεικται.

Ἐλύθη ἡ τῆς ἀρᾶς τῆς πάλαι κατάκρισις, τῇ σῆ̃ μεσιτεία Παρθένε ἄχραντε· ἐπὶ σοὶ γὰρ Κύριος ὀφθεῖς, πᾶσι τὴν εὐλογία, ὡς ὑπεράγαθος ἀνέβλυσε, μόνη τῶν βροτῶν ἐπανόρθωσις.

Ῥῥῆ δ' . Ὁ Εἰρμός.

- » Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου κένωσιν, ἐξεστηκῶς ὁ
- » Ἀββακούμ, Χριστὲ ἐν τρόμῳ ἐβόα σοι· Εἰς σω-
- » τηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστούς σου
- » ἐλήλυθας.

Τροπάρια.

Τῆς Μερῶς τὰ πικρότατα νάματα, ὡς ἐν εἰκόνι προτυπῶν, τὸν ἄχραντόν σου Σταυρὸν Ἀγαθέ, τῆς ἀμαρτίας νεκροῦντα, τὴν γεῦσιν διὰ ξύλου ἐγλύκανας.

Σταυρὸν κατὰ τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως, κατὰ γλυκείας ἐδωδῆς, χολὴν Σωτήρ μου προσίεσαι· κατὰ φθορᾶς δὲ θανάτου, τὸ αἷμά σου τὸ θεῖον ἐξέχεας.

Θεοτοκίον.

Ἐκτὸς μὲν συναφείας συνέλαβες, ἀδιαφθόρως ἐν γαστρί, καὶ πρὶν ὠδινῆσαι τέτοκας, καὶ μετὰ τόκον παρθένος, Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσα πεφύλαξαι.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν.

Ὡς ἐπάγη ἐπὶ γῆς, ἐν τῷ Κρανίῳ ὁ Σταυρός, συνετρίβησαν μοχλοί, καὶ πυλωροὶ αἰώνιοι, καὶ ἐβόησαν· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡς κατήλθεν ὁ Σωτήρ, πρὸς τοὺς δεσμίους ὡς θνητός,
συνανέστησαν αὐτῷ, οἱ ἀπ' αἰῶνος θανόντες, καὶ ἐβόησαν·
Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω, ἀλλὰ μήτηρ μὲν
ἐστι, παρθένος δὲ διέμεινεν· ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαῖρε
Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Καρδίᾳ νῶ ψυχῇ τε καὶ στόματι, ὁμολογῶν πανευσεβῶς, σὲ
Θεοτόκον κυρίως ἀγνή, τὴν σωτηρίαν καρποῦμαι, καὶ σώζομαι
Παρθένε πρεσβείαις σου.

Ὁ Κτίσας ἐκ μὴ ὄντων τὰ σύμπαντα, ἐκ σοῦ κτισθῆναι τῆς
ἀγνῆς, ὡς εὐεργέτης ηὐδόκησε, πρὸς σωτηρίαν τῶν πίστει,
καὶ πόθῳ σε ὑμνούντων Πανάμωμε.

Ὑμνοῦσι τὸν σὸν τόκον Πανάμωμε, οἱ ὑπερκόσμιοι χοροί, τῇ
σωτηρίᾳ γηθόμενοι, τῶν ἀληθῆ Θεοτόκον, φρονούντων σε
Παρθένε ἀμόλυντε.

Σὲ ράβδον Ἡσαΐας ὠνόμασεν, ἐξ ἧς ἐβλάστησεν ἡμῖν, ὠραῖον
ἄνθος Χριστὸς ὁ Θεός, πρὸς σωτηρίαν τῶν πίστει, καὶ πόθῳ
προστρεχόντων τῇ σκέπῃ σου.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πρὸς σὲ ὀρθρί-

» ζω καὶ σοὶ κραυγάζω· Τὴν ψυχὴν μου φώτισον, τὴν

» ἐσκοτισμένην, Χριστὲ ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Τροπάρια.

Ὁ τῆς δόξης Κύριος ἐν ἀδοξίας μορφῇ, ἐπὶ τοῦ ξύλου
ἠτιμωμένος, ἐκουσίως κρέμαται, τὴν θείαν μοι δόξαν,
ἀφράστως προμηθούμενος.

Σύ με μετημφίασας πρὸς ἀφθαρσίαν Χριστέ, φθορᾶς θανάτου
ἀδιαφθόρως, τῇ σαρκὶ γευσάμενος, καὶ ἐξανατείλας, τοῦ
μνήματος τριήμερος.

Θεοτοκίον.

Σὺ δικαιοσύνην τε καὶ ἀπολύτρωσιν, ἡμῖν τεκοῦσα Χριστὸν
ἀσπόρως, ἐλευθέραν ἔδρασας, ἀρᾶς Θεοτόκε, τὴν φύσιν τοῦ
προπάτορος.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ὅρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ἐξέτεινας τὰς χεῖρας Σωτῆρ ἡμῶν, ἐπὶ τοῦ ξύλου, πάντας
προσκαλούμενος, πρὸς ἑαυτὸν ὡς φιλάνθρωπος.

Ἐσκύλευσας τὸν ῥῆδην Σωτῆρ ἡμῶν, τῇ ταφῇ σου, καὶ τῇ
ἀναστάσει σου, χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν
Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ἄπαντες Προφῆταί σε σαφῶς προήγγειλαν, γενησομένην Θεοῦ
Μητέρα, Θεοτόκε πάνσεμνε· μόνη γὰρ εὐρέθης, ἀγνή τελείως
ἄμωμος.

Φωτεινὴν νεφέλην σε τοῦ ζῶντος ὕδατος, ἡμῖν τὸν ὄμβρον
τῆς ἀφθαρσίας, τὸν Χριστὸν ὄμβρήσασαν, τοῖς
ἀπεγνωσμένοις, Σεμνὴ ἐπιγινώσκομεν.

Ὡς πλησίον ὄλην σε καλὴν καὶ ἄμωμον, ἐσφραγισμένην τῇ
παρθενίᾳ, καθαρῶς ἠγάπησεν, ἐν σοὶ ὁ σκηνώσας, Θεὸς ὡς
μόνος εὐσπλαγχνος.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χρι-

» στέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ ἐκ

» φθορᾶς, ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος.

Τροπάρια.

Εἰς φθορὰν κατώλισθεν, ὁ γενάρχης Δέσποτα Χριστέ,
παρηκόου βρώσεως γευσάμενος, καὶ πρὸς ζωὴν, ἀνῆκται διὰ
τοῦ πάθους σου.

Ἡ ζωὴ κατήντησας, πρὸς τὸν ῥῆδην Δέσποτα Χριστέ, καὶ φθορὰ
τῷ φθείραντι γενόμενος, διὰ φθορᾶς, ἐπήγασας τὴν
ἀνάστασιν.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, καὶ τεκοῦσα ἔμεινεν ἀγνή, ἐν χερσὶ τὸν φέροντα τὰ σύμπαντα, ὡς ἀληθῶς, παρθένος Μήτηρ βαστάσασα.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Ἐξέτεινας παλάμας σου, συνάγων μακρὰν διεστιῶτά σου, ἔθνῶν τὰ συστήματα, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῷ ζωηφόρῳ Σταυρῷ σου, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἐσκύλευσας τὸν θάνατον, καὶ πύλας τοῦ ᾄδου συνέτριψας· Ἀδὰμ δὲ ὁ δέσμιος, λυθεὶς ἀνεβόα σοι· Διέσωσέ με, ἡ δεξιὰ σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλίμακα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνδοξε, ὀρθοδόξων καύχημα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Μαινομένην κλύδωνι.

Τοῦ παντὸς ὁ αἴτιος, καὶ τὸ εἶναι πᾶσι παρασχών, ὡς αἰτίαν ἔσχηκε σαρκούμενος, τὸ καθ' ἡμᾶς, σὲ Θεομῆτορ πανάμωμε.

Ταμάτων Δέσποινα, ψυχοτρόφων βρύουσαν πηγὴν, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι τῇ σκέπῃ σου, τῇ εὐκλεεῖ, γινώσκομέν σε Πανάμωμε.

Σωτηρίας αἴτιον, ζωοδότην τέτοκας ἡμῖν, αἰωνίαν λύτρωσιν δωρούμενον, τοῖς ἀληθῆ, σὲ Θεοτόκον κηρύττουσι.

Κοντάκιον. Μιμητῆς ὑπάρχων.

Πρὸς τὸν ᾄδην Σωτήρ μου συγκαταβέβηκας, καὶ τὰς πύλας συντρίψας ὡς παντοδύναμος, τοὺς θανόντας ὡς κτίστης συνεξανέστησας, καὶ θανάτου τὸ κέντρον Χριστὲ συνέτριψας, καὶ Ἀδὰμ τῆς κατάρας ἐρρύσω Φιλάνθρωπε· διὸ πάντες σοι κράζομεν· Σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Ὁ Οἶκος.

Ἀκούσασαι αἱ γυναῖκες τοῦ Ἀγγέλου τὰ ῥήματα, ἀπεβάλοντο τὸν θρῆνον, προσχαρεῖς γενόμεναι, καὶ σύντρομοι τῆν

ἀνάστασιν ἔβλεπον· καὶ ἰδοὺ Χριστὸς προσήγγισεν αὐταῖς,
λέγων τό, Χαίρετε· θαρσεῖτε, ἐγὼ τὸν κόσμον νενίκηκα, καὶ
τοὺς δεσμίους ἐρύσάμην· σπουδάσατε οὖν πρὸς τοὺς
Μαθητάς, ἀπαγγέλλουσαι αὐτοῖς, ὅτι προάγω ὑμᾶς, ἐν τῇ
χώρᾳ Γαλιλαίᾳ τοῦ κηρῦξαι· διὸ πάντες σοι κράζομεν· Σῶσον
ἡμᾶς Κύριε.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν πατέρων Κύριος, τὴν φλό-

» γα κατέσβεσε, τοὺς παῖδας ἐδρόσισε, συμφώνως

» μελωδοῦντας· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Σάρκα περιθέμενος, ὡς ἀγκίστρῳ δέλεαρ, τῇ θείᾳ δυνάμει
σου, τὸν ὄφιν καθείλκυσας, ἀνάγων τοὺς βοῶντας· Ὁ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ τῆς γῆς τὴν ἄπλετον, οὐσιώσας σύστασιν, ἐν τάφῳ
καλύπτεται, σαρκὶ ὁ Ἀχώρητος, ᾧ πάντες μελωδοῦμεν· Ὁ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Μίαν μὲν ὑπόστασιν, ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι, Πανάμωμε
τέτοκας, Θεὸν σωματούμενον, ᾧ πάντες μελωδοῦμεν· Ὁ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Ὁ διὰ ξύλου Σταυροῦ, τὴν τῶν εἰδώλων λύσας πλάνην,
εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, καὶ τοὺς ἐν ᾧδη συνεγείρας,
εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ Θεοτόκον ταύτην δείξας,
εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ὁ Ἀπεριόριστος, διαμείνας ἀτρεπτος, σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν,
ἠνώθη ὡς εὐσπλαγχνος, ἐν σοὶ τῇ Παναγίᾳ, ὁ μόνος
εὐλογημένος.

Νύμφην σε πανάμωμον, Θεοτόκε Δέσποινα, συμφώνως
δοξάζομεν, καὶ θρόνον τοῦ Κτίστου σου· ᾧ πάντες
μελωδοῦμεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μήτηρ τοῦ Παντάνακτος ἀγνισθεῖσα Πνεύματι, Παρθένε
γεγέννησαι, τοῦ σὲ πλαστουργήσαντος, ᾧ πάντες μελωδοῦμεν·
Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἔσωσέ με Κύριος, Θεομητορ ἄχραντε, σαρκὸς περιβόλαιον, ἐκ
σοῦ περιθέμενος, ᾧ πάντες μελωδοῦμεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς
εἶ.

Ῥδὴ η' . Ὁ Εἰρμός.

» Σοὶ τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ παῖδες, παγκό-
» σμιον πλέξαντες, χορείαν ἔψαλλον· Πάντα τὰ ἔργα
» τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Σὺ τὸ θελητόν, τοῦ σωτηρίου πάθους, ἀπηύξω ποιήριον,
ὥσπερ ἀβούλητον· δύο θελήσεις δυσὶ γὰρ καταλλήλαις,
φέρεις ταῖς οὐσίαις Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοῦ τοῦ παντουργοῦ, τῇ καταβάσει ᾄδης, Χριστὲ
καταγέλαστος, γεγονῶς ἡμεσε, πάντας τοὺς πάλαι τῇ πλάνῃ
νεκρωθέντας, σὲ ὑπερυψοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, θεανδρικῶς τῷ λόγῳ, τεκοῦσαν τὸν
Κύριον, καὶ παρθενεύουσαν, πάντα τὰ ἔργα Παρθένε
εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Τὸν ἐν Σταυρῷ ἐκουσίως, τὰς παλάμας ἐκπειάσαντα, καὶ τὰ
δεσμὰ τοῦ θανάτου, διαρρήξαντα Χριστὸν τὸν Θεόν, ἱερεῖς
ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ὡς νυμφίον ἐκ τάφου, ἀνατείλαντα Χριστὸν τὸν Θεόν,
καὶ Μυροφόροις ὀφθέντα, καὶ χαρὰν αὐταῖς φθεγξάμενον,
ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβείμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε ἀγνή, ἐν τῇ
γαστρὶ σου τὸν τούτοις, ἐποχούμενον βαστάσασα· ὃν σὺν
Ἀσωμάτοις βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Πέπαυται τανῦν, ἡ προπατόρων λύπη, χαρὰν τεξαμένης σοῦ,
τῆς Θεομήτορος· ὅθεν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε Παρθένε, καὶ
ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄδει σὺν ἡμῖν, τῶν Ἀσωμάτων δῆμος, Παρθένε τὸν τόκον σου,
τὸν ἀκατάληπτον, μίαν χορείαν στησάμενοι σὺν πόθῳ, καὶ
ὑπερυψοῦντες αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥεῖθρον διαυγές, ἀθανασίας Κόρη, ἐκ σοῦ ἐξελήλυθεν, ὁ
πάντων Κύριος, ῥύπον ἐκπλύνων τῶν πίστει σε ὑμούντων,
καὶ ὑπερυψούντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεῖον ἀληθῶς, καὶ φωτοφόρον θρόνον, καὶ πλάκα τῆς
χάριτος, ὁμολογοῦμέν σε, Λόγον Παρθένε Πατρὸς ὡς
δεξαμένην· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ
» ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεόν τε καὶ ἄνθρω-
» πον· Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ· ὃν μεγαλύνοντες, τὴν
» Παρθένον μακαρίζομεν.

Τροπάρια.

Τὸν πεσόντα ἄνθρωπον, ἀνεδέξω Δέσποτα Χριστέ, ἐκ μήτρας
παρθενικῆς ὅλος συναφθείς· μόνος ἁμαρτίας δέ, μὴ μετασχῶν
ὅλον ἐκ φθορᾶς, σὺ ἤλευθέρωσας, τοῖς ἀχράντοις σου
παθήμασι.

Θεορρύτῳ αἵματι, κενωθέντι Δέσποτα Χριστέ, ἐκ σῆς
ἀχράντου πλευρᾶς καὶ ζωποιοῦ, θυσία μὲν πέπαυται,

είδωλική πᾶσα δὲ ἡ γῆ, σοῦ τῆς αἰνέσεως, τὴν θυσίαν ἀναφέρομεν.

Θεοτοκίον.

Οὐ Θεὸν ἀσώματον, οὐδὲ πάλιν ἄνθρωπον ψιλόν, προήγαγεν ἡ ἄγνη Κόρη καὶ σεμνή, ἀλλ' ἄνθρωπον τέλειον, καὶ ἀψευδῆ τέλειον Θεόν, ὃν μεγαλύνομεν, σὺν Πατρὶ τε καὶ τῷ Πνεύματι.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν.

Σὲ τὸν ἐν Σταυρῷ, τὰ πάθη δεξάμενον, καὶ θανάτῳ συντρίψαντα, τοῦ ἄδου τὴν δύναμιν, οἱ πιστοὶ ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν ἀναστάντα, ἐκ τάφου τριήμερον, καὶ τὸν ἄδην σκυλεύσαντα, καὶ κόσμον φωτίσαντα, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ὃν ἐκύησας αἰτησαι, πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, δωρηθῆναι τοῖς πίστει ἀνυμνοῦσί σε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ἥσαῖα χόρευε.

Ἐξ ἄγνων αἱμάτων σου, ἐτυρώθη σὰρξ ὑπερφυῶς, τῷ πάντων Δημιουργῷ καὶ μονογενεῖ, Υἱῷ τοῦ γεννήτορος, οὐκ ἀνδρὸς ἄνευ δὲ σπορᾶς, ἔννους καὶ ἔμψυχος, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Νεμομένην ἔστησας, τοῦ θανάτου ἄσχετον ὀρμήν, γεννήσασα σαρκικῶς ὄντως ὑπὲρ νοῦν, ζωὴν τὴν αἰώνιον· ἧ προσβαλὼν στόματι πικρῷ, ἄδης κατήργηται, Παναγία μητροπάρθενε.

Ἐν θρόνῳ καθήμενος, ὁ Υἱός σου τῷ δεσποτικῷ, χρυσοῖς σε ἐν κροσσωτοῖς θείαις ἀρεταῖς, φαιδρῶς διαλάμπουσας, ἐκ δεξιῶν ἔστησεν αὐτοῦ, νέμων τὰ αἶσια, ὡς Μητρί σοι παναμώμητε.

Εἰς τοὺς Αἶνους. Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου· οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι· οὐκ

ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντίες σε στρατιῶται·
ἀμφότερα γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ
θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ
ἀνυμνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ
διὰ ῥήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ
ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς, τριημέρου ταφῆς σου·
καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα
σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ! Ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν
Χριστόν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὔρον
Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα, καὶ
πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς
Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὡσπερ ἐξῆλθες ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως
εἰσῆλθες καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθητάς
σου, δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω
Σωτήρ μακροθυμήσας. Ὡς ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, μάλωπας
ὑπήνεγκας, ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας. Μέγα
σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ! Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἔτερα Στιχηρά, Ἀνατολικά.

Κύριε, ὁ βασιλεὺς τῶν αἰώνων, καὶ ποιητὴς τῶν ἀπάντων, ὁ
δι' ἡμᾶς σταύρωσιν, καὶ ταφὴν σαρκὶ καταδεξάμενος, ἵνα
ἡμᾶς τοῦ ἄδου ἐλευθερώσης πάντας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν·
ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Κύριε, τὰ ὑπερλάμποντά σου θαύματα τίς διηγήσεται; ἢ τίς
ἀναγγελεῖ τὰ φρικτὰ σου μυστήρια; ἐνανθρωπήσας γὰρ δι'
ἡμᾶς, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, τὸ κράτος ἐφάνέρωσας τῆς
δυνάμεώς σου· ἐν γὰρ τῷ Σταυρῷ σου τῷ ληστῆ Παράδεισον
ἤνοιξας, καὶ ἐν τῇ ταφῇ σου, τοὺς μοχλοὺς τοῦ ἄδου
συνέτριψας, καὶ ἐν τῇ ἀναστάσει σου, τὰ σύμπαντα
ἐπλούτισας. Εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι, λίαν
πρωί, ἐπεζήτησαν σε μυρίσαι τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν·
καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, ὑπέστρεφον ἐν
χαρᾷ, τοῖς Ἀποστόλοις μηνῦσαι ἐμφανῶς· ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ
τῶν ἀπάντων, καὶ παρέχεις τῷ κόσμῳ ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα
ἔλεος.

Τοῦ θεοδέγμονος τάφου, πρὸς τοὺς Τουδαίους οἱ φύλακες ἔλεγον· Ὡ τῆς ὑμῶν ματαιόφρονος συμβουλῆς! φυλάττειν τὸν ἀπερίγραπτον δοκιμάσαντες, μάτην ἐκοπιάσατε· κρῦψαι τὴν ἀνάστασιν τοῦ σταυρωθέντος βουλόμενοι, τρανῶς ἐφανερῶσατε. Ὡ τοῦ ὑμῶν ματαιόφρονος συνεδρίου! Τί πάλιν κρῦψαι συμβουλευέσθε, ὃ οὐ κρύπτεται; μᾶλλον δὲ παρ' ἡμῶν ἀκούσατε, καὶ πιστεῦσαι θελήσατε, τῶν γενομένων τὴν ἀλήθειαν. Ἄγγελος ἀστραπηφόρος, οὐρανόθεν κατελθὼν, τὸν λίθον ἀπεκύλισεν, οὗ τῷ φόβῳ νεκρώσει συνεσχέθημεν· καὶ φωνήσας ταῖς κραταιόφροσι Μυροφόροις, ἔλεγε γυναιξί· Οὐχ ὁρᾶτε τῶν φυλάκων τὴν νέκρωσιν, καὶ τῶν σφραγίδων τὴν διάλυσιν, τοῦ ἄδου τε τὴν κένωσιν; Τί τὸν τὸ νῖκος τοῦ ἄδου καταργήσαντα, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κέντρον συντρίψαντα, ὡς θνητὸν ἐπιζητεῖτε; Εὐαγγελίσασθε δὲ ταχὺ πορευθεῖσαι, τοῖς Ἀποστόλοις τὴν ἀνάστασιν, ἀφόβως κραυγάζουσαι· Ὦντως ἀνέστη ὁ Κύριος, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ Ἑωθινὸν τῆς Κυριακῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη, καὶ μετ' αὐτήν, τὸ τροπάριον, Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ γέγονεν (Ὅρα σελ. 23), ἀντὶ τοῦ πάλαι ψαλλομένου εἰς τὸν πλ. α', πλ. β', βαρὺν καὶ πλ. δ' ἦχον, ἔχοντος οὕτως·

Ἦχος β'.

Ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ τὰ δεσμὰ διαρρήξας τοῦ ἄδου, ἔλυσας τὸ κατάκριμα τοῦ θανάτου Κύριε, πάντας ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ ρυσάμενος· ἐμφανίσας σεαυτὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα, καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην παρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνε Πολυέλεε.

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοί.

Ὁ ληστής ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν εἶναί σε πιστεύσας Χριστέ, ὠμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε βοῶν, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Τὸν ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ζωὴν ἀνθήσαντα τῷ γένει ἡμῶν, καὶ ξηράναντα, τὴν ἐκ τοῦ ξύλου κατάραν, ὡς Σωτῆρα καὶ δημιουργόν, συμφώνως ὑμνήσωμεν.

Τῷ θανάτῳ σου Χριστέ, θανάτου ἔλυσας τὴν δύναμιν, καὶ
συνήγειρας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος θανόντας, σὲ ὑμνοῦντας τὸν
ἀληθινὸν Θεόν, καὶ Σωτῆρα ἡμῶν.

Ἐπὶ τὸ μνημᾶ σου Χριστέ, παραγενόμεναι Γυναῖκες σεμναί,
ἐπεζήτησαν σε, ζωοδότα μυρίσαι, καὶ ὤφθη ταύταις Ἄγγελος
βοῶν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἐν μέσῳ δύο καταδίκων ληστῶν, ὁ
μὲν εἷς βλασφημῶν σε, κατεκρίθη δίκαιως, ὁ δὲ ἄλλος σε
θεολογῶν, Παράδεισον ᾤκησε.

Τῶν Ἀποστόλων τῷ χορῷ, παραγενόμεναι Γυναῖκες σεμναί,
ἀνεβόησαν· Ὁ Χριστὸς ἀνέστη· ὡς Δεσπότην καὶ δημιουργόν,
αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δόξα.

Τριάς ἀμέριστε Μονάς, ἡ παντουργὸς καὶ παντοδύναμος, ὁ
Πατὴρ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, σὲ ὑμνοῦμεν τὸν
ἀληθινὸν Θεόν, καὶ Σωτῆρα ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἔμψυχε ναὲ Θεοῦ, καὶ πύλη ἀδιόδευτε· χαῖρε ἀφλεκτε
καὶ πυρίμορφε θρόνε· χαῖρε Μήτηρ τοῦ Ἐμμανουήλ, Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ Δεσποτικά.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Οἶμοι τῷ παροργίσαντι σέ, τὸν ἐλεήμονα Θεόν μου καὶ
Κύριον! ποσάκις ἐπηγγειλάμην, μετανοῆσαι Χριστέ, καὶ
ψευδῆς εὐρέθην ὁ ἀνόητος! Τὸ πρὶν τοῦ βαπτίσματος,
κατερόρυψα ἔνδυμα, τῶν συνθηκῶν τε τῶν πρὸς σέ μου
ἠλόγησα, καὶ τὸ δεύτερον, πάλιν τοῦτο ἐπάγγελμα, ὃ σοι
καθωμολόγησα, Ἀγγέλων ἐνώπιον, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ σχῆμα,
τὸ πένθιμον ἐνδυσόμενος, εἰμὶ ἀθετήσας· λοιπὸν Σῶτερ μὴ
εἰς τέλος, ἀφῆς ὀλέσθαι με.

Ποίαν ἀπολογίαν ψυχῆ, ἔχεις ἀθλία ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως; ἢ
τίς σε τῆς καταδίκης, τοῦ αἰωνίου πυρός, καὶ πασῶν
βασάνων ἐξαίρησεται; οὐδεὶς εἰ μὴ σὺ σαυτῆ, ἰλεώσῃ τὸν
Εὐσπλαγχνον, τὰς ἀθεμίτους καταλείψασα πράξεις σου, καὶ
θεάρεστον, κτησαμένη βιότευσιν, κλαίουσα καθ' ἐκάστην
σου, τὰ ἄπειρα σφάλματα ἅπερ καθ' ὥραν προσπταίεις, ἔργῳ

καὶ λόγῳ ἐννοίῃα τε, Χριστὸν αἰτουμένη, παρασχεῖν σοι τὴν
τελείαν, τούτων συγχώρησιν.

Μὴ μου κατακρατεῖτω Σωτήρ, τῆς ἁμαρτίας ἢ συνήθεια
ἔλκουσα, μηδὲ μου κυριευέτω, δαίμων ἀεὶ πολεμῶν, καὶ
καταφερέτω πρὸς τὸ θέλημα, αὐτοῦ· ἀλλ' ἐξάρπασον, τῆς
αὐτοῦ δεσποτείας με, καὶ τυραννίδος καὶ ζοφώδους
κολάσεως, καὶ βασιλεύων, ἐν ἐμοὶ σὺ Φιλάνθρωπε, ὅλον τε
σὸν γενέσθαι με, καὶ ζῆν καταξίωσον, κατὰ τὸ θέλημα Λόγε,
τὸ σὸν καὶ ἔχειν ἀνάπαυσιν, ἐν σοὶ καὶ εὐρεῖν με, ἰλασμὸν
καὶ σωτηρίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἔτερα τῶν Ἀσωμάτων, ὁμοία.

Λήμη με τῶν παθῶν τυραννεῖ, καὶ τῆς καρδίας μου τὰς κόρας
ἐζόφωσε, καὶ βλέπειν οὐ σθένω ὅλως, τὰς σωτηρίουσ ὁδοὺς·
προῖὼν πλανῶμαι καὶ κρημνίζομαι, δεινῶς εἰς τὰ βάραθρα,
τὰ τοῦ ἄδου Ἀρχάγγελοι· τῶν δὲ θαυμάτων τῶν ὑμῶν
μιμνησκόμενος, θεραπεύομαι, ἀπὸ πάσης τῆς νόσου μου.
Ἴδοιμι τὴν εὐμένειαν, ὑμῶν νῦν ταχύτατα· σπεύσατε σβέσαι
τὴν φλόγα, τὴν τῶν παθῶν μου πανσέβαστοι, πρὸς φῶς
ὁδηγοῦντες, σωτηρίας με καὶ λύσιν, κακῶν μοι νέμοντες.

Ἔσχε τὸν τῆς εὐκλείας βαθμὸν, τῆς καθ' ὑμᾶς ὁ πονηρὸς
Ἀρχιστράτηγοι, ὁ πρῶην ὡς ἐωσφόρος, συνανατέλλων ὑμῖν·
ἀλλ' ἐκ πονηρίας ὁ ἀντίπαλος, εἰς γῆν κατενήνεκται, καὶ
τῷ σκότει ἐζόφωται, καὶ σὺν αὐτῷ με καταρράξει ἐπέιγεται,
τιμηθέντα με, τῇ εἰκόνι τοῦ πλάσαντος· ὁμως εἰ καὶ
προπέτωκα, Χριστός με ἀνέστησε· φάνητε οὖν μοι
προστάται, καὶ προμηθεῖς καὶ ἐπίκουροι, σοφοὶ τῷ ἀθλίῳ,
σωτηρίαν μοι αἰτοῦντες, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἐδει με κατ' εἰκόνα Θεοῦ, γεγεννημένον καὶ ὑμῖν
συναρίθμιον, μηδ' ὅλως καθυποκῦψαι, τῷ πονηρῷ φεῦ! ἐχθρῷ,
ἀλλὰ συμβουλίᾳ τοῦ ἀλάστορος, ὑμᾶς οὐκ ἐζήλωσα, ἐντολὴν
δὲ ἠθέτησα, καὶ ἐκπέτωκα τῆς τιμῆς τοῦ ποιήσαντος,
Ἀρχιστράτηγοι, καὶ δουλείᾳ καθέλκομαι· ὁμως περιπαρέντα
με, τοῖς πάθεσι βλέποντες, δότε μοι χεῖρα πρὸς τρίβον,
τὴν ἀνωτάτω με φέρουσαν, τυχεῖν σωτηρίας, ἐξαιτοῦντές μοι
καὶ κάλλους, ἀρχαίαν εὐκλειαν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Λάμπσον τὸν φωτισμὸν σου ἐμοί, τῷ ἐν τῷ σκότει τῶν δεινῶν
ἐνυπάρχοντι, τὸ φέγγος τῆς ἀληθείας, ἢ συλλαβοῦσα Θεόν,
καὶ σαρκὶ τεκοῦσα Μητροπάρθενε· βυθοῦ ἀπογνώσεως, διὰ
τάχους ἀνάγαγε, καὶ ἐπὶ πέτραν ἀσφαλοῦς βιοτεύσεως,

ἐπιστήριξον, τῆς ψυχῆς μου τὰ βήματα· δίκασον τοὺς ἀπαύστως με, πολεμοῦντας δαίμονας· παῦσον τὸν πόνον ἐν τάχει, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, ἐλπίς τῶν περάτων, ἡ τῷ κόσμῳ δωρουμένη, τὸ μέγα ἔλεος.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἴδου δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δοῦλοι Κυρίου.

Στίχ.\Οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν ἀύλαϊς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἀπόστιχα

Στιχηρά. Κατανυκτικά.

Κύριε, ἀμαρτάνων οὐ παύομαι, φιλανθρωπίας ἀξιούμενος, οὐ γινώσκω· νίκησόν μου τὴν πώρωσιν, μόνη Ἀγαθέ, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ.\Πρὸς σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὔ οἰκτεيرهσάτω ἡμᾶς.

Κύριε, καὶ τὸν φόβον σου πτοοῦμαι, καὶ τὸ πονηρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι· τίς ἐν δικαστηρίῳ τὸν δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς ἰαθῆναι βουλόμενος, τὸν ἰατρὸν παροργίζει ὡς κἀγώ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαγχνίσθητι, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ.\Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων, καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων ἀνδρείως, κατατολμήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων, οὐκ ἠστοχήσατε, ἀλλ' οὐρανῶν Βασιλείας, κληρονόμοι γεγόνατε, πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρρησίαν, πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φοβερὸν καὶ παράδοξον, καὶ μέγα τὸ μυστήριον! ὁ Ἀχώρητος ἐν γαστρὶ ἐχωρήθη, καὶ ἡ Μήτηρ μετὰ τὸν τόκον παρθένος, πάλιν διέμεινε· Θεὸν γὰρ ἐγέννησεν, ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντα. Αὐτῷ βοήσωμεν, αὐτῷ τὸν ὕμνον εἰπώμεν, σὺν Ἀγγέλοις ἀναμέλποντες· Ἅγιος εἶ Χριστὲ ὁ Θεός, ὁ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσας δόξα σοι.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ ΠΡΩΪ

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῷ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα. Κατανυκτικά.

Ἦχος πλ. α'.

Κριτοῦ καθεζομένου, καὶ Ἀγγέλων ἐσώτων, σάλπιγγος ἠχούσης, καὶ φλογὸς καιομένης, τί ποιήσεις ψυχὴ μου, ἀπαγομένη εἰς κρίσιν; τότε γὰρ τὰ δεινὰ σου παρίστανται, τὰ κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα· διὸ πρὸ τέλους βόησον· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι, καὶ σῶσόν με.

Ψυχὴ, τὰ ὧδε πρόσκαιρα, τὰ δὲ ἐκεῖ αἰώνια· ὁρῶ τὸ δικαστήριον, καὶ ἐπὶ θρόνου τὸν Κριτὴν, καὶ τρέμω τὴν ἀπόφασιν· λοιπὸν σπουδῆ ἐπίστρεψον· ἡ κρίσις ἀσυγχώρητος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἡ θερμὴ προστασία καὶ ἀπροσμάχητος, ἡ ἐλπίς

ἡ βεβαία καὶ ἀκαταίσχυντος, τεῖχος καὶ σκέπη καὶ λιμὴν τῶν προστρεχόντων σοι, Ἀειπάρθενε ἀγνή,

τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἰκέτευε σὺν Ἀγγέλοις, εἰ-

ρήνην δοῦναι τῷ κόσμῳ, καὶ σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Κατανυκτικά.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καὶ Χριστῷ ὑπαντήσωμεν, μετὰ πλήθους ἐλαίου, καὶ λαμπάδων φαεινῶν, ὅπως τοῦ νυμφῶνος ἔνδον ἀξιωθῶμεν· ὁ γὰρ τῆς θύρας ἔξω φθανόμενος, ἀπρακτα τῷ Θεῷ κέκραγεν· ἐλέησόν με.

Ἐν κλίνῃ κατακείμενος, ἀμαρτημάτων πολλῶν, συλῶμαι τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου· ὁ γὰρ ὕπνος τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας, προξενεῖ μου τῆ ψυχῆ τιμωρίαν· ἀλλὰ σὺ ὁ Θεός, ὁ τεχθεὶς

ἐκ Παρθένου, διεγείρον με πρὸς τὴν σὴν ὑμνωδίαν, ἵνα
δοξάζω σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀγιωτέρα τῶν Χερουβείμ, ὑψηλοτέρα τῶν οὐρανῶν Πανύμνητε,
Θεοτόκον σε ἐν ἀληθείᾳ ὁμολογοῦντες, ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ
προστασίαν, καὶ εὐρίσκομεν ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν· διὸ μὴ
παύσῃ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, κραταίωμα καὶ καταφυγὴ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Τῶν Ἀσωμάτων. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸ κριτήριο τρέμω τὸ φοβερῶτατον, καὶ Κριτοῦ τὴν δικαίαν
φρίττω ἀπόφασιν· ἡ συνείδησις καὶ γὰρ ἀεὶ ἐλέγχει με· τῆ
ἀμελείᾳ δὲ συζῶν, ἀπορῶ καὶ δειλιῶ· πρεσβεΐαις ὑμῶν
ἀγίαις, ἐκλυτρώσασθε τοῦ πυρός με, οἱ τοὺς πιστοὺς
φρουροῦντες Ἀρχάγγελοι.

Μαρτυρικόν.

Λάμπει σήμερον, ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων· ἔχει γὰρ καὶ
οὐρανόθεν ἀπαύγασμα· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ
τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει· διὸ πρεσβεύουσι τῷ
Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Γαβριήλ σοι τὸ Χαῖρε τὸ ἐπουράνιον, ἐπὶ γῆς παραδόξως
ἐναπεκόμισε· τὸν γὰρ Ἀγγέλων Ποιητὴν ἐν σοὶ σαρκούμενον
ὀρῶν, τὸ μελῶδημα χαρᾶς ἀναμέλπει σοι Σεμνή, βροτοῦς δι'
αὐτοῦ διδάσκων, ὡς σὺ μόνη χαρᾶς αἰτία, πᾶσιν ἀνθρώποις
πεφανέρωσαι.

Κανὼν Κατανυκτικός,

ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς μετὰ τῶν
Θεοτοκίων μόνον τῆς η' καὶ θ' ᾠδῆς.

Τὸν π(ολλά) σοι παιΐσαντα, οἴκτειρον, Λόγε. Ἰωσήφ.

Ῥδῆ α'. Ἦχος πλ. α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστὰ τέρα-

» τα, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ᾠδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δε-

» δόξασται.

Τροπάρια.

Τὸν πολλαῖς ἀπάταις ἐξελκόμενον, καὶ δελεαζόμενον, Χριστὲ τοῦ ἀλλοτρίου, ἐπίστρεψον οἴκτειρον, ὡς παντοδύναμος.

Ὁ τοῦ κωφοῦ τὰ ὦτα διανοίξας Χριστέ, τῆς ψυχῆς μου δέομαι, κωφεύοντα τὰ ὦτα, διάνοιξον ὅπως σου, τοὺς λόγους ἐνωτισθῶ.

Μαρτυρικά.

Νεοφανεῖς ἀστέρες χρηματίζοντες, τοῦ Ἡλίου Μάρτυρες, τοῦ τῆς δικαιοσύνης, τὸ σκότος σκεδάζετε, τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Πεπυρωμένα βέλη θείοις ἄνθραξι, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οἱ Ἀθληταὶ δειχθέντες, τὰ βέλη συντρίβουσι, πάντα τοῦ ὄφους.

Θεοτοκίον.

Πύλη τῆς θείας δόξης μετανοίας μοι, πύλας ἀναπέτασον, καὶ ἐκ πυλῶν τοῦ ἁῶδου, ἐξάρπασον δέομαι, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν.

Κανὼν τῶν Ἀσωμάτων, οὔ ἢ ἄκροστιχίς·

Μέλος Ἀγγέλοις τὸ πέμπτον. Ποίημα Θεοφάνους.

Ἵππον καὶ ἀναβάτην.

Μύσται τῆς θεαρχίας, τῆς φωτοδότιδος, ὡς ταῖς ταύτης ἀκτίσι, πρωτοφανῶς λαμπόμενοι, φωτὶ καταυγάζεσθαι, τὴν ψυχὴν μου Ἄγγελοι, τὸν Δεσπότην καθικετεύσατε.

Ἐχοντες παρρησίαν, ὡς θρόνῳ τῷ ὑψηλῷ, παριστάμενοι πάντας, τοὺς εὐσεβῶς ὑμνοῦντας ὑμᾶς, κινδύνων λυτρώσασθε, πρωτοστάται τάξεως, οὐρανοῦ ὧ Ἀρχιστράτηγοι.

Θεοτοκίον.

Λέλυται ἡ κατάρρα, ἡ λύπη πέπαυται· ἡ γὰρ εὐλογημένη, καὶ κεχαριτωμένη πιστοῖς, χαρὰν ἐξανέτειλεν, εὐλογίαν πᾶσιν, ἀνθηφοροῦσα, Χριστὸν τοῖς πέρασι.
Ῥῆδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπὶ τὰ ἔθνη ὁ Θεὸς ἐβασίλευσεν· ὁ Θεὸς κάθηται

» ἐπὶ θρόνου ἀγίου αὐτοῦ, καὶ ψάλλομεν αὐτῷ συ-
» νετῶς, ὡς Βασιλεῖ καὶ Θεῷ.

Τροπάρια.

Σὺ ὁ μηδένα ἀπολέσθαι βουλόμενος, ἀγαθὲ Κύριε ἀπολλύμενον οἴκτειρον, καὶ σῶσόν με ῥοπῇ Πανοικτιῖρμον, τοῦ ἐλέους σου.

Ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ ἡμάρτηκα, σοὶ Χριστὲ Κύριε τῷ πάντα γινώσκοντι, προσπίπτω σοι βοῶν· δέξαι με, ὡσπερ τὸν ἄσωτον.

Μαρτυρικά.

Ἴνα τὴν ζῶσαν ἀμαρτίαν νεκρώσητε, καὶ νεκρὸν Μάρτυρες τὸν ἐχθρὸν ἀποδείξητε, νεκρώσεως σωμάτων μακάριοι, οὐκ ἐφροντίσατε.

Πεποικιλμένοι τοῖς παθήμασι Μάρτυρες, καὶ στολαῖς αἵμασι βεβαμμένοι κοσμούμενοι, τῷ πάντων Βασιλεῖ στεφηφόροι, νῦν παρίστασθε.

Θεοτοκίον.

Παρθενομήτορ ἡ Θεὸν σωματώσασα, τὰς φωνὰς πρόσδεξαι τῶν βωόντων σοι πάντοτε, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς τῶν ποικίλων, περιστάσεων.

Κανὼν τῶν Ἀσωμάτων.

Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Ὁ λόγῳ τοὺς χορευτὰς τῶν ἄνω Δυνάμεων, σοφῶς ὑποστήσας τὴν σὴν χρηστότητα, τὴν ἀπειροδύναμον δεικνύς, τούτων ταῖς προστασίαις, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνη Ἀγαθὲ καὶ Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ Μήτηρ Θεοῦ ἀσυνδυάστως γεγένησαι, τοῦ τοὺς Ἀσωμάτους χοροῦς φωτίζοντος, μίαν θεαρχίαν ἐν τρισί, μέλπειν ἀκαταπαύστως, ἀγιασμοῖς καὶ κυριότησιν, ἄχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὰ ἔργα τῆς οἰκονομίας σου Κύριε, ἐξέστησαν τὸν

» προφήτην Ἀββακούμ· ἐξῆλθες γὰρ εἰς σωτηρίαν

» λαοῦ σου· τοῦ σῶσαι τοὺς χριστούς σου ἐλήλυθας.

Τροπάρια.

Τὰ ἔργα ἅπερ ἐν τῷ βίῳ ἐτέλεσα, ὑπάρχουσι χαλεπὰ καὶ
πονηρά· ἐξ ὧν Χριστὸς ὁ Θεὸς λύτρωσαί με, μετάνοιαν
γνησίαν παρέχων μοι.

Ἀπάσης ἐντολῆς σεπτῆς κατεφρόνησα, τὸν φόβον σου
παρωσάμενος Χριστέ, καὶ δέδοικα τὸ ἀλάθητόν σου βῆμα· ἐν
ᾧ μὴ κατακρίνης με Εὐσπλαγχνε.

Μαρτυρικά.

Τμᾶσι πανταχόθεν ὄντως τεινόμενοι, καὶ μάστιξι
δαπανώμενοι σφοδρῶς, καὶ ὄνυξι καταξεόμενοι Λόγε, οἱ
Ἀθληταί σου πίστει ἠγάλλοντο.

Σαλεῦσαι Ἀθληταὶ ὑμᾶς θείας στάσεως, οὐκ ἴσχυσε παντελῶς
ὁ πονηρός· διὸ πολλῶν σαλευομένων γενναῖοι, στηρίγματα
ἐνθέως ἐδείχθητε.

Θεοτοκίον.

Σαρκοῦται ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου Κύριος, μετάνοιαν τοῖς
τιμῶσί σε διδούς, Πανύμνητε τῇ σῇ χρηστῇ μεσιτείᾳ, ὡς
εὐσπλαγχνος καὶ μόνος φιλόανθρωπος.

Κανῶν τῶν Ἀσωμάτων.

Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ἀγγέλων ὑποστήσας λαμπρότητας, θεουργικαῖς μαρμαρυγαῖς,
ἀγαθοδότης ἐλάμπρυνας, ὡς δυνατὸς ἐν ἰσχύι, τὸν λόγον σου
πληρῶσαι Φιλάνθρωπε.

Γεῶδη τῶν σωμάτων φρονήματα, ἀποβαλώμεθα πιστοί, τῇ
πολιτείᾳ μιμούμενοι, τῶν Ἀσωμάτων τὰς τάξεις, καὶ νοῦν
ἀναπτερώσωμεν πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι προστασία Πανάμωμε, καταφυγή τε καὶ λιμὴν,
παθῶν τὴν ζάλην διώκουσα, ἢ τὰς Ἀγγέλων χορείας, τῷ
κάλλει ἀσυγκρίτως νικήσασα.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν Χριστὲ ὁ Θεός, πρὸς σὲ ὀρθρί-
» ζει τὸ πνεῦμά μου, ἐκ νυκτός· ἐπίφανον, ἐπ' ἐμὲ
» τὸ πρόσωπόν σου.

Τροπάρια.

Ἀνάνηψον ψυχὴ ἀνάνηψον ὕπνου, βαρέος τῆς ἐμῆς δεινῆς
ἀμαρτίας, καὶ μετανοίας φωτί, περιουγάζου.

Νεώσωμεν τὴν ψυχὴν δι' ἐμμελείας, καὶ κατανύξεως ὄμβροισ
ἀρδευσθῶμεν, ὅπως βλαστήσωμεν, μετα-
νοίας στάχυν.

Μαρτυρικά.

Τοῖς ἀνθραξι στομωθέντες τῆς ἀγάπης, οὐρανοχάλκευτα ξίφη
Ἀθλοφόροι, ἐδείχθητε δυσμενῶν, κόπτοντες στίφη.

Ἀδούλωτοι τῷ ἐχθρῷ γεγεννημένοι, κατεδουλώσατε τοῦτον
Ἀθλοφόροι, καὶ γνήσιοι τοῦ Χριστοῦ, ᾤφθητε φίλοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένε ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη, τὰ σὰ ἐλέη παράσχου τῷ
λαῷ σου· τοῦ Ἐλεήμονος γάρ, ἐδείχθης Μήτηρ.

Κανὼν τῶν Ἀσωμάτων.

Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ἐπιπορευόμενοι τῆς γῆς τὰ πέρατα, τὰς τοῦ Δεσπότη
εὐεργεσίας, τοῖς πιστοῖς κομίζετε, καὶ περιφρουρεῖτε,
πανένδοξοι Ἀρχάγγελοι.

Λόγω σου πειθόμενοι Λόγε Θεοῦ καὶ Πατρός, τῆς οὐρανίου
ταξιαρχίας, οἱ κλεινοὶ διάκοσμοι, τῷ τῆς σῆς λαμπάδος,
φωτὶ περιουγάζονται.

Θεοτοκίον.

Ὅλην μου τὴν ἔφεσιν πρὸς σὲ μετάρστησον, τῆς ὑπὲρ λόγον
ἐπιθυμίας, γλυκασμὸν ἢ φέρουσα, τοῖς σὲ Θεοτόκον, ἀγνήν
ἐπιγινώσκουσι.

Ῥῆδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ κήτους τὸν Προφήτην ἐλυτρώσω, ἐμὲ δὲ ἐκ βυ-»\θοῦ
ἀμαρτημάτων, ἀνάγαγε Κύριε καὶ σῶσόν με.

Τροπάρια.

Οὐκ ἔστιν ἐν τῷ βίῳ ἁμαρτία, ἣν μόνος οὐκ ἐτέλεσα ὁ
τάλας· μόνε Ἀναμάρτητε οἰκτείρησόν με.

Ἰστίῳ περωθῶμεν προθυμίας, καὶ ὄρμῳ σωτηρίου μετανοίας
προφθάσωμεν ἅπαντες ὅπως σωθείημεν.

Μαρτυρικά.

Κηρύκων Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων, τοῖς ἄθλοις καταυγάζεται
ἡ κτίσις· δι' ὧν ἡμᾶς φώτισον Φιλάνθρωπε.

Τὰ σκεύη τὰ χωρήσαντα τὴν αἴγλην, τῆς θείας καὶ σεπτῆς
φωτοδοσίας, τοὺς Μάρτυρας ἅπαντες τιμήσωμεν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε τῶν πιστῶν ἡ προστασία, ῥυσθῆναι ἀπὸ πάσης
ἁμαρτίας, δυσώπει τὸν Κύριον τοὺς δούλους σου.

Κανὼν τῶν Ἀσωμάτων.

Μαινομένην κλύδωνι.

Τερῶς κοσμούμενοι, τῶν Ἀγγέλων δῆμοι ἐκλεκτοί,
πρωτοδότοις λάμπησι φαιδρύνονται, τὰς θεουργούς,
ἐκφαντορίας μυσούμενοι.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Ἄχραντε, τὸν τῶν ὅλων κτίστην καὶ Θεόν, ὃν σὺν
τρόμῳ βλέπουσι γηθόμενοι, πανευλαβῶς, παρεστηκότες οἱ
Ἄγγελοι.

Ῥῥδῆ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ βλέπων ἀβύσσους, καὶ ἐπὶ

» θρόνου δόξης καθήμενος, ὁ ὑπερύμνητος καὶ

» ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ δι' εὐσπλαγχνίαν, μετανοοῦντας
πάντας δεχόμενος, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος.

Ἴασαι εὐσπλαγχνε Σωτήρ, τὰ πολλά μου πάθη, ὁ τὴν ἐμὴν
γινώσκων ἀσθένειαν, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος.

Μαρτυρικά.

Ἐώμη τῆ θεία κρατυνθείς, χορὸς Ἀθλοφόρων, τοὺς δυσμενεῖς
βοῶν κατεπάλαισεν, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ ἐνισχύσας τοὺς σοφοὺς, Ἀθλοφόρους Λόγε, ὑπενεγκεῖν
πολύπλοκα βάσανα, δεήσεσιν αὐτῶν πάντας οἴκτειρον.

Θεοτοκίον.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ μήτραν Παρθένου, καθυποδὺς καὶ
σώσας τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος.

Κανὼν τῶν Ἀσωμάτων.

Ὁ ὑπερυψούμενος.

Τὴν ἀπειροδύναμον, ἀναφαίνων δύναμιν, ὑμᾶς Ἀρχιστράτηγοι,
Χριστὸς ὑπεστήσατο, διδάξας ἀναμέλπειν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς
εἶ.

Ὁ πληθὺν ἀμέτρητον, Ἀσωμάτων τάξεων, κοσμῶν ἀγαθότητι,
πιστῶν τὰ συστήματα, ἀξίωσον ὑμνεῖν σε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς
εἶ.

Θεοτοκίον.

Πάθεσι κλονούμενον, σύ με νῦν στερέωσον, ἢ πᾶσι πηγάσασα,
πιστοῖς τὴν ἀπάθειαν, τοῖς πίστει μελωδοῦσιν· Ὁ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως, ὃν φρίττουσιν Ἄγγελοι,

» ὑμνεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς

» αἰῶνας.

Τροπάρια.

Νεκρὸν ταῖς παραβάσεσι, γενόμενον Κύριε, ζώωσόν με, ἵνα
σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λαμπρύνας μετανοία με, σκότους ἁμαρτίας, ῥῦσαι Κύριε, ἵνα
σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μαρτυρικά.

Οἱ ἄθλοφόροι Μάρτυρες, τὴν φλόγα τῆς πλάνης, κατεπάτησαν,
δρόσον οὐρανόθεν λαβόντες παραδόξως.

Γῆ ὡσπερ πίων Ἅγιοι, στάχυν ἀληθῶς, ἑκατοστεύοντα, τῷ
ἀγωνοθέτῃ Χριστῷ καρποφορεῖτε.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ Θεοῦ ἀνέτειλε, καὶ θεογνωσίᾳ, κατελάμπρυνε, τοὺς
ἔσκοτισμένους πανύμνητε Παρθένε.

Κανὼν τῶν Ἀσωμάτων.

Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Ἐλκει με τὰ νῦν, τοὺς τῶν Ἀγγέλων δῆμους, ὑμῆσαι τοῖς
ῥήσασσι, καρδίας ἔφεσις, οἷς περ συμμέλω· Τὸν Κύριον
ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Μύσται τῆς ἀπλῆς, καὶ τρισηλίου αἰγλης, σωθῆναι
πρεσβεύσατε, τοὺς πίστει μέλποντας· Πάντα τὰ ἔργα τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πύλη τοῦ φωτός, παρθενομήτορ Κόρη, φωτί σου καταύγασον,
τοὺς σοὶ προστρέχοντας· σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἐλπίς καὶ
προστασία, μόνη Παναγία ἀεὶ εὐλογημένη.

ῤῥδῆ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν μακαρίαν ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένην ὑπὸ

» Θεοῦ, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, ὕμνοις μεγαλύνο-

» μεν.

Τροπάρια.

Ἦλεως γενοῦ μοι Κύριε, ἄμετρα ἀφρόνως παιίσαντι, καὶ τῆς
Βασιλείας σου, Λόγε καταξίωσον.

Ὡς τοὺς Νινευίτας ἔσωσας, πάλαι μεταγνόντας μόνη Σωτήρ,
καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, σῶσον τῷ ἐλέει σου.

Μαρτυρικά.

Σάρκα παραδόντες πάσαις πληγαῖς, ἀπληγον ἐσώσατε ψυχὴν,
Ἀθλοφόροι Κυρίου, τῆς θείας δόξης μέτοχοι.

Ἡμεροφαεῖς ἀστέρες ἐν γῆ, πάντων καταυγάζοντες τὰς ψυχάς,
Ἀθλοφόροι τοῦ πάντων, Κυρίου ἀνεδείχθητε.

Θεοτοκίον.

Φέρεις ὡσπερ θρόνος πύρινος, νεύματι τὸν πάντα φέροντα,
καὶ θηλάζεις Παρθένε, τὸν πάντα διατρέ-φοντα.

Κανὼν τῶν Ἀσωμάτων.

Ἡσαΐα χόρευε.

Τῶν ταγμάτων ἔξαρχοι, πεφυκότες τῶν ἀγγελικῶν, φαιδρότατε
Μιχαὴλ θεΐε Γαβριήλ, τῆς θείας σαρκώσεως, παναληθῆς κήρυξ
γεγονώς, πάντας φρουρήσατε, τοὺς ὑμνοῦντας ὑμᾶς ἔνδοξοι.

Ὁ πλουσίαις δόσεσιν, ὑπερχέων σοῦ τὸν θησαυρόν, ὁ τάξεις
παραγαγὼν τὰς ἀγγελικάς, μεθ' ὧν ἐλευσόμενος, οἷα Κριτῆς
πάντων καὶ Θεός, φεῖσαί μου Δέσποτα, προσπεφευγότες τῷ
ἐλέει σου.

Θεοτοκίον.

Νοερῶς Ἀρχάγγελοι, Ἐξουσίαι Θρόνοι Χερουβείμ, Δυνάμεις
καὶ Σεραφεῖμ Ἄγγελοι φαιδροί, Ἀρχαὶ Κυριότητες, τῷ σῶ Υἱῷ
ἄχραντε σεμνή, τρόμῳ λατρεύουσι, Θεοτόκε παμμακάριστε.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Κατανυκτικά.

Οἶμοι! τί ὠμοιώθην ἐγὼ τῇ ἀκάρπῳ συκῇ, καὶ πτοοῦμαι τὴν
κατάραν σὺν τῇ ἐκκοπῇ; ἀλλ' ἐπουράνιε γεωργὲ Χριστέ ὁ
Θεός, τὴν χερσωθεϊσάν μου ψυχὴν, καρποφόρον ἀνάδειξον,
καὶ ὡς τὸν ἄσωτον υἱὸν δέξαι με, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. \὘νεπλήσθημεν τὸ πρωῖ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ
ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις
ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν
ῶν εἶδομεν κακά· καὶ ἶδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ
ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου
τεχθεὶς, καὶ πάσας ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμὸν
μοι παρέχων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος φιλόανθρωπος δέομαι, καὶ
ἐλέησόν με.

Στίχ. \Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς,
καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ
ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν.

Εὐλογημένος ὁ στρατός, τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν· εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς, ὑπῆρχον οἱ ἄθλοφόροι, ἀλλὰ ἀγγελικὴν ἀξίαν, ἔσπευδον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιοθέντες τιμῆς. Εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παῦσον τὸν πόνον, τῆς πολυστενάκτου ψυχῆς μου, ἢ παύσσα πᾶν δάκρυον, ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς· σὺ γὰρ βροτῶν τὰς ὁδύνας διώκεις, ἀμαρτωλῶν τὴν κατήφειαν λύεις· σὲ πάντες κεκτήμεθα, ἐλπίδα καὶ στήριγμα, Παναγία μητροπάρθενε.

ΕΝ Τῆ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Ὁ ληστής ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν εἶναί σε πιστεύσας Χριστέ, ὠμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε βοῶν, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ψυχοφθόροι με λησταί, ὁδῷ τοῦ βίου συναντήσαντες, κατεπλήγωσάν με· ἀλλὰ τῇ σῆ εὐσπλαγχνίᾳ, νῦν προστρέχω· Ἰάσαι Χριστέ, καὶ σῶσόν με δέομαι.

Ἐπουράνιοι χοροί, ὑμνολογοῦσί σε τὸν πάντων Θεόν· τούτων Δέσποτα ἱεραῖς μεσιτείαις, τὰ πολλά μου πάριδε κακά, καὶ σῶσόν με δέομαι.

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς, συναριθμούμενοι Χριστοῦ Ἀθληταί, καὶ πληρούμενοι φωτισμοῦ ἀνε-

σπέρου, τὰ δυσώδη πάθη τῆς ἐμῆς, καρδίας μειώσατε.

Δόξα.

Μετὰ δόξης ᾧ Τριάς, ταῖς τῶν Ἀγγέλων ὑμνουμένη φωναῖς, τὴν κεκακωμένην ἐκ τῶν δαιμόνων ψυχὴν μου, σῶ ἑλέει ὅλην ὑγιᾶ, ἀνάδειξον δέομαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ δι' Ἀγγέλου τὴν χαρὰν, ἐν τῇ νηδύι δεξαμένη Ἀγνή,
σκυθρωπάζουσιν πονηραῖς ἐργασίαις, τὴν ψυχὴν μου πλήρωσον
χαρᾶς, πρὸς φῶς ὀδηγοῦσά με.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ Δεσποτικά.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Λῦσόν μου τῆς καρδίας Σωτήρ, τὴν ἐκ δαιμόνων γενομένην
μοι πώρωσιν, καὶ δός μοι δακρύων ὄμβρους, τῆς μετανοίας
ὡς ἄν, τὰ πολλὰ θρηνήσω μου ἐγκλήματα, καὶ ἐκ ρύπου
παντός, τῶν λογισμῶν μου ῥυσθήσωμαι, καὶ τοῦ τῆς λήθης
σκοτασμοῦ λυτρωθήσωμαι, καὶ ἀρθήσωμαι, πρὸς καλῶν
κατανόησιν· πρόσχες μοι καὶ εἰσάκουσον, ἰλάσθητι Κύριε,
καὶ τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, τῶν τυραννούντων ἀπάλλαξον,
παθῶν ὅπως εὖρω, ἐν σοὶ ἄνεσιν καὶ πράττω, τὰ σὰ
θελήματα.

Χεῖλη μεμολυσμένα κινῶ, καὶ ῥυπαρὰς χεῖρας πρὸς σὲ
ὑπεράγαθε, καρδίαν συγκεχωσμένην, τοῖς πονηροῖς
λογισμοῖς, ὀφθαλμοὺς τυφλώτιων ὁ πανάθλιος, ψυχὴν
περιφέρω, ἐσκοτισμένην τοῖς πάθεσι, καὶ ταῖς ἀτόποις
ἡδοναῖς ὁ παμβέβηλος, συγκαλύπτομαι, καὶ οὐκ ἔχω
ἀνάνευσιν· ἔκτεινον τὰς ἀχράντους σου, παλάμας
Φιλάνθρωπε· σῶσόν με Σῶτερ βοῶ σοι, καὶ μολυσμοῦ
ἀποκάθαρσον, πολλῶν ἐγκλημάτων, καὶ δεινῶν ἐπερχομένων, ὡς
πολυεὔσπλαγχνος.

Ψῦξον τοὺς ὀχετοὺς Τησοῦ, τοὺς θολεροὺς καὶ τοὺς
χειμάρρους ἀνάστειλον, καὶ ὄμβρους πολλῶν δακρύων, ἐν
κατανύξει ψυχῆς, Ἀγαθὲ παράσχου τῇ καρδίᾳ μου· ἰδοὺ
ἀπεμάρκρυνα, ἀπὸ σοῦ ὡς ὁ ἄσωτος, καὶ ἐγυμνώθην ἀπὸ πάσης
θελήσεως, σῆς χρησιμότητος, πολυέλεε Κύριε· ἥμαρτον μὴ
παρίδης με, μὴ λάβῃ με τέλος, ὡσπερ ὑπεύθυνον ὄντα ὁ
ἀλαζὼν καὶ παμπόνηρος, ἐχθρὸς ἀλλὰ τάχει, τῆς αὐτοῦ με
τυραννίδος, Δέσποτα λύτρωσαι.

Ἔτερα Στιχηρὰ, τοῦ Προδρόμου, ὁμοια.

Ῥεῦμα σφοδρὸν καὶ πάνυ δεινόν, τῆς καταγιγίδος τῶν παθῶν
τῇ καρδίᾳ μου, ἐχύθη καὶ κατακλύζει, καὶ εἰς βυθὸν
ζοφερόν, συνωθεῖ ἀτόπου ἀπογνώσεως· αὐτὸς ἀοράτῳ,
ἐπιστάσιᾳ σου φάνηθι, καὶ τῇ ἰσχύι τῆς σεπτῆς συμπαθείας
σου, τοῦτο ξήρανον, καὶ εἰς τέλος ἀφάνισον, ῥεῖθρά μοι
παρεχόμενος, πλημμύρη αἰοίδιμε, τὰ καταρδεύοντα φρένας,

καὶ νοῦν καὶ ἔννοιαν ἄπασαν· δι' ὧν ἐκβλαστάνειν, ἰλασμὸν
καὶ σωτηρίαν, δίδου μοι Πρόδρομε.

Ὅλην μου τὴν καρδίαν σοφέ, καὶ τὴν διάνοιαν ἐν σοὶ
ἀνατέθεικα· γενοῦ μοι θερμὸς προστάτης, καὶ σωτηρίας
ἐλπίς, βοηθὸς καὶ φύλαξ καὶ κραταίωμα, φρουρὸς
ἀσφαλέστατος, κυβερνήτης πανάριστος, λιμὴν καὶ τεῖχος ἐκ
κινδύνων ῥυθόμενος, ἐξ ἐχθρῶν δεινῶν, ἀφαρπάζων με
Πρόδρομε· ἔχεις γὰρ ἀπροσμάχητον, πρεσβείαν καὶ δύναμιν,
ἔχεις παμμάκαρ ἀμέτρους, τοὺς οἰκτιρμοὺς καὶ συμπάθειαν·
δι' ὧν σκέπε φρούρει, διαφύλαττε διδοῦς μοι, τὸ μέγα
ἔλεος.

Δός μοι κατατρυφήσαι τῆς σῆς, εὐπρεπεστάτης καὶ λαμπρᾶς
ὠραιότητος, καθάρας τὸν ῥύπον πάντα, τῆς ἐμπαθοῦς βιοτῆς,
διὰ μετανοίας καὶ δακρῦν μου· καὶ γὰρ σὺ ἐπίστασαι, τῆς
ψυχῆς μου τὸν ἔρωτα, τὸν θεῖον πόθον καὶ τὸ φίλτρον τὸ
ἄμετρον, ὄπερ κέκτημαι, μεγαλύνων σε Πρόδρομε· πλήρωσόν
μου τὴν ἔφесιν, κἂν μέγα τὸ αἶτημα, κἂν ὑπερβαίνῃ τὰ
μέτρα, τῆς ταλαιπώρου ἀξίας μου, Χριστὸν ἰκετεύων, τὸν
παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Στήσον τοὺς ποταμοὺς τῶν παθῶν, τῆς ἁμαρτίας μου τὸ
πέλαγος ξήρανον, τῷ ῥείθρῳ τῆς σῆς πρεσβείας, καὶ πρὸς
λιμένα Θεοῦ, θείων θελημάτων ἐγκαθόρμισον· ἐχθροὺς καθ'
ἐκάστην, τὴν ψυχὴν μου ἐκθλίβοντας, καὶ ταῖς ἀτόποις
ἡδοναῖς ἐκταράττοντας, καταπόντισον, ἀπωλείας εἰς
βάραθρα· πλήρωσον εὐφροσύνης, καὶ χαρᾶς τὴν καρδίαν μου,
λῦσον τὸ νέφος βοᾶ σοι, τῆς ἀθυμίας μου Πάναγνε, Χριστὸν
δυσωποῦσα, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Κύριος εἰσακούσεταιί μου ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτόν.

Στίχ. Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαί με εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεὸς τῆς
δικαιοσύνης μου, ἐν θλίψει ἐπλάτυνάς με.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Κατανυκτικά.

Κύριε, ἁμαρτάνων οὐ παύομαι, φιλανθρωπίας ἀξιούμενος, οὐ
γινώσκω· νίκησόν μου τὴν πώρωσιν, μόνε Ἀγαθέ, καὶ ἐλέησόν
με.

Στίχ. \Πρὸς σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτεירῆσαι ἡμᾶς.

Κύριε, καὶ τὸν φόβον σου προοῦμαι, καὶ τὸ πονηρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι· τίς ἐν δικαστηρίῳ τὸν δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς ἰαθῆναι βουλόμενος, τὸν ἰατρὸν παροργίζει ὡς κἀγώ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαγχνίσθητι, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. \Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουθένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, περιβαλλόμενοι, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, ἑαυτοὺς διαναστήσαντες, πρὸς τὰς βασάνους ἀνδρείως, ἀπηυτομόλησαν, καὶ Διαβόλου τὴν πλάνην, καὶ τὸ θράσος κατήργησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, ὡς παντοδύναμος Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρόρηκτον, τὴν ἀρόραγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΠΡΩΪ

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῷ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα. Κατανυκτικά.

Ἦχος πλ. α'.

Κριτοῦ καθεζομένου, καὶ Ἀγγέλων ἐσώτων, σάλπιγγος ἠχούσης, καὶ φλογὸς καιομένης, τί ποιήσεις ψυχὴ μου, ἀπαγομένη εἰς κρίσιν; τότε γὰρ τὰ δεινὰ σου παρίστανται, τὰ κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα· διὸ πρὸ τέλους βόησον· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι, καὶ σῶ-σόν με.

Ψυχή, τὰ ᾧδε πρόσκαιρα, τὰ δὲ ἐκεῖ αἰώνια· ὁρᾷ τὸ δικαστήριον, καὶ ἐπὶ θρόνου τὸν Κριτὴν, καὶ τρέμω τὴν ἀπόφασιν· λοιπὸν σπουδῆ ἐπίστρεψον· ἡ κρίσις ἀσυγχώρητος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἡ τὸ ἄνθος τὸ θεῖον ρίζα βλαστήσασα, κιβωτὲ καὶ λυχνία καὶ στάμνε πάγχρυσε, ἅγια τράπεζα Χριστὸν τὸν ἄρτον ζωῆς φέρουσα, ὡς Υἱὸν σου καὶ Θεόν, ἐκδυσώπησον αὐτόν, σὺν τῷ ἁγίῳ Προδρόμῳ, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι, τοὺς Θεοτόκον ὁμολογοῦντάς σε.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Κατανυκτικά.

Θρήνησον ψυχή μου, τὴν ἑαυτῆς ῥαθυμίαν· θέλησον λοιπόν, πρὸ τελευτῆς ἐπιστρέψαι, θορύβων ἀπόστηθι βιωτικῶν, Θεῷ προσκολληθήτητι τῷ ἀγαθῷ καὶ σώσει σε, ὡς ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου τοῦ ἀρχιποίμενος, ἀκουσώμεθα πάντες οἱ ἁμαρτήσαντες· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐπὶ γῆς σαρκὶ ἐπέφανεν, εἰς μετάνοιαν καλῶν, τοὺς κατ' ἐμὲ ἁμαρτωλοὺς· θαρσεῖτε καὶ μὴ θροεῖσθε· μικρὸς γὰρ ἐστὶν ὁ κόπος, ἀλλὰ γλυκεῖα ἡ ἀνταπόδοσις.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὸ ἐξάϊσιον θαῦμα τὸ τῆς συλλήψεως, καὶ ὁ ἄ-

φραστος τρόπος ὁ τῆς κηρύξεως, ἐν σοὶ ἐγνώσθη ἀληθῶς ᾧ Ἀειπάρθενε· καταπλήττει μου τὸν νοῦν, καὶ ἐξιστᾷ τὸν λογισμὸν, ἡ δόξα σου Θεοτόκε, τοῖς πᾶσιν ἐφηπλωμένη, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡ-μῶν.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Τοῦ Προδρόμου. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐλισάβετ στεριώσεως ἠλευθέρωται, ἡ Παρθένοσ δὲ πάλιν παρθένοσ ἔμεινεν, ὅτε φωνῆ τοῦ Γαβριὴλ γαστρὶ συνέλαβεν· ἀλλ' ἐν νηδύι προσκιρτᾷ, τὸν ἐν γαστρὶ παρθενικῇ, Θεὸν προγνοῦς καὶ Δεσπότην, ὁ πρόδρομος Ἰωάννης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν σαρκούμενον.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα, οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις,
ὑπερεθαύμασαν, ὅτι ἐν σώματι θνητῷ τὸν ἀσώματον ἐχθρόν,
τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀγωνισάμενοι καλῶς, ἐνίκησαν
ἀοράτως, καὶ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χριστιανῶν, ἐπιτάχυνον
ῥῦσαι λαόν σου, συνήθως κραυγάζοντά σοι ἐκτενῶς·
Ἀντιτάχθητι αἰσχροῖς, καὶ ἀλαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν
σοι· Χαῖρε Ἄειπάρθενε.

Κανὼν Κατανυκτικός,

οὔ ἡ ἀκροστιχὶς μετὰ τοῦ Θεοτοκίου μόνον τῆς θ' ᾠδῆς·

Ἰλασμόν, Χριστέ, πταισμάτων δίδου. Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. α'. ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Γῆν ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν, οὐκ εἶδεν ἥλιος ποτέ,
» ἄβυσσον ἣν οὐχ ἔώρακε γυμνήν, τὸ κύτος οὐρανοῦ,
» Ἰσραὴλ διώδευσεν, ἀβρόχως Κύριε· καὶ εἰσήγαγες
» αὐτόν, εἰς ὄρος ἀγιάσματος σου, ῥῶδοντα ψάλλοντα,
» ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Τροπάρια.

Ἰλασμόν μοι δώρησαι, τῶν πεπραγμένων μοι Σωτήρ, καὶ ἄνες
μοι πρὸ τοῦ ἐνθεν ἀπελθεῖν· κάθαρον πολλῆς, σηπεδόνας
Κύριε, ὁ καθάρισας λεπρούς· καὶ ἀξίωσον, κάμέ, ἀμέμπτως
παραστῆναί σοι, μέλλοντι ἔρχεσθαι, κρῖναι ζῶντας καὶ
νεκρούς.

Λήμην ἣν περὶ κείμαι, τοῖς τῆς ψυχῆς μου ὀφθαλμοῖς,
κωλύουσιν μὴ ὁρᾶν σου τὰς αὐγὰς, ἃς ἐπιφανεῖς, ἐφ' ἡμᾶς
ἐξήπλωσας, Ἥλιε ἄδυτε, ταύτην κάθαρον Σωτήρ, καὶ δίδου
ἐνοπτρίζεσθαι, Κύριε εὐσπλαγχνε, τῶν κριμάτων σου τὸ φῶς.

Μαρτυρικά.

Ἄγρυπνοι γενόμενοι, τῶν προσταγμάτων τοῦ Χριστοῦ, φύλακες
ἐκοιμήσατε ἐχθροῦ, κακίαν ἄπασαν, Ἀθληταὶ μακάριοι· διὸ

βαρούμενον, ὑπνώ τῶν ἁμαρτιῶν, πρὸς μετανοίας δέομαι,
θείαν ἐγρήγορσιν, διεγείρατε κάμέ.

Σαρκὶ συμπλεκόμενοι, τῷ πολεμήτορι ἐχθρῷ, Μάρτυρες
ἐτροπώσασθε αὐτόν, τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, καὶ αἱμάτων
ρέυμασι, κατεποντίσατε· καὶ στεφάνους ἐκ Θεοῦ, τῆς νίκης
ἐκομίσασθε, ἄδοντες ψάλλοντες, ἐπινίκιον ᾠδήν.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι συνηθείας με, ἀγνή Παρθένε πονηρᾶς· στήριξον ἐπὶ
πέτραν ἐντολῶν, περιτρεπόμενον, μεθοδείας Δέσποινα, τοῦ
παλαιοῦ πτερνιστοῦ· καὶ ἀξίωσον κάμέ, Χριστῷ εὐαρεστῆσαι
καλῶς, ἄδοντα ψάλλοντα, ἐπινίκιον ᾠδήν.

Κανῶν τοῦ Προδρόμου,

οὔ ἢ ἀκροστιχίς μετὰ τῶν Θεοτοκίων.

Βαπτιστά, τὴν δε τὴν παράκλησιν δέχου. Ἰωσήφ.

Ἴππον καὶ ἀναβάτην.

Βίον καθηgniσμένον, ζωὴν τε ἄϋλον, ἐπεδείξω Προφήτα, ἐν
ὕλικῷ τῷ σώματι· διὸ δυσωποῦμέν σε, μιμητάς σου ἔργασαι,
τοῦς ἐν πίστει σε μακαρίζοντας.

Ἄβυσσον καταδύσας, τῆς εὐσπλαγχνίας Χριστόν, ποταμίους ἐν
ρείθροις, αὐτὸν δυσώπει Πρόδρομε, ξηράναι τὴν ἄβυσσον,
τῶν κακῶν μου δέομαι, καὶ φωτίσαι μου τὴν διάνοιαν.

Πρόδρομε τοῦ Σωτήρος, τῆς μετανοίας μοι, ἀφορμὰς
προξενούσαν, κατάνυξιν δοθῆναι μοι, βορβόρου τε
πλύνουσιν, ἁμαρτίας αἵτησαι, τὸν φιλάνθρωπον ἱκετεύω σε.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας ἀπορρήτως, ὠδίνων ἀνευθεν, ὃν Πατὴρ πρὸ αἰώνων,
ἀρρέυστως ἀπεγέννησε, πανύμνητε Δέσποινα, ὃν δυσώπει
σώζεσθαι, πάσης βλάβης τοῦς σοὶ προστρέχοντας.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σαλευομένην τὴν καρδίαν μου Κύριε, τοῖς κύμα-

» σι τοῦ βίου, στερέωσον εἰς λιμένα εὐδίου, κα-

» θοδηγῶν ὡς Θεός.

Τροπάρια.

Μετανοεῖν σοι τῷ Θεῷ ἐπαγγέλομαι, καὶ πάλιν ἁμαρτάνων, τί γένωμαι; πῶς σοι ἐποφθήσομαι, ἡνίκα κρίνης τὴν γῆν;

Ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ ἡμάρτηκα, τῷ πάντα γινώσκοντι, προσέρχομαι καὶ προσπίπτω σοι· Δέξαι με, ὡσπερ τὸν ἄσωτον.

Μαρτυρικά.

Νενεκρωμένῳ λογισμῷ οἱ παράνομοι, τοὺς τὴν ζωὴν ποθοῦντας, ἠκίζοντο νικηφόρους Μάρτυρας, ὁμολογοῦντας Χριστόν.

Χοροὶ Μαρτύρων τοῖς χοροῖς ἠριθμήθησαν, τῶν νοερῶν Ἀγγέλων, ἰσάγγελοι γεγονότες χάριτι, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Τῆς μετανοίας πύλας νῦν μοι ὑπάνοιξον, πύλη φωτὸς Παρθένε, καὶ εἴσοδον τῶν παθῶν ἀπόκλεισον, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου.

Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Τάσεις τοῖς προσιοῦσι πίστει τῷ οἴκῳ σου, θαυμαστὲ Προφῆτα πηγάζων πάντοτε, ἴασαι τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, καρδίας δυσωπῶ σε, τὰ παναθλίως συμφυέντα μοι, ἐξ ἀπροσεξίας πανόλβιε.

Στενάζω καὶ ὀδυρμοῖς συνέχομαι πάντοτε, ἐννοῶν τὸ βῆμά σου τὸ ἀδέκαστον, μόνε δικαιοτάτε Κριτά· ἐν ᾧ με ἰκεσίαις, τοῦ Βαπτιστοῦ σου ἀκατάκριτον, Κύριε Θεέ μου συντήρησον.

Τῆς νέας καὶ παλαιᾶς μεσίτης γενόμενος, μεσιτεῖαις θεαῖαις ἔνδοξε Πρόδρομε, πεπαλαιωμένον με πολλαῖς, βοῶ σοι ἁμαρτίαις· Τῇ μετανοίᾳ καινοποίησον, ὅπως ἐν αἰνέσει γεραίρω σε.

Θεοτοκίον.

Ἁγία παρθενομητορ μόνη Πανύμνητε, ἐγκλημάτων μώμου ἡμᾶς ἀπάλλαξον, φώτισον ἡμῶν τὸν λογισμόν, ἀγίασον καρδίαν, καὶ αἰωνίου ἡμᾶς λύτρωσαι, πάντας καταδίκης δεόμεθα.

Ῥῶδῃ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀκήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην,

» κατενόησα τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ ἐδόξασά σε

» Φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Ἐρημάτων σου Κύριε, καταφρονήσας φωταγωγούντων, σκότους ἔργα ἔπραξα καὶ πτοοῦμαί σου, τὸ ἐκεῖθεν μέγα κριτήριον.

Τισίῳ πτερώσωμεν, ἐνθέου φόβου ψυχῆς τὸ σκάφος, πρὸς λιμένα τε μετανοίας φθάσωμεν, τῶν κακῶν φυγόντες τὰ κύματα.

Μαρτυρικά.

Σταλάζοντα Μάρτυρες, γλυκασμὸν ὤφθητε θεῖα ὄρη, καὶ Παράδεισος θεοφύτευτος, ζωῆς ξύλον ἔχοντες τὸν Κύριον.

Τοξεύμασιν Ἅγιοι, ὑπομονῆς τε καὶ καρτερίας, κατεσφάξατε πολεμίους δαίμονας, καὶ στεφάνους δόξης ἐλάβετε.

Θεοτοκίον.

Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἀμαρτανόντων ἢ προστασία, τῶν πιπτόντων θεῖα ἐπανόρθωσις, ὡς Θεὸν τεκοῦσα δοξάζεται.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου.

Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου.

Τὰ ἄνω κατοικήσας βασιλεία, ὡς στρατιώτης ἀληθῆς, τοῦ βασιλέως Χριστοῦ Βαπτιστά, αὐτὸν δυσώπει ἀπαύστως, λαδὸν κατοικτειρήσαι τιμῶντά σε.

Ἠγίασεν ἐκ μήτρας σε Κύριος, ὁ προειδὼς τὸ εὐγενές, τῆς σῆς καρδίας Ἀοίδιμε· αὐτὸν ἰκέτευε πάντας, ἡμᾶς καθαγιάσαι δεόμεθα.

Νεκροῖς εὐηγγελίσω τὴν ἔλευσιν, τοῦ νεκρωθέντος δι' ἡμᾶς· αὐτὸν ἰκέτευε Πρόδρομε, νεκρωμένον ζωῶσαι, κάμει ταῖς ἀμαρτίαις καὶ σῶσαί με.

Δεσμοῖς προσομιλήσας Μακάριε, καὶ φυλακαῖς διὰ Χριστόν, δεσμὰ κακῶν μου διάλυσον, καὶ τὰ σεπτά με φυλάττειν, προστάγματα δυνάμωσον δέομαι.

Θεοτοκίον.

Ἐλέησόν με μόνη Πανύμνητε, τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ὑπερβολῆ ἀγαθότητος, ἀνερμηνεύτως τεκοῦσα, καὶ ῥῦσαι αἰωνίου κολάσεως.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν τάλαιναν ψυχὴν μου, νυκτομαχοῦσαν τῷ σκό-
» τει τῶν παθῶν, προφθάσας οἴκτειρον, καὶ λάμψον
» νοητὲ Ἥλιε, ἡμεροφαιῖς ἀκτῖνας ἐν ἐμοί, τοῦ δια-
» τμηῆσαι τὴν νύκτα τὸ φῶς.

Τροπάρια.

Ἐξ ἔργων σωτηρία, ἐμοὶ οὐκ ἔστι· πολλὰ γὰρ ἐπὶ γῆς, ὁ
τάλας ἡμαρτον, καὶ τρέμω τὸ φρικτὸν βῆμά σου· κατακρίναι
γὰρ μέλλεις ὁ Θεός, τοὺς παραβάτας τῶν σῶν ἐντολῶν.

Πῶς ἄφρων ἐγενόμην; πῶς ἐσκοτίσθην ποιῶν τὸ πονηρόν; πῶς
οὐ συνῆκά σου, τὸν φόβον ἀλλ' εἰς γῆν νένευκα, καὶ
ἐξωμοιώθην κτήνεσι πολλοῖς; Ἐπίστρεψόν με Θεὸς τοῦ παντός.

Μαρτυρικά.

Τὸ νέφος τῶν Μαρτύρων, διεσκέδασαν τὰ νέφη τῶν πικρῶν,
βασάνων καὶ ηὔγασαν, ἡμέραν ἀληθοῦς γνώσεως, καὶ
πολυθεΐας ἔλυσαν ἀχλύν, καὶ πρὸς τὸ ἄδυτον ἔφθασαν φῶς.

Ἀγίασον τὸν νοῦν μου, ταῖς τῶν ἀγίων Μαρτύρων σου Χριστέ,
πρεσβείαις δέομαι, καὶ δεῖξον φωτισμοῦ ἔμπλεων, καὶ τῆς
αἰωνίου δόξης κοινωνόν, ἵνα δοξάζων ὑμνῶ σε Σωτήρ.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ἀρρήτῳ λόγῳ, Παρθενομητορ ἐκύησας ἡμῖν, πᾶσι
μετάνοιαν, διδόντα τοῖς πολλὰ πταίουςι, διὰ μεσιτείας σου
τῆς ἀγαθῆς, καταφυγὴ τῶν πιστῶν καὶ λιμῆν.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου.

Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Τέτοκε στεριεύουσα γαστήρ σε Πρόδρομε, τὰς στεριεύουσας
καλῶν καρδίας, εὐτέκνους δεικνύοντα, ἐγκάρποις σου
λόγοις· διό σε μακαρίζομεν.

Ἦνθησας ὡς εὖοσμον κρίνον ἀοίδιμε, ἐν ταῖς ἐρήμοις· διὸ
βοῶ σοι· Τῆς ψυχῆς μου Πρόδρομε, πᾶσαν δυσωδίαν, κακίας
ἀποδίωξον.

Νόμου μέσον ἔστηκας σοφὲ καὶ χάριτος· διὸ κραυγάζω·
Τροπούμενόν με, ἁμαρτίας Πρόδρομε, νόμῳ οἰκτειρῆσαι, τὸν
Κύριον ἰκέτευσέ.

Θεοτοκίον.

Πύλη ἀδιόδευτε τῆς δόξης Ἄχραντε, διάνοιξόν μοι τῆς
μετανοίας, πύλας προξενούσας μοι, τὰς θείας εἰσόδους, καὶ
τὴν ἐκεῖ κατάπαυσιν.

Ῥῶδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θηρός, ἐρρύσω Κύριε, κάμῃ
» τοῦ βυθοῦ τῶν ἀκαθέκτων παθῶν, ἀνάγαγε δέομαι,
» ἵνα προσθήσω τοῦ ἐπιβλέψαι με, πρὸς ναὸν τὸν
» ἅγιόν σου.

Τροπάρια.

Ἴδου καιρὸς ἐπιστροφῆς, κἀγὼ κατάκειμαι, ὑπτιος ἀεὶ
ἀναισθησίᾳ πολλῇ, κρατούμενος πάντοτε, Λόγε· τὴν πᾶρωσιν
τῆς καρδίας μου, διαλύσας ἐλέησόν με.

Στενάζοντα ὡς ποτέ, τὸν τελώνην οἰκτειρον, οἰκτιῖρμον
Χριστὲ καὶ ὡς τὴν πόρνην θερμῶν, δακρύων ἀξίωσον, ἵνα
ἐκπλύνω κἀγὼ τὸν βόρβορον, τῶν πολλῶν μου ἐγκλημάτων.

Μαρτυρικά.

Μεγαλομάρτυρες Χριστοῦ, μεγάλως με πταίσαντα, μεγάλης
φλογὸς τῆς ἐν γεέννη ἐκεῖ, μενούσης με ρύσασθε, ἵνα
μεγάλως κἀγὼ πανένδοξοι, τὴν ὑμῶν δοξάζω μνήμην.

Ἀγωνισάμενοι καλῶς, λαμπρῶς ἐστέφθησαν, οἱ Ἀθληταὶ σου
ζωαρχικῆ δεξιᾶ, ᾧ Θεὲ καὶ Κύριε· διὸ τούτων σεπταῖς
παρακλήσεσι, σῶσον πάντα τὸν λαόν σου.

Θεοτοκίον.

Θεοχαρίτωτε σκηνή, τοῦ ἁγιάσματος σεπτὴ κιβωτέ, λυχνία
θείου φωτός, ἄρτου ζωῆς τράπεζα, τὸ τοῦ Λόγου παλάτιον
ἔμψυχον, οἶκον Πνεύματός με δεῖξον.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου.

Μαινομένην κλύδωνι.

Ἀπορρήτοις λάμπεσι, διαλάμπων Πρόδρομε Χριστοῦ, ἐνεργεῖ
πρεσβεῖα σου καταύγασον, τὰς καρδίας, τῶν εὐσεβῶς
ἀνυμνούντων σε.

Ἐραθυμίας ὕπνω με, συσχεθέντα Πρόδρομε Χριστοῦ, καταυγάσας
χάριτι διέγειρον, τοῦ προθύμως, τὰ θεῖα πράττειν
θελήματα.

Ἀπὸ πάσης θλίψεως, ἐναντίας λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς προστάτην
θεῖόν σε πλουτήσαντας, καὶ πρεσβευτήν, πρὸς τὸν Δεσπότην
Μακάριε.

Θεοτοκίον.

Καταιγὶς χειμάζει με, ἀμαρτίας ἄχραντε Ἄγνη· σπεῦσον
ἐξελέσθαι με εἰσάγουσα, μετανοίας, πρὸς τοὺς λιμένας
Πανάμωμε.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Πυρὸς σβεστήριον, τῶν παίδων ἢ προσευχή· δρο-

» σίζουσα κάμινος, κήρυξ τοῦ θαύματος, μὴ φλογί-

» ζουσα μηδὲ συγκαίουσα, τοὺς ὕμνολόγους Θεοῦ,

» τῶν πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Τὰς ἀνομίας μου, τὰς ἀδικίας μου Σωτήρ, τὰ ἄπειρα
πταίσματα, Χριστὲ συγχώρησον, καὶ μελλούσης με ῥῦσαι
κολάσεως, διὰ τὸ πλῆθος τῶν σῶν, οἰκτιρμῶν ὁ Θεός.

Ὡσπερ ὁ ἄσωτος, κατεδαπάνησα νῦν, τὸν πλοῦτον ὃν εἶληφα,
καὶ λιμῶ φθείρομαι, ὑστερούμενος ἐνθέου βρώσεως·
μετανοοῦντα Σωτήρ, δέξαι καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικά.

Νεκρὸν εἰργάσασθε, τὸν πολεμοῦντα ἐχθρόν, τὰ μέλη
νεκρούμενοι, πολλαῖς κολάσεσιν, ἀξιάγαστοι Κυρίου
Μάρτυρες· διὸ οἱ πιστοὶ εὐσεβῶς, εὐφημοῦμεν ὑμᾶς.

Δαιμόνων φάλαγγας, τυράννων πᾶσαν πληθύν, τοξεύμασι
Μάρτυρες, ἔτραυματίσατε, καρτερίας τε καὶ γενναιότητος,
καὶ πρὸς ζῶην ἀληθῆ, μετετέθητε νῦν.

Θεοτοκίον.

Λιμὴν σωτήριος, ἐδείχθης πᾶσιν Ἄγνη, παθῶν τὸ κλυδώνιον,
καταπραΰνουσα, πρὸς γαλήνην τε πάντας μετάγουσα, τῆς
μετανοίας σεμνή, τοὺς ἐν γῆ ταπεινοὺς.

Κανῶν τοῦ Προδρόμου.

Ὁ ὑπερυψούμενος.

Λόγοις δυσωποῦμέν σε, τὸν τοῦ Λόγου Πρόδρομον. Πατρώαν ὡς
ἔλυσας, φωνὴν ἐν τῷ τίκτεσθαι, διάλυσον τοὺς βρόχους, τῶν
ἡμῶν ἀμαρτημάτων.

Ἦλιε πολύφωτε, λάμψον μετανοίας μοι, σωτήριοι ἔλλαμψιν,
καὶ σκότους με λύτρωσαι, παθῶν παρενοχλούντων, τὴν ζοφώδη
μου καρδίαν.

Στεῖραν ψυχὴν κέκτημαι, καὶ καρδίαν ἄκαρπον· στείρας
θεῖον βλάστημα, καρποὺς μετανοίας με, βλαστάνειν
ἐκδυσώπει, Βαπτιστὰ Χριστοῦ ἀπαύστως.

Τριαδικόν.

Ἴσον τῷ γεννήτορι, τὸν Υἱὸν δοξάζομεν, καὶ Πνεῦμα τὸ
ἅγιον, Τριάδα ἀχώριστον, ἐνθέως μελωδοῦντες· Ὁ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Νέον ἀπεκύησας, παιδίον Πανάμωμε, Χριστὸν τὴν ἀνάπλασιν,
ἡμῶν ἐργαζόμενον, τῶν πεπαλαιωμένων, τῇ ἀρχαίᾳ παραβάσει.

Ῥδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀγγέλων σύστημα, ἀνθρώπων σύλλογος, τὸν Βα-

» σιλέα καὶ Κτίστην τοῦ παντός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, εὐλο-

» γεῖτε Λευῖται, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς

» αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ἴδου προσώζεσαν, καὶ κατεσάπησαν, οἱ τῆς ψυχῆς μου
μώλωπες Χριστέ, καὶ ταλαιπωρήσας, κατεκάμφθην διόλου·
φαρμάκοις μετανοίας, Σωτῆρ ἰάτρευσόν με.

Δολίως ὄφεις με, ὁ πονηρότατος, ἀποσυλήσας ἐπλήρωσε κακῶν,
καὶ στενάζων κράζω· Μὴ ἀπόση με Λόγε, τὸν κατακεκριμένον,
καὶ τεταπεινωμένον.

Μαρτυρικά.

Οὐ παρετράπητε, κρείττονος στάσεως, τοὺς τοῦ Σταυροῦ δὲ
Πανεύφημοι ἐχθρούς, τοὺς ὑποσκελίζειν, ὑμᾶς ὑπολαβόντας,
ἐπτώσατε τελείως, σοφοὶ ἀνατραπέντας.

Ἐμᾶς πανεύφημοι, Κυρίου Μάρτυρες, οὐ πῦρ οὐ ξίφος οὐ
θήρες οὐ λιμός, οὐ τροχὸς μερίζων, οὐδὲ βάσανος ἄλλη,
κατίσχυσε χωρίσαι, Θεοῦ τοῦ φιλανθρώπου.

Θεοτοκίον.

Ἀγγέλων καύχημα, βροτῶν διάσωσμα, ἐγγυητῆς μου γενοῦ
Μήτηρ Θεοῦ, ὅπως ἐπιστρέψω, καὶ κομίσωμαι λύσιν, τῶν
προημαρτημένων, ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Δῆμον προχοαῖς, ταῖς Τορδάνου λούεις, κηρύττων μετάνοιαν,
μέγιστε Πρόδρομε· ὄθεν βοῶ σοι· Τὰ τῶν παθῶν μου ρεῖθρα,
ξήρανον πηγὰς μοι δακρύων ἐπιπέμπων.

Ἐντρομος γενοῦ, ἐννοουμένη ὅλη, ψυχὴ τὸ κριτήριον, τοῦ
Παντοκράτορος, κράζουσα· Οἰκτιῖρμον διὰ τοῦ Βαπτιστοῦ σου,
οἰκτειρόν με σῶσον καὶ τῶν βασάνων ῥῦσαι.

Χεῖλη ῥυπαρά, καὶ μολυνθεῖσαν γλῶσσαν, κινῶ σοι πρὸς
δέησιν, ἅγιε Πρόδρομε· σπεῦσον ἐν τάχει βοήθει μοι
παντοίαις, προσβολαῖς τοῦ πλάνου ἀπαύστως κλονουμένῳ.

Τριαδικόν.

Ὅμβρισον ἡμῖν, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, Τριάς ὁμοούσιε,
πταισμάτων ἄφεσιν, ὅπως τυχόντες παντελοῦς σωτηρίας, σὲ
ὑπερψῶμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐψωσας ἡμᾶς, τῷ ὑψηλῷ σου τόκῳ, βαράθρων συμπτώσεως,
Θεοχαρίτωτε· ὄθεν φωναῖς σε χαριστηρίοις πίστει, Κόρη
ἀνυμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὅτι ἐποίησέ σοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός, παρθένον
» ἀναδείξας σε, ἀγνήν μετὰ τὴν κύησιν, ὡς τεκοῦ-
» σαν ἀσπόρως τὸν ἑαυτῆς ποιητήν· διό σε Θεοτό-
» κε μεγαλύνομεν.

Ἴνα σου μεγαλύνω τὸ μακρόθυμον Δυνατέ, μακροθύμησον, ἔτι
ἐπ' ἐμοὶ καὶ μὴ ἐκκόψῃς με, ὡς τὴν ἄκαρπον Λόγε συκῆν
κραυγάζω σοι, ὅπως τῆς μετανοίας καρποὺς προσφέρω σοι.

Ὡς φοβερὸς σὺ μόνη Κραταιὲ καὶ Δυνατέ! καὶ τίς σου
ὑποστήσεται, τὴν φοβερὰν ἀπειλήν, ὅταν μέλλῃς εἰς κρίσιν
αὐτὸς καθέζεσθαι; ἐν ἧ συντήρησόν με ἀκατάκριτον.

Μαρτυρικά.

Σωμάτων ἀλγηδόνας ἀλγηδόσι θεΐαις ὑμῶν, ἐξαίρετε Κυρίου,
Ἀθληταί· διὸ ἰάσασθε, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ
χαλεπώτατα, ἰατῆρες ὡς ὄντες ἐμπειρότατοι.

Ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐξαστράπτει πλέον ὑμῶν, ἡ θήκη τῶν
λειψάνων, τὰς αὐγάς τῆς θεΐας χάριτος, καὶ λαμπρύνει
καρδίας καὶ καταυγάζει, ψυχάς, τῶν πίστει Ἀθλοφόροι
εὐφημούντων ὑμᾶς.

Θεοτοκίον.

Φωτοειδῆς νεφέλη προηγουμένη νέου λαοῦ, πρὸς γῆν
ἐπαγγελίας, ἀληθῶς Θεοχαρίτῳ, ἀνεδείχθης καὶ πύλη
εἰσάγουσα πρὸς ζωὴν· διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου. Ἡσαΐα χόρευε.

Ἴδοὺ ἡ εὐπρέπεια, τοῦ σοῦ οἴκου οἷα οὐρανός, γνωρίζεται
ἐπὶ γῆς Πρόδρομε Χριστοῦ· ἐν ᾧ ἀφικόμενος, ἀγλαΐαις
θεΐαις φρυκτωρεῖς, τοὺς καθ' ἐκάστην σε, νῦν ἐν τούτῳ
μακαρίζοντας.

Ὡς ὑπάρχων γνήσιος, τοῦ Δεσπότη φίλος Βαπτιστά, φιλεῖν
με τοῦτον εὐθεία γνώμη ἀκλινεῖ, παμμάκαρ καρδίωσον, καὶ
τὰ πάθη τὰ φθοροποιά, ἀποβδελύττεσθαι, συνωθοῦντα πρὸς
ἀπώλειαν.

Σὺ οὐκ ἔφυς κάλαμος, ἐναντίοις πνεύμασι Σοφέ, κλονούμενος
ἀλλ' ἡμῶν θεῖος στηριγμός, καὶ ἄσειστον ἔρεισμα,

Ἐκκλησίας· ἦν ταῖς σαῖς εὐχαῖς, τήρει ἀκλόνητον, ἀποπαύων ἅπαν σκάνδαλον.

Ἡ τοῦ κτίστου ἔλευσις, ἐπὶ θύραις· τί οὖν οὐ πενθεῖς, σαυτὴν ἀθλία ψυχὴ ζῶσα ἀμελῶς; ἀνάνηψον βόησον, τῷ Κυρίῳ· Φεῖσαί μου Σωτήρ, ταῖς παρακλήσεσι, τοῦ Προδρόμου ὡς φιλάνθρωπος.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον ὄχημα, τοῦ ἡλίου ὄφθης ἀληθῶς, τοῦ λάμπαντος ἐκ τῶν σῶν ἄχραντε Ἁγνή, λαγόνων καὶ λύσαντος, τῆς ἀπάτης σκοτός χαλεπόν· ὅθεν ἐν πίστει σε, κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν. Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Κατανυκτικά.

Οἶμοι! τί ὠμοιώθην ἐγὼ τῇ ἀκάρπῳ συκῇ, καὶ πτοοῦμαι τὴν κατάραν σὺν τῇ ἐκκοπῇ; ἀλλ' ἐπουράνιε γεωργὲ Χριστέ ὁ Θεός, τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, καρποφόρον ἀνάδειξον, καὶ ὡς τὸν ἄσωτον υἱὸν δέξαι με, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ.\Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν ὧν εἶδομεν κακά· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεῖς, καὶ πάσας ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμὸν μοι παρέχων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος φιλάνθρωπος δέομαι, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ.\Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν.

Οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ἐπὶ τῆς γῆς ἠγωνίσαντο, τῷ ἀέ-

ρι ἐνεκαρτέρησαν, τῷ πυρὶ παρεδόθησαν, τὸ ὕδωρ αὐτοὺς ὑπεδέξατο· ἐκείνων ἐστὶν ἡ φωνή· Διήλο-

μεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς

ἀναψυχὴν. Ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, ἡ ζωὴ τῶν ἀπεγνωσμένων, ἡ ἀντίληψις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, ἅγια Δέσποινα Θεοτόκε Παρθένε, τὴν βοήθειάν σου κατάρπεμψον ἡμῖν.

ΕΝ Τῆ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Ὁ ληστής ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν εἶναί σε πιστεύσας Χριστέ, ὠμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε βοῶν, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ὡς ἐδικαίωσας Χριστέ, τὴν πόρνην κλαύσασαν ἐξ ὅλης ψυχῆς, οὕτω Δέσποτα, καὶ ἐμὲ ἀπογνόντα, ἀπὸ πάσης ῥύσαι Ἄγαθέ, κολάσεως δέομαι.

Τὸν προδραμόντα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐτοιμάσαντα ὁδοῦς ἀγαθᾶς, μακαρίσωμεν, Ἰωάννην συμφώνως, ὅπως τούτου θείαις προσευχαῖς, πταισμάτων ῥυσθείημεν.

Μαρτυρικόν.

Οἱ τὸ ποτήριον Χριστοῦ, πίνοντες Μάρτυρες προθύμῳ ψυχῆ, θολερῶν ἡμᾶς, ἁμαρτημάτων καὶ νό-

σων, ἐπομβρίαις θείων προσευχῶν, λυτρώσασθε Ἄγιοι.

Δόξα.

Ἀκατάληπτε Θεέ, ἡ παντοδύναμος Τριάς καὶ Μο-

νάς, τοῦ Προδρόμου σου, ταῖς προσευχαῖς με σῶσον, λυτρουμένη σκοτούς καὶ φλογός, τῆς ἀποκειμένης μοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Διὰ παντὸς ταῖς πονηραῖς, Παρθένε πράξεσι σπιλούμενος, σὲ τὴν ἄσπιλον, τοῦ Δεσπότη Μητέρα, ἰκετεύω· ῥύπου με παντός, καθάρισον Δέσποινα.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ Δεσποτικά.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Παῦσον τὰς τῶν δαιμόνων ὀρμάς, τὰς κατ' ἐμοῦ ἐπερχομένας Φιλάνθρωπε, ζητούντων τοῦ θανατῶσαι τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καὶ καταγαγεῖν με εἰς ἀπώλειαν· αὐτῶν τὰς βουλὰς

τε, καὶ τὰς ἐνέδρας ματαίωσον, τὰς καθ' ἑκάστην ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ τε, καὶ ἐκλύτρωσαι, ἀπὸ τούτων με Δέσποτα· παῦσον τὸ πολυτάραχον, τοῦ βίου κλυδώνιον, ῥῦσαι γεέννης καὶ σκότους, τοῦ αἰωνίζοντος δέομαι, Χριστέ ὅταν ἔλθῃς, κρῖναι κόσμον μετὰ δόξης, ὡς ὑπεράγαθος.

Βίβλων ἀνοιγομένων Χριστέ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς φρικτῆς παρουσίας σου, καὶ πάντων παρισταμένων, τῷ κριτηρίῳ τῷ σῶ, καὶ ἀποβλεπόντων τὴν ἀπόφασιν, πυρὸς πρὸ τοῦ βήματος, ἐλκομένου καὶ σάλπιγγος, σφοδρῶς ἠχούσης τί ποιήσω ὁ ἄθλιος, ἐλεγχόμενος, ὑπὸ τῆς συνειδήσεως, καὶ καταδικαζόμενος, εἰς φλόγα τὴν ἄσβεστον; δέομαι οὖν πρὸ τοῦ τέλους, λύσιν εὐρεῖν τῶν παισμάτων μου, Χριστέ ὁ Θεός μου, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἄρας ἐπὶ τῶν ὤμων Χριστέ, τὸν σὸν Σταυρὸν ἐπὶ τὸ πάθος ἐρχόμενος, καὶ τύπον ἡμῖν παρέσχες, ἐν σοὶ τοῖς θέλουσι ζῆν, πῶς συνδοξασθῶμέν σοι καὶ ζήσωμεν· αὐτὸς καταξίωσον, καὶ ἡμᾶς συμμετόχους σοι, τῶν παθημάτων καὶ τῆς δόξης γενήσεσθαι, τὴν σὴν νέκρωσιν, ἑαυτοῖς περιφέροντας· νέκρωσόν μου Φιλάνθρωπε, σαρκὸς τὰ σκιρτήματα, καὶ ἐκ τοῦ θείου σου φόβου, μέλη τὰ ταύτης καθήλωσον, νεκρὸν πρὸς τὸν κόσμον, ζῶντα δὲ ταῖς ἐντολαῖς σου, μόνον ποιήσας με.

Ἔτερα τῆς Θεοτόκου, ὁμοία.

Κλαίω καὶ σκυθρωπάζω πικρῶς, κατανοῶν τὸ φοβερὸν λογοθέσιον, ἐξ ἔργων μὴ κεκτημένος, ἀπολογίας μικρᾶς, ἀφορμὴν ὁ τάλας· διὸ δέομαι, πρὶν ἢ ἐπιφθάσῃ με, τέλος βίου τὸ ἄδηλον, πρὸ τῆς δρεπάνης πρὸ θανάτου πρὸ κρίσεως, πρὸ τοῦ μέλλειν με, τὰς εὐθύνας εἰσπράττεσθαι, ἔνθα τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ σκότος ἐξώτερον, ὅπου ὁ σκώληξ ἐκεῖνος, ὁ κατεσθίων τοὺς πταίοντας, Ἄγνη τῶν παισμάτων, ἀπολύτρωσίν μοι δίδου, καὶ μέγα ἔλεος.

Θρόνος χερουβικὸς ἀληθῶς, ὡς ὑπερτέρα τῶν κτισμάτων γεγένησαι· ἐν σοὶ γὰρ ὁ θεῖος Λόγος, τὴν ἡμετέραν μορφήν, ἀναπλάσαι θέλων κατεσκήνωσε, καὶ σοῦ ἐξελήλυθε, σαρκοφόρος ὡς εὐσπλαγχνος, σταυρὸν καὶ πάθος δι' ἡμᾶς κατεδέξατο, καὶ ἀνάστασιν, ὡς Θεὸς ἐδωρήσατο· ὅθεν ὡς καταλλάξασαν, ἡμῶν τὴν κατάκριτον, φύσιν τῷ Πλάστῃ σὺν τούτῳ, εὐχαριστοῦντές σοι κράζομεν· Παράσχου παισμάτων, τὴν συγχώρησιν εὐχαῖς σου, ἡμῖν καὶ ἔλεος.

Ῥεῖθρα δακρυρροΐας ἐμῆς, τῆς ἐξ ὀμμάτων μου Υἱὲ ποθεινότατε, ὁ χρόνος ξηρᾶναι ὅλως, οὐ κατισχύσει ποτέ, ἢ

Ἄγνη θρηνοῦσα ἀπεφθέγγετο· σὺ φῶς γὰρ τὸ ἄδυτον, τὸ φωτίζον φωτίσματι, δι' οὗ φωστῆρες οἱ μεγάλοι πεπήγασιν, οἱ οὐράνιοι, καὶ τὸ πᾶν κατοσιῶται· τί μοι τὸ βλέπειν ἥλιον, φωτὸς ἐμοῦ δύναντος; φῶς μου γλυκὺ πῶς ἐσβέσθης, ὁ φωτισμὸς τοῦ προσώπου μου; Λοιπὸν ἀπαλείψω, τῶν δακρῦων μου τοῖς ρεῖθροις, κόρας ὀμμάτων μου.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Ἄρνα τὸν ἑαυτῆς ἡ Ἀμνάς, ποτὲ ὀρῶσα πρὸς σφαγὴν ἐπισπεύδοντα, προθύμως κατηκολούθει, ταῦτα βοῶσα αὐτῷ· Ποῦ πορεύῃ τέκνον μου γλυκύτατον; Χριστὲ τίνος χάριν, τὸν δρόμον τοῦτον μακρόθυμε, τρέχεις ἀόκνως Ἰησοῦ ποθεινότατε, ἀναμάρτητε, πολυέλεε Κύριε; Δός μοι λόγον τῆ δούλης σου, Υἱέ μου παμφίλτατε, μή με παρέλθῃς Οἰκτίρμον, σιγῶν φρικτῶς τὴν τεκοῦσάν σε, Θεὲ ζωοδότα, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Προκείμενον. Ἦχος α'.

Τὸ ἔλεός σου, Κύριε, καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου.

Στίχ.\Κύριος ποιμαίνει με, καὶ οὐδέν με ὑστερήσει εἰς τόπον χλόης, ἐκεῖ με κατεσκήνωσεν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Σταυρώσιμα.

Ὁ Σταυρὸς σου Χριστέ, εἰ καὶ ξύλον ὀρᾶται τῆ οὐσίᾳ, ἀλλὰ θεῖαν περιβέβληται δυναστείαν, καὶ αἰσθητῶς τῷ κόσμῳ φαινόμενος, νοητῶς τὴν ἡμῶν θαυματουργεῖ σωτηρίαν· ὃν προσκυνοῦντες, δοξάζομέν σε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ.\Πρὸς σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκες εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτεیرهσαι ἡμᾶς.

Μόνον παγέντος τοῦ ξύλου Χριστὲ τοῦ Σταυροῦ σου, ἡ πλάνη πεφυγάδευται, καὶ ἡ χάρις ἐξήνθησεν· οὐ γὰρ ἔτι καταδίκης ἐστὶ τιμωρία, ἀλλὰ τρόπαιον ἐδείχθη ἡμῖν σωτηρίας·

Σταυρὸς ἡμῶν στήριγμα· Σταυρὸς ἡμῶν καύχημα· Σταυρὸς ἡμῶν ἀγαλλίαμα.

Στίχ.\Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνουῖσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιοι Μάρτυρες, ἵνα ῥυσθῶμεν, τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ὑμῖν γὰρ ἐδόθη χάρις, πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στᾶσα ἐπὶ σταυροῦ Ἰησοῦ, ἡ σὲ τεκοῦσα θρηνηδοῦσα ὠδύρευτο βοῶσα· Οὐ φέρω τέκνον, προσηλωμένον ὄρα, ἐπὶ ξύλου ὄνπερ ἀπεκύησα· ἐγὼ γὰρ διέφυγον, τὰς ὠδῖνας ὡς ἄνανδρος, καὶ πῶς ἀρτίως τῆ ὀδύνη συνέχομαι, καὶ σπαράττομαι, τὴν καρδίαν ἢ Ἄμεμπτος; ἄρτι γὰρ ἐκπεπλήρωται, τὸ ῥῆμα ὃ εἶρηκεν, ὁ Συμεὼν τῆ καρδίᾳ, ἐμῆ ῥομφαίαν ἐλεύσεσθαι· ἄλλ' ὧ νῦν Υἱέ μου, ἐξανάστηθι καὶ σῶσον, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΠΡΩΪ

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῷ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα. Σταυρώσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Τόπος Κρανίου Παράδεισος γέγονε· μόνον γὰρ ἐπάγη τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, εὐθύς ἐβλάστησε τὸν βότρυν τῆς ζωῆς, σὲ Σωτήρ, εἰς ἡμῶν εὐφροσύνην· Δόξα σοι.

Τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ σου Σωτήρ ἡμῶν, τῷ κόσμῳ ἀνεδείχθη σωτήριον· ἐν αὐτῷ γὰρ βουλήσει προσηλωθεῖς, τῆς κατάρτας ἐρρύσω τοὺς γηγενεῖς, ἢ πάντων ζωῆ· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐν Σταυρῷ σε ὀρῶσα Χριστὲ ἡ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικῶς τὰ σπλάγχνα ἔλεγεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ, ὡς κακοῦργος ἐπάγης; τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, ζῶσαι θέλων ὡς ὑπεράγαθος.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Σταυρώσιμα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν σταυρωθέντα Σωτήρα καὶ Λυτρωτὴν ἡμῶν, ἐκουσίως ὡς οἶδε καὶ ὡς ἠϋδόκησεν, ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ καὶ προσκυνήσωμεν· ὅτι προσήλωσε Σταυρῷ, τὰς ἀμαρτίας τῶν βροτῶν, ῥυσάμενος ἐκ τῆς πλάνης, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ Βασιλείας κατηξίωσεν.

Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας σοῦ ἐκουσίᾳ βουλῇ, καὶ φθορᾶς τοῦς ἀνθρώπους ἐλευθερώσας Σωτήρ, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνοῦμέν σε, ὅτι ἐφώτισας ἡμᾶς, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, καὶ φόβῳ δοξάζομέν σε, Φιλάνθρωπε καὶ Οἰκτιρμον, ὡς ζωοδότην καὶ Κύριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου Θεοχαρίτωτε, τῶν εἰδώλων ἢ πλάνη πᾶσα κατήργηται, καὶ τῶν δαιμόνων ἢ ἰσχύς καταπεπάτηται· διὰ τοῦτο οἱ πιστοί, κατὰ χρέος σε ἀεὶ, ὑμνοῦμεν καὶ εὐλογοῦμεν, καὶ Θεοτόκον κυρίως, ὁμολογοῦντες μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Σταυρώσιμον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Προφητῶν αἱ προρρήσεις ἰδοὺ πεπλήρωνται· ἡ ἀρχαία βουλή σου τὸ πέρασ εἴληφε· σὺ γὰρ ἐκὼν Παμβασιλεῦ σαρκὶ ἐπτώχευσας Χριστέ, καὶ κατεδέξω δι' ἡμᾶς, ἀνελεθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπομείναι· διὸ δοξάζομεν Λόγε, τὴν ὑπὲρ νοῦν σου συγκατάβασιν.

Μαρτυρικόν.

Τὰ θαύματα τῶν ἁγίων σου Μαρτύρων, τεῖχος ἀκαταμάχητον, ἡμῖν δωρησάμενος Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, βουλὰς ἐθνῶν διασκέδασον, τῆς βασιλείας τὰ σκῆπτρα κραταίωσον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Μεμυκότα σε κόρας Υἱὲ παμφίλτατε, ὀφθαλμοῖς καθορώσης τὸ φῶς μου σβέννυται· οὐδὲ γὰρ ἥλιον ὄρᾶν ὅλως ἀνέχομαι· ἠθέλον Λόγε τοῦς ἐμούς, ἐξορυχθῆναι ὀφθαλμούς· σκοτίσθητι φῶς ἡλίου! ὁ γὰρ δούς σοι τὸ φῶς ἐν λόγῳ, ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς κόρας ἔμυσε.

Κανὼν Σταυρώσιμος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς, μετὰ τῶν
Σταυροθεοτοκίων ἢ Θεοτοκίων·

Τὸν κόσμον ὑψοῖ Χριστός, ὑψωθείς ξύλῳ. Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. α'. Ῥδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἴππον καὶ ἀναβάτην, εἰς θάλασσαν Ἐρυθράν, ὁ
» συντρίβων πολέμους, ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, Χριστὸς
» ἐξετίναξεν, Ἰσραὴλ δὲ ἔσωσεν, ἐπινίκιον ὕμνον
» ᾄδοντα.

Τροπάρια.

Τὸν ἀκαταληψία, κατανοούμενον, σαρκωθέντα καὶ κόσμῳ,
ἐμφανισθέντα σώματι, ξύλῳ ἀπηώρησε,

βουληθέντα πάλαι, Ἑβραίων δῆμος παρανομώτα-τος.

Ὅτε τὴν καρποφόρον, Χριστέ σε ἄμπελον, ἐπὶ ξύλου Ἑβραῖοι,
Σταυροῦ μανέντες ὑψωσαν, τότε οἶνον ἔσταξας, εὐφροσύνης,
ἄπασαν, μέθην Λόγε κακῶν ἐξαίροντα.

Μαρτυρικά.

Νόμοις οὐχ ὑποπίπτει, ἐπαίνων Μάρτυρες, ἡ ὑμῶν καρτερία·
ὑπὲρ γὰρ φύσιν πᾶσαν βροτῶν, πόνους ὑπηνέγκατε, καὶ πρὸς
λήξιν ἄπονον, ἐσκηνώσατε εὐφραϊνόμενοι.

Κύματα τῶν βασάνων, ὑπερνηξάμενοι, κυβερνήσει τοῦ Λόγου,
πανεύφημοι Χριστοῦ Ἀθληταί, λιμένας ἐφθάσατε, οὐρανίους
θείας, γαλήνης ὄντως ἐπαπολαύοντες.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε τὸν ἐκ γαστροῦ σου, τεχθέντα Κύριον, κατενόησας ξύλῳ,
ἀδίκως ἀνυψούμενον, Παρθένε, ἐδάκρυσας, καὶ τούτου
ὑμνησας, ὄντως τὴν ἄπειρον συγκατάβασιν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Πέμπτον πέφυκεν ᾄσμα νῦν τῇ Παρθένῳ.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Πύλη τῆς θείας δόξης, ἡ διανοίξασα, Παραδείσου τὴν πύλην,
τῆς μετανοίας πύλας μοι, διάνοιξον δέομαι, καὶ τὸν νοῦν
μου φώτισον, τοῦ ὕμνεῖν σε Θεοχαρίτῳτε.

Ἐστησας τοῦ θανάτου, τὴν ῥύμην τέξασα, τὸν ζωῆς καὶ
θανάτου, δεσπόζοντα Πανάμωμε· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τὰ
νεκροῦντα πταίσματα, τὴν ψυχὴν μου στήσαι καὶ σῶσαί με.

Μόνην ἐκ γενεῶν σε, τὴν καλλονὴν Τακώβ, ἐξελέξατο Λόγος,
ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος, καὶ σοῦ σεσωμάτωται, ἐξ αἱμάτων
Δέσποινα, διασώζων με μεσιτεΐαις σου.

Πόκος καθάπερ ὄμβρον, τὸν ἐπουράνιον, ἐπὶ σὲ

κατελθόντα, καθυπεδέξω Πάναγνε· διὸ τὰ ὄμβρήματα, τῶν
παθῶν μου ξήρανον, ἰκετεύω σε Μητροπάρθενε.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενὸς τὴν γῆν τῆ προστάξει σου, καὶ

» μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσαν, ἐπὶ τὴν ἀσάλευ-

» τον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλη-

» σίαν σου στερέωσον, μόνε Ἀγαθὲ καὶ Φιλάνθρω-

» πε.

Τροπάρια.

Σταυροῦσαι καὶ Παράδεισος πάλιν ἀνοίγεται, καὶ ληστῆς πρὸ
πάντων χαίρων εἰσέρχεται· θνήσκεις Ἰησοῦ μου καὶ ἐχθρός,
ὁ πλάνος θανατοῦται, ὁ νεκρωθεὶς Ἀδὰμ ζωοῦται δέ. Δόξα τῇ
πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Μαραίνεις τῆς ἀμαρτίας φλόγα σταυρούμενος, Ἰησοῦ ἐν ξύλῳ
δι' ἀγαθότητα· λύεις τὴν ἀπάτην δεσμευθεὶς, γυμνούμενος
ἐνδύεις, καταστολὴν δόξης τὸν ἄνθρωπον. Δόξα τῇ πολλῇ
εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Μαρτυρικά.

Ὁ δείξας ἀειφανεῖς ἀστέρας τοὺς Μάρτυρας, ἀσεβείας σκότος
διασκεδάζοντας, τούτων παρακλήσεσι Χριστέ τὴν νύκτα τῶν
παθῶν μου, ἀποδίωξον καὶ φώτισον, τὴν ἐσκοτισμένην
καρδίαν μου.

Νομίμως οἱ εὐκλεεῖς ἠρίστευσαν Μάρτυρες, καὶ νομίμως
πίστει ἐστεφανώθησαν, καὶ τῶν ἀνομούντων τὰς βουλὰς,
ἐξέκλιναν ἐμφρόνως, καὶ τὴν τρυφὴν τὴν θεϊαν ἔλαβον, καὶ
τοῦ Παραδείσου τὴν οἴκησιν.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὑμνοῦσιν ἀγγελικοὶ χοροὶ σε Πανύμνητε, ἀσυγκρίτως τούτων τὴν ὑπερέχουσαν· τέτοκας Θεὸν γὰρ ἐν σαρκί, τὸν ξύλῳ τὴν κατάραν, τὴν ἐκ τοῦ ξύλου ἀφανίσαντα, καὶ τὴν εὐλογίαν πηγάσαντα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τῷ βέλει τῆς ἀμαρτίας τραυματισθέντα με, τῷ ἐν σοὶ φαρμάκῳ ὅλον ὑγείωσον, καὶ τῆς συνεχούσης με Ἄγνή, ἀπάλλαξον ὀδύνης, τῶν ὀδυνῶν ἢ ἀπαλλάξασα, γένος τῶν ἀνθρώπων τῷ τόκῳ σου.

Οἱ μάτην τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου θλίβοντες, καὶ ἐπιζητοῦντες τοῦ θανατῶσαί με, Δέσποινα ἀόρατοι ἐχθροί, τῆ σῆ καταβληθεῖεν, ἐπιστάσιξ διαμένοντες, ἄπρακτοι αἰσχύνης πληρούμενοι.

Ναμάτων ζωοποιῶν με πλήρωσον Δέσποινα, ἢ τὸ θεῖον ὕδωρ κόσμῳ πηγάσασα, τῶν ἀνομιῶν μου τοὺς δεινοὺς, ξηράνασα χειμάρρους, καὶ τῆς καρδίας μου τὰ κύματα, θεία σου γαλήνη πραῦνουσα.

Παρῆλθον τὰ σκιωδῶς τῷ νόμῳ τελούμενα· τὸν γὰρ νομοδότην Χριστὸν ἐκύησας, χάριν ἰλασμὸν καὶ φωτισμόν, ἡμῖν νομοθετοῦντα, καὶ τῆς κατάρας ἐξαιρούμενον, ἄχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου κένωσιν, ἐξεστηκῶς ὁ

» Ἀββακούμ, Χριστὲ ἐν τρόμῳ ἐβόα σοι· Εἰς σωτη-

» ρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστοὺς σου ἐλή-

» λυθας.

Τροπάρια.

Ψυχῶν τὴν παντελεῆ ἀπολύτρωσιν, περιποιούμενος Χριστέ, Πατὴρ εἰς χεῖρας παρέδωκας, τὴν παναγίαν ψυχὴν σου, ἐν ξύλῳ ἐκουσίως κρεμάμενος.

Ὁ ἄδικος κριτῆς κατακρίνει σε, δικαιοκρῖτα Ἰησοῦ, τεθνᾶναι ξύλῳ κρεμάμενον, ὅπως ἡμᾶς δικαιοσύνης, ἀδίκῳ δυσμενεῖ ὑποκύψαντας.

Μαρτυρικά.

Ἴδεῖν κατηξιώητε Μάρτυρες, τὰ δι' αἰῶνος ἀγαθὰ,
κινδύνοις πλείστοις καὶ θλίψεσι, καὶ ἀνηκέστοις βασάνοις,
ἐν γῆ περιφανῶς ὁμιλήσαντες.

Χειμῶνα πειρασμῶν ὑπεξήλθετε, καὶ πρὸς τὸ ἔαρ ἀμοιβῶν,
ἐπουρανίων ἐφθάσατε, καὶ τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, σεπτοὶ
κατηριθμήθητε Μάρτυρες.

Σταυροθεοτοκίον.

Ῥομφαία Θεομητορ διήλθέ σου, εὐλογημένη τὴν ψυχὴν, ἠνίκα
εἶδες σταυρούμενον, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ εἰς χεῖρας, ψυχὴν
τὰς πατρικὰς παραθέμενον.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἐξ ἔργων σωτηρία οὐκ ἔστι μοι· ὑπὸ τὴν σκέπην σου διό, ἐν
πεποιθήσει προσέδραμον· ἀπεγνωσμένον με σῶσον, πρεσβείαις
σου πανύμνητε Δέσποινα.

Φωτὸς τὸ καθαρὸν ἐνδιαίτημα, Ἡλίου ὄχημα σεπτόν, τὴν
σκοτισθεῖσαν καρδίαν μου, τῆ τῶν δεινῶν ἀμαυρώσει,
καταύγασον καὶ σῶσόν με Δέσποινα.

Υφάνασα ἱστὸν ἐξ αἱμάτων σου, παρθενικῶν τὸν οὐρανόν,
νεφέλαις Κόρη ἐνδύοντα, καταστολὴν ἀφθαρσίας, ἀπάτη
γυμνωθέντα με ἔνδυσον.

Κοιλάδων τῶν τοῦ βίου ὡς κρίνον σε, ἀναλαβὼν ὁ
Πλαστουργός, ἐκ σοῦ τῷ κόσμῳ διέπνευσε, πνευματικὴν
εὐωδίαν, Παρθένε Παναγία θεόνυμφε.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πρὸς σὲ ὀρθρί-

» ζω καὶ σοὶ κραυγάζω· Τὴν ψυχὴν μου φώτισον,

» τὴν ἐσκοτισμένην, Χριστὲ ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Τροπάρια.

Ἵστασο κρινόμενος δικαιοκρίτα Χριστέ, καὶ κατακρίνων
σαρκὶ τὴν ἔχθραν, καλάμῳ τυπτόμενος, καὶ ἐλευθερίαν,
τελείαν ὑπογράφων μοι.

Σὲ ὡς ἐθεάσατο σαρκὶ κρεμάμενον, Χριστὲ ἐν ξύλῳ τὸ φῶς
εἰς σκότος, μετέβαλεν ἥλιος, καὶ γῆ ἐσαλεύθη, καὶ πέτραι
διεῤῥάγησαν.

Μαρτυρικά.

Τὰ τῆς γῆς πληρώματα καθηγιάσατε· ὡς πληρωταὶ γὰρ τῶν
θείων νόμων, πανεύφημοι Μάρτυρες, τὴν ἀγιωσύνην,
ἀθλοῦντες ἐκληρώσασθε.

Οἱ περικαλλέστατοι καὶ θεαυγέστατοι, οἱ θείαν δόξαν
ἐνδεδυμένοι, καὶ ἀπογυμνώσαντες, ἐχθροῦ τὴν κακίαν, οἱ
Μάρτυρες τιμάσθωσαν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν παναμώμητον Θεοῦ λοχεύτριαν, δι' ἧς κατάρα
ἀπεστειρώθη, καὶ ἡ ἀπολύτρωσις, καὶ ἡ εὐλογία, ἐδόθη
μακαρίζομεν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Εὖρω σε βοήθειαν ἐξαιρουμένην με, ἐν ᾧρα δίκης τῆς
καταδίκης, ὅτε ἐπὶ βήματος, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, Παρθένε
παραστήσομαι.

Νόμῳ με τροπούμενον τῆς ἀμαρτίας Ἀγνή, καὶ ταῖς ἀπάταις
τοῦ ἀλλοτρίου, συνεχῶς πλανώμενον, καὶ κρηνοῖς
πταισμάτων, ὠθούμενον ἐπίστρεψον.

Ἄνθρακα κυήσασα, ὃν ἐθεάσατο, ὁ Ἡσαΐας κατάφλεξόν μου,
τὴν ὑλὴν Πανάμωμε, τῶν ἀμαρτημάτων, καὶ φώτισόν με
δέομαι.

Σάρκα ἐξ αἱμάτων σου Χριστῷ δανείσασα, τὰ σαρκικά μου
Παρθένε πάθη, δι' ὅλου καθάρισον, καὶ τῆς ἀπαθείας, τὴν
τρίβον μοι ὑπόδειξον.

Ῥᾶδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χρι-

» στέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ

» ἐκ φθορᾶς, ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος.

Τροπάρια.

Υψωθείς Μακρόθυμε, ἐπὶ ξύλου πάσας τοῦ ἐχθροῦ, τὰς
ἐπάρσεις ἔπτωσας καὶ ἔσωσας, τοὺς πεσόντας, διὰ πολλὴν
ἀγαθότητα.

Ψυχαὶ τῶν δικαίων σε, ἐπὶ ξύλου πάλαι τὴν ψυχὴν,
παραδόντα Δέσποτα ὡς ἦσθοντο, αἰωνίων, Λόγε δεσμῶν
ἀπελύοντο.

Μαρτυρικόν.

Ὡς στερόροι ἀδάμαντες τῶν βασάνων πᾶσαν τὴν πυράν,
καρτερίᾳ γνώμης ὑπηνέγκατε, καὶ τὸν ἐχθρόν, ταπεινωθέντες
ἐπτώσατε.

Θεοτοκίον.

Θαυμαστός ὁ τόκος σου, ὁ μεγάλα θαύματα ποιῶν, καὶ ἐν
τοῖς ἁγίοις δοξαζόμενος, Θεοτόκε, μόνη πανθαύμαστε
Δέσποινα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Μὴ καταπιέτω με, ῥαθυμίας Δέσποινα βυθός, ἁμαρτίας κῆμα
μὴ καλύψαι με, ἀλλὰ μόνη, ἢ σὴ πρεσβεία σωσάτω με.

Ἄγαθὸν κυήσασα, Εὐεργέτην καὶ Δημιουργόν, παναγία
Δέσποινα φιλάγαθε, τὴν ψυχὴν μου, κεκακωμένην ἀγάθυνον.

Νόμῳ προετύπου σε, ἡ λυχνία τέξασαν τὸ φῶς, τὸ φωτίσαν
Πάναγνε τὰ σύμπαντα· διὸ βοᾶ· Ἐσκοτισμένον με φώτισον.

Ῥῥθὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν πατέρων Κύριος, τὴν φλό-

» γα κατέσβεσε, τοὺς παῖδας ἐδρόσισε, συμφώνως

» μελωδοῦντας· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Ἔστεψαν ἀκάνθαις σε, Βασιλεῦ ἀθάνατε, δῆμος ὁ παράνομος,
ὁ προρρίζους ἐκτέμνοντα, τῆς πλάνης τὰς ἀκάνθας. Ὁ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Ἴνα ἐπενδύσης με, στολὴν Λόγε ἄφθαρτον, γυμνοῦσαι
θελήματι, καὶ φέρεις ἐμπτύσματα, καὶ σταύρωσιν καὶ πάθος,
ἀπαθῆς ὦν κατ' οὐσίαν.

Μαρτυρικά.

Σύμμορφοι γενόμενοι, παθημάτων Ἅγιοι, τοῦ πάντων
δεσπόζοντος, εἰκότως ὑπάρχετε, υἱοὶ καὶ κληρονόμοι,
Βασιλείας ἀσαλεύτου.

Εύλοις οὐκ ἐνείματε, σέβας ἀλογώτατον, τὸν ξύλῳ
τανύσαντα, χεῖρας Χριστομάρτυρες, σεβόμενοι ὡς πάντων,
Βασιλέα καὶ Δεσπότην.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἐένη σου ἡ γέννησις, ὑπάρχει Πανάμωμε· Θεὸν γὰρ
ἐγέννησας, τὸν ξύλῳ μαράναντα, τὴν φλόγα τῆς κακίας, καὶ
φωτίσαντα τὸν κόσμον.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἵμνῶ σε Πανάμωμε· Θεὸν ὑπερύμνητον, ἀσπόρως γὰρ ἔτεκες,
θεοῦντα τοὺς μέλποντας, Παρθένε Παναγία· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς
εἶ.

Νέκρωσον τὰ πάθη μου, ζῶην ἡ κυήσασα· ἔγειρόν με
κείμενον, ἐκ τάφου Θεόνυμφε, τοῦ τῆς ἀναισθησίας, ἵνα
πόθῳ σὲ δοξάζω.

Τὸν Ἀπειροδύναμον, τὴν ἡμῶν ἀσθένειαν, φορέσαντα τέτοκας,
Ἄγνη· ὃν ἰκέτευε, δεινῶς ἐξασθενοῦσαν, θεραπεῦσαι τὴν
ψυχὴν μου.

Ῥδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σοὶ τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ παῖδες, παγκό-
» σμιον πλέξαντες, χορείαν ἔψαλλον· Πάντα τὰ ἔργα
» τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ἵψιστε Θεέ, ἐπὶ Σταυροῦ ὑψώθης, χολὴν ποτιζόμενος, ὁ
γλυκασμὸς τῆς ζωῆς· λόγχῃ κεντιᾶσαι ἐναποσφάτιων ταύτη,
τὸν ἐν Παραδείσῳ Ἀδὰμ καταβαλόντα.

Λύεις με δεσμῶν, τῆς ἀμαρτίας Λόγε, θελήσει δεσμούμενος,
καὶ αἰωνίοις δεσμοῖς, Σῶτερ δεσμεύων τὸν δυσμενῆ βελίαρ·
ὄθεν σου δοξάζω τὸ πάθος εἰς αἰῶνας.

Μαρτυρικά.

Ῥφθητε φωτός, ἐν μετοχῇ ἁϋλῳ, φῶτα ὄντες δεύτερα, ἅγιοι
Μάρτυρες, σκότος τῆς πλάνης ἐξαίροντα καὶ πάντων, πιστῶν
τὰς καρδίας φωτίζοντα ἐνθέως.

Τερουσαλήμ, τῆς ἄνω ἐλευθέρας, υἱοὶ χρηματίζετε,
καταφαιδρύνοντες, τῶν πρωτοτόκων Μάρτυρες Ἐκκλησίαν, καὶ
ὑπερυψοῦντες Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἰστασο Σταυρῶ, κατανοοῦσα Κόρη, πηγνύμενον Δέσποινα,
Χριστὸν ὃν ἔτεκες· ἐβόας· Μὴ ἄτεκνόν με δείξης, ἀναρχε
ἀνάρχου Πατρὸς Υἱὲ καὶ Λόγε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἡ περικαλλής, καὶ θεαυγῆς Παρθένος, καλῶν ταῖς ιδέαις με,
κάλλυνον φαίδρυνον, ὅπως κραυγάζω· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πύλη τοῦ φωτός, τῆς μετανοίας πύλας, φωταυγεῖς μοι
ἄνοιξον, ὑποδεικνύουσα, πᾶσαν εὐθεῖαν ὁδὸν δικαιοσύνης,
φέρουσαν πρὸς θείου θελήματος εἰσόδους.

Ἁγίον Ἄγνη, ὑπεραγία Λόγον, πιστοὺς ἀγιάζοντα, ἀρρήτως
τέτοκας· τοῦτον δυσώπει τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου, νῦν
καθαγιάσαι κακίᾳ μιανθεῖσαν.

Ῥεῖθρον διαυγές, ἀθανασίας Κόρη, ἐκ σοῦ προελήλυθεν, ὁ
πάντων Κύριος· ὄθεν βοῶ σοι· Τὰ ρεῖθρα τῶν κακῶν μου,
ξήρανον τοῖς ὄμβροισι τῆς σῆς Ἄγνη πρεσβείας.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ
» ἔτεκεν Υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεόν τε καὶ ἄνθρω-
» πον· Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ· ὃν μεγαλύνοντες, τὴν
» Παρθένον μακαρίζομεν.

Τροπάρια.

Ὡς ἀμνὸς ἀνήρτησαι, ἐπὶ ξύλου Δέσποτα Χριστέ, τὰς
σιαγόνας συνθλῶν λύκου νοητοῦ, καὶ τούτου ἐκ στόματος,
ἀφαρπάζων σοῦ τὰ λογικά, Δέσποτα πρόβατα, καὶ προσάγων τῷ
γεννήτορι.

Στέφανον ἀκάνθινον, ἀνεδήσω οἷα Βασιλεύς, βασιλευόντων
Χριστὲ τὰ τοῦ πονηροῦ, καθαίρων βασίλεια, καὶ ἐκ ῥιζῶν
τέμνων Ἀγαθέ, πλάνης τὴν ἀκανθαν· ὄθεν πίστει σε
δοξάζομεν.

Μαρτυρικά.

Ἡστραψεν ὡς ἥλιος, ἡ βεβαία ἔνστασις ὑμῶν, καὶ πᾶσαν τῶν
δυσμενῶν ἔλυσεν ἀχλύν, Μάρτυρες ἀήττητοι, φωταγωγοὶ
πάντων τῶν πιστῶν, πύργοι ἀκλόνητοι, εὐσεβείας
ἀξιόγαστοι.

Φάλαγξ θεοσύλλεκτος, στρατὸς θεῖος δῆμος ἐκλεκτός, ἀγία
παρεμβολὴ ὠφθητε ὑμεῖς, Μάρτυρες πανεύφημοι, τοῦ πονηροῦ
τὰς παρεμβολάς, ἐξαφανίζοντες, τοῦ Σωτῆρος θεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον.

Φυτουργὸν ἐκύησας, εὐσεβείας τὸν δημιουργόν, φυτεύοντα
ἐπὶ γῆς γυνῶσιν ἀληθῆ, καὶ τὴν ἐκβλαστήσασαν, ἀπὸ φυτοῦ
λύοντα ἀράν· ὃν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Θεμέλιον ἄσειστον, τὸν Σωτῆρα τέτοκας Ἀγνή, ἐπὶ ὑδάτων
τὴν γῆν θεΐαις προσταγαῖς, τὸν θεμελιώσαντα· ἐν ᾧ ἡμᾶς
τοῦς εἰλικρινῶς, σὲ μακαρίζοντας, στηριχθῆναι καθικέτεσε.

Ἐν ὁδῷ εἰρήνης με, προσταγμάτων θείων ἀπλανῶν, πορεύεσθαι
ἀκλινῶς ποίησον Ἀγνή, δαιμόνων τὸν τάραχον, καὶ τῶν παθῶν
ἐπαγωγάς, ἀποδιώκουσα, καὶ τὸν νοῦν μου καταυγάζουσα.

Νυσταγμῷ κρατούμενον, ἀμελείας βλέπων ὁ ἐχθρός, ἐπέρχεται
ἀναιδῶς ὑπνώ ἡδονῆς, ἐλπίζων συλησαί με· ἀλλ' αὐτὴ με
φύλαξον Ἀγνή, τῆ ἀκοιμήτῳ σου, μεσιτεία μητροπάρθενε.

Ὡς αὐτοκατάκριτος, ἐννοῶ μου τῶν ἀμαρτιῶν, τὸ πλῆθος καὶ
τὸ φρικτὸν βῆμα τοῦ Κριτοῦ, ἐν ᾧ μέλλω κρίνεσθαι· ἀλλ' ἡ
κριτὴν τέξασα Θεόν, τότε με τήρησον, Θεοτόκε ἀκατάκριτον.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν. Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Σταυρώσιμα.

Κύριε, ἐπὶ Μωϋσέως ποτὲ τοῦ προφήτου, μόνον ὁ τύπος τοῦ
Σταυροῦ σου δεικνύμενος, ἐνίκα τοῦς ἐχθρούς σου· νῦν δὲ
αὐτὸν τὸν Σταυρόν σου κατέχοντες, βοήθειαν αἰτοῦμεν·
Κράτυνον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ δώρησαι τοῖς βασιλεῦσιν
ἡμῶν, ὡς Κωνσταντίνῳ τὸ τρόπαιον, διὰ πλῆθος ἐλέους σου
Φιλάνθρωπε.

Στίχ.\ Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ
ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις
ἡμῶν εὐφρανθεῖημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν

ὧν εἶδομεν κακά· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Ὁ Σταυρὸς σου Χριστέ, καὶ τοῦ ῥῆθου κατήργησε τὸ κράτος, καὶ τὸ γένος διέσωσε τῶν ἀνθρώπων· ἐκ φθορᾶς τὸν κόσμον ῥυσάμενος, τῷ ληστῇ τὸν Παράδεισον ἤνοιξεν· ὃν προσκυνοῦντες, δοξάζομέν σε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ.\Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν. Ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε.

Ὡς ἀμνὸν σε Λόγε, ἡ ἀμνάς καὶ Παρθένος, πρὸς σφαγὴν χωροῦντα, καθορῶσα ἐβόα· Ὡ ξένου τολμήματος! πῶς ἄνομοι σφάττουσι, τὸν τοὺς ἀνθρώπους ζωοῦντα; μέγα σου Υἱέ μου τὸ ἔλεος!

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Ὁ ληστῆς ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν εἶναί σε πιστεύσας Χριστέ, ὡμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε βοῶν, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ἀναβὰς ἐν τῷ Σταυρῷ, πᾶσαν ἐκλόνισας δαιμόνων πληθύν, καὶ κατέρραξας, τὸ ὀλέθριον κράτος, τοῦ τυράννου Δέσποτα Χριστέ, σῶσας τὸ ἀνθρώπινον.

Ἐκεντήθης τὴν πλευράν, κρουνοὺς ἀφέσεως πηγάσας μοι· προσηλώθης δέ, ἐπὶ ξύλου τὰς χεῖρας, ἐξηλώσας ἅπαν ἔμπαθές, τῶν ἀνθρώπων νόημα.

Μαρτυρικόν.

Μιμηταὶ τῶν τοῦ Χριστοῦ, παθῶν γενόμενοι μακάριοι, πᾶσαν βάσανον, Ἀθλοφόροι Κυρίου, διελθόντες τῶν ἐν οὐρανοῖς, τερπνῶν ἠξιώθητε.

Δόξα.

Προσκυνοῦμέν σε πιστῶς, Θεὸν τὸν ἕνα ἐν προσώποις τρισί, τὴν ἀδιαίρετον, καὶ ὁμότιμον φύσιν, κράζοντές σοι· Δόξα σοι Μονάς, Τριάς ὁμοούσιε.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Παρισταμένη τῷ Σταυρῷ, Θεοχαρίτωτε καὶ τὰς τοῦ Υἱοῦ, τρώσεις βλέπουσα, τὴν ψυχὴν κατετρώθης, ἀνυμνοῦσα τούτου τὴν πολλήν, ὄντως συγκατάβασιν.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Βέλη ἠκονημένα ὑμεῖς, τοῦ δυνατοῦ ἀποσταλέντες Ἀπόστολοι, εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ἀπτέρῳ τάχει σαφῶς, πάντα τῶν δαιμόνων ἀπημβλύνατε, δεινὰ καὶ πυρίφλογα, βέλη ὄντως μακάριοι, πολυθεῖαν ἐκποδῶν ποιησάμενοι, καὶ διδάξαντες, τὴν εὐσέβειαν ἅπαντας, πρόβατα χρηματίσαντες, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ ἀρχιποίμενος ὄντως, ὃς λύκων μέσον ἀπέστειλεν, ὑμᾶς τοῦ πρᾶξαι, τὴν αὐτῶν θηριωδίαν, διὰ τῆς πίστεως.

Λόγῳ μαθητευθέντες Θεοῦ, ἐνυποστάτῳ τῷ βροτοῖς ὁμιλήσαντι, δι' ἄκραν φιλανθρωπίαν, καὶ προσλαβόντι αὐτῶν, ἀληθῶς τὴν φύσιν καὶ θεώσαντι· αὐτῷ οὖν ἐπόμενοι, θείοις ἴχνεσι Πάνσοφοι, καὶ τὴν πτωχείαν τὴν αὐτοῦ ἐμιμήσασθε, πάντα σκύβαλα, ἠγησάμενοι ἔνδοξοι· ὅθεν καὶ ἀπερρίψατε, χιτῶνα τὸν δεύτερον, μὴ βακτηρίαν μὴ πήραν, ἐν τῇ ὁδῷ ἐπαγόμενοι· καὶ νῦν οὐρανίους, θησαυροὺς κληρονομήσαι, κατηξιώθητε.

Σάλου τῶν πειρασμῶν καὶ δεινῆς, ἐρεσχηλίας τῶν ἀσέμνων αἰρέσεων, δαιμόνων κακοβουλίας, καὶ τῶν ἀνθρώπων πικρᾶς, συστροφῆς καὶ ζάλης Παμμακάριστοι, πυρὸς ἀφεγγοῦς τε, καὶ αἰωνίζοντος σκώληκος, βρυγμοῦ ὀδόντων πάσης ἄλλης κολάσεως, ταῖς πρὸς Κύριον, ἱκεσίαις λυτρώσασθε, πάντας ἡμᾶς καὶ τεύξασθαι, αὐτὸν δυσωπήσατε, δι' ἐγκρατείας καὶ

πόνων, τῶν ἀρετῆς ἀντιδόσεων, τυχεῖν κληρουχίας, οὐρανῶν τε Βασιλείας, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἔτερα Στιχηρά, τοῦ ἁγίου Νικολάου, ὁμοια.

Χαίροις ἡ ἱερὰ κεφαλή, τὸ καθαρὸν τῶν ἀρετῶν καταγωγίον, ὁ θεῖος τῆς θειοτάτης, ἱερωσύνης κανὼν, ὁ ποιμὴν ὁ μέγας ὁ φανότατος, πυρσὸς ὁ τῆς νίκης, ἐπιφερόμενος ὄνομα, ὁ δεομένοις συμπαθῶς ἐπικλῶμενος, ὁ καμπτόμενος, ἀσθενῶν ταῖς δεήσεσι, ῥύστης ὁ ἐτοιμότατος, φρουρὸς ὁ σωτήριος, πᾶσι τοῖς πίστει τιμῶσι, τὴν πανσεβάσμιον μνήμην σου· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ὁ ἱερώτατος νοῦς, τὸ τῆς Τριάδος καθαρὸν ἐνδιαίτημα, ὁ στῦλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, καταπονουμένων ἡ βοήθεια· ἀστήρ ὁ ταῖς λάμπουσιν, εὐπροσδέκτων δεήσεων, διασκεδάζων πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, σκότος πάντοτε, ἱεράρχα Νικόλαε· ὄρμος ὁ γαληνότατος, ἐν ᾧ καταφεύγοντες, οἱ τρικυμίας τοῦ βίου, περιστατούμενοι σώζονται· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ὁ ζήλου θείου πλησθεὶς, ἀπαγωγῆς τε πονηρᾶς λυτρῶσάμενος, ἀδίκως μέλλοντας θνήσκειν, ἐπιστασίᾳ φρικτῆ, καὶ ταῖς δι' ὄνειρων προσφοιτήσεσι· πηγὴ ἡ πηγάζουσα, ἐν τοῖς Μύροις Νικόλαε, μύρα πλουσίως καὶ ψυχᾶς καταρδεύουσα, τὰ δυσώδη τε, τῶν παθῶν ἀπελαύνουσα· μάχαιρα τὰ ζιζάνια, τῆς πλάνης ἐκτέμνουσα· πτύον λικμίζον Ἀρείου, τὰ ἀχυρώδη διδάγματα· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ἐχων ἁμαρτημάτων πληθύν, πεπωρωμένος καὶ τὸν νοῦν σκοτιζόμενος, βοῶ σοι ἐν κατανύξει, καὶ συντριβῆ λογισμῶν· Κόρας τῆς ψυχῆς μου φωταγωγήσον· καὶ γὰρ τὸ ἀνέσπερον, φῶς ἐκύησας Ἄχραντε, τὸ καταυγάζον οἴκουμένης τὰ πέρατα, τοῖς πυρσεύμασι, τῆς αὐτοῦ ἐπιγνώσεως· φώτισόν μου Πανάμωμε, τὸν νοῦν ταῖς λαμπρότησι, τῆς σῆς πρεσβείας γενέσθαι, υἱὸν φωτὸς ἀξιοῦσά με, Χριστὸν δυσωποῦσα, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'.

Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με, καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρινεῖς με.

Στίχ. \Ὁ Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Ἀποστολικά.

Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, μυστηρίων αὐτόπται γενόμενοι, τὸν μὴ θεωρούμενον, καὶ ἀρχὴν μὴ ἔχοντα, ἐκηρύξατε λέγοντες· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος· οὐκ ἐκτίσθητε πρὸ τῶν Ἀγγέλων, οὐκ ἐμάθετε παρὰ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀνωθεν σοφίας· διὸ παρρησίαν ἔχοντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. \Πρὸς σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὔ οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.

Τοὺς Ἀποστόλους Κυρίου μελωδικῶς, ἐν ῥοδαῖς ἀνευφημήσωμεν· ἐνδυσάμενοι γὰρ τὴν τοῦ Σταυροῦ πανοπλίαν, τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην κατήργησαν, καὶ νικηφόροι ἀνεδείχθησαν στεφανῖται· ὧν ταῖς πρεσβείαις ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. \Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Ἀκορέστῳ διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι, ἅγιοι Μάρτυρες, τοὺς δεινοὺς καὶ διαφόρους αἰκισμοὺς, παθημάτων ὑπεμείνατε· τῶν τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε· ἀκλινῆ καὶ ἄτρωτον, τὴν πίστιν φυλάξαντες, εἰς οὐρανοὺς μετέστητε· ὅθεν καὶ παρρησίας τυχόντες πρὸς Αὐτόν, αἰτήσασθε δωρηθῆναι, ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Κεχαριτωμένη, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐπέφανέ σοι ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, καὶ ἐπεσκίασέ σοι τὸ πανάγιον Πνεῦμα· ὡς παρρησίαν ἔχουσα, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΠΡΩΪ

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῷ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν,

Καθίσματα. Ἀποστολικά.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ὡς αὐτόπτας τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρέτας Χριστοῦ, τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους ἀνευφημήσωμεν, ἐν ᾧδαῖς πνευματικαῖς καὶ ὕμνοις ἅπαντες πιστοί· τὸν Χριστὸν γὰρ ἐκτενῶς, καθικετεύουσιν αὐτοί, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὑμνούντων, τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην, καὶ προσκυνούντων τὰ λείψανα.

Τοὺς Ἀποστόλους συμφώνως ἀνευφημήσωμεν, ὡς κηρύξαντας πᾶσι πιστοῖς τὴν ἄψευστον, καὶ ὀρθόδοξον τοῦ Κυρίου διδαχὴν, καὶ ἐκδιώξαντας, τὴν τῶν αἱρέσεων ἀχλύν, καὶ φωτισμὸν πνευματικόν, ἐκλάμπαντας ἐν τῷ κόσμῳ, τὴν χάριν τὴν τῶν δογμάτων, καὶ δυσωποῦντας τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ἀπειρόγαμε νύμφη καὶ ἀειπάρθενε, σὺν τοῖς θείοις αὐτόπταις ἀνευφημοῦμέν σε· ὅτι ἐν σοὶ ὁ Δυνατὸς μεγαλεῖα ἐποίησε· δι' ἡμᾶς γὰρ ὁ Υἱός, ὁ πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρός, τῆ μητρὰ σου ἐνοικήσας, εὐδόκησε γεννηθῆναι, ἵνα ἐκ πλάνης σώσῃ τὸ γένος ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἀποστολικά.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τοὺς Ἀποστόλους ἐν ὕμνοις ἀνευφημήσωμεν, ὡς αὐτόπτας τοῦ Λόγου καὶ θείους κήρυκας, καὶ τῶν ἐθνῶν πνευματικοὺς σαγηνευτὰς σαφῶς· ὅτι προσήγαγον ἡμᾶς, εἰς τὴν ἐπίγνωσιν Χριστοῦ, ῥυσάμενοι ἐκ τῆς πλάνης, τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ Βασιλείας κατηξίωσαν.

Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος θεῖοι Ἀπόστολοι, οἱ σωτήριον λόγον ἐγκατασπείραντες, εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ καταυγάσαντες, τοὺς ἐν τῷ σκότει καὶ σκιᾷ, καθημένους τὴν ἐμὴν, φωτίσατε σκοτισθεῖσαν, ψυχὴν παθῶν ἀμαυρώσει, ταῖς ἰκεσίαις ὑμῶν πάνσοφοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τῶν ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας Παρθένε ἄχραντε, ἐκ ψυχῆς τεθειμένων σκέπη ὑπάρχουσα, καὶ ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, ἐλευθέρωσον Ἀγνή,

πρεσβεύουσα τῷ Υἱῷ σου, σὺν τοῖς αὐτοῦ Ἀποστόλοις,
σωθῆναι πάντας τοὺς ὑμνοῦν-

τάς σε.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἀποστολικόν.

Κύριε, τὸ ἀπόρρητον μυστήριον, τῆς σῆς σαρκώσεως
κηρύξαντες, οἱ ἄσοφοι φιλοσόφους κατήσχυαν· τοὺς ῥήτορας
ἀλιεῖς ἐπεστόμισαν, καὶ γεγόνασι τῶν ἐθνῶν, σοφοὶ
διδάσκαλοι, φωτίσαντες τὰ πέρατα, φωτὶ τῆς θείας γνώσεως·
δι' αὐτῶν δίδου ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου, οἱ Ἀθλοφόροι σου
ζηλώσαντες, κατέλιπον τὴν τοῦ βίου τερπνότητα, καὶ
γεγόνασι τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχοι. Αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι,
παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἰλασμὸν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα
ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὴν ταχεϊάν σου σκέπην καὶ τὴν βοήθειαν, καὶ τὸ ἔλεος
δεῖξον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, καὶ τὰ κύματα Ἀγνῆ
καταπράυνον, τῶν ματαίων λογισμῶν, καὶ τὴν πεσοῦσαν μου
ψυχὴν, ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ ὅτι Παρθένε, ἰσχύεις
ὅσα καὶ βούλεσαι.

Κανῶν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἦχος πλ. α'. Ψδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἴππον καὶ ἀναβάτην, εἰς θάλασσαν Ἐρυθράν, ὃ
» συντρίβων πολέμους, ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, Χριστὸς
» ἐξετίναξεν, Τσραῆλ δὲ ἔσωσεν, ἐπινίκιον ὕμνον
» ᾄδοντα.

Τροπάρια.

Ἐλλαμψιν πρωτοδότως, τὴν φωτοδότιδα, τοῦ σαρκὶ ὁμιλῆσαι,
βροτοῖς καταξιώσαντος, πλουτήσαντες ἔνδοξοι, τῆς ψυχῆς
μου λύσατε, πάντα ζόφον θεῖοι Ἀπόστολοι.

Τείνας καθάπερ βέλη, τὸ θεῖον τόξον ὑμᾶς, εἰς τὸν
σύμπαντα κόσμον, ἀπέστειλεν Ἀπόστολοι, τὰ βέλη
συντρίβοντας, τοῦ βελίαι ἀπαντα, καὶ ἰωμένους πιστῶν τὰ
τραύματα.

Ἐχοντες τὴν σοφίαν, αὐτὴν διδάσκαλον, ἐσοφίσα-τε πάντα,
Ἀπόστολοι τὰ πέρατα· διό με φωτίσατε,

τοῦ δυσμενοῦς ἀπασαν, κακουργίαν ἐναποκρούσασθαι.

Θεοτοκίον.

Μόνη εὐλογημένη, Θεοχαρίτῳ, εὐλογίαις ἀνθρώπων, τὸ
γένος χαριτώσασα, Χριστὸν καθικέτευε, σὺν τοῖς θείοις
ἄχραντε, Ἀποστόλοις ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου,

οὗ ἡ ἀκροστιχίς μετὰ τοῦ Τριαδικοῦ τῆς η' ᾠδῆς καὶ τῶν
Θεοτοκίων·

Πέμπτον προσάξω σοι, Νικόλαε, μέλος. Ἰωσήφ.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Πίστει καὶ πόθῳ πάτερ, οἰκειωθεὶς τῷ Θεῷ, τὰ πανάγια
τούτου, ἐπλήρωσας θελήματα, δι' ὧν ἐχρημάτισας, κατὰ
πάντα ἅγιος, θεοφόρε πάτερ Νικόλαε.

Ἐχοντές σε προστάτην, πρὸς τὸν Οἰκτίρμονα, περιστάσει
Μάκαρ, καὶ θλίψεσι κυκλούμενοι, πρὸς σὲ καταφεύγομεν·
δίδου χεῖρα σώζουσαν, ἀπὸ πάσης ἡμᾶς στενώσεως.

Μύρων ἀρχιερέα, Χριστὸς σε ἔχρισεν, εὐωδίαις θαυμάτων,
ἡμᾶς εὐωδιάζοντα· ὅθεν δυσωποῦμέν σε, δυσωδίας λύτρωσαι,
ἀμαρτίας ἡμᾶς Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Πάλαι τῶν Προφητῶν σε, χορὸς ἐκάλεσεν, ὄρος θεῖον
Παρθένε, καὶ πύλην ἀδιόδευτον· ὅθεν δυσωποῦμέν σε,
μετανοίας πύλας, Παρθενομητορ ἡμῖν ὑπάνοιξον.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενὸς τὴν γῆν τῇ προστάξει σου, καὶ

» μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσαν, ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον

» Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν

» σου στερέωσον, μόνη Ἀγαθὲ καὶ Φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Ὁ σάρκα ὑπερβολῆ πτωχεύσας χρησιότητος, δι' αὐτὸν
πτωχεύσαντας κατεπλούτησεν, ἔνδοξοι Ἀπόστολοι ὑμᾶς,
χαρίσμασι παντοίοις, καταπλουτίζοντας τὰ πέρατα, θείαις
καὶ σεπταῖς ἐπιγνώσεσι.

Ἐπλήγην τῷ ἰοβόλῳ ὄφεως δῆγματι, καὶ τραυματισθεῖσαν
καρδίαν κέκτημαι· ὅθεν σοι βοῶ τῷ δι' ἐμέ, Χριστὲ
τραυματισθέντι· Τῶν Ἀποστόλων σου δεήσεσιν, ἴασαι καὶ
σῶσόν με δέομαι.

Σαγήνη τῶν πρεσβειῶν ὑμῶν Παμμακάριστοι, ἐκ βυθοῦ κακίας
τοῦ πολεμήτορος, καὶ ἐκ τρικυμίας λογισμῶν, παθῶν τε
ψυχοφθόρων, ἀναγαγόντες με προσάξατε, τῷ Θεῷ τῶν ὅλων
σωζόμενον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ὄμβρον δεξαμένη τὸν ἐπουράνιον, σὺν τοῖς Ἀποστόλοις
τοῦτον ἰκέτευε, στήσαί μου τοὺς ὄμ-βρους τῶν παθῶν, τὸ
πέλαγος ξηρᾶναι, τῆς ἀ-

μαρτίας μου καὶ σῶσαί με, τὸν εἰλικρινῶς σε δοξάζοντα.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ ἀπήμβλυνας ὅσιε, ταῖς ἀντιτυπίαῖς τοῦ
σοῦ κηρύγματος· ζῶν τε ἐν Θεῷ σοφέ, τῆς τούτου
κακουργίας, καὶ ἐπηρείας διατήρησον, καὶ ἡμᾶς ἀτρώτους
Νικόλαε.

Ὁ βίον ἀγγελικὸν ἐν γῆ ἐνδειξάμενος, νῦν σὺν τοῖς
Ἀγγέλοις ἀεὶ παρίστασαι, θρόνῳ τῆς Τριάδος ἱερῷ, ἡμῖν
ἁμαρτημάτων, καὶ πειρασμῶν λύσιν αἰτούμενος, πάτερ
ἱεράρχα Νικόλαε.

Νοός μου τὰς ἀμαυρώσεις πάσας ἀπέλασον, σοῦ ταῖς
σελασφόροις εὐχαῖς Νικόλαε· κόπασον τὸν σάλον τῶν παθῶν·
κυβέρνησόν με πάτερ, πρὸς ἀπαθείας ὄρμον δέομαι, ὅπως ἐν
αἰνέσει δοξάζω σε.

Θεοτοκίον.

Παρέστης ἐκ δεξιῶν Χριστοῦ ὡς βασίλισσα, κροσσωτοῖς χρυσέοις Θεοχαρίτωτε, περιβεβλημένη ἀληθῶς, ἡμῖν τὴν Βασιλείαν, τῶν οὐρανῶν τῆ μεσιτεία σου, Κόρη προξενούσα πρεσβεΐαις σου.

Ῥῥῆ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν θεϊαν ἐννοήσας σου κένωσιν, ἐξεστηκῶς ὁ
» Ἀββακούμ, Χριστὲ ἐν τρόμῳ ἐβόα σοι· Εἰς σωτη-
» ρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστούς σου ἐλή-
» λυθας.

Τροπάρια.

Ἡ θύρα Ἰησοῦς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καθυπανοίξας τὴν αὐτοῦ, τοῖς Ἀποστόλοις ἐπίγνωσιν, πᾶσι τοῖς ἔθνεσι θύραν, διήνοιξε τοῖς τούτων διδάγμασι.

Υἱὲ Θεοῦ υἱοῦς κατὰ μέθεξιν, τοῦ οὐρανίου σου Πατρός, τοὺς Ἀποστόλους ἀνέδειξας· ταῖς παρακλήσεσι τούτων, υἱοῦς φωτὸς ἡμᾶς πάντας ποίησον.

Οἱ θρόνων ἐπὶ δώδεκα μέλλοντες, σὺν τῷ Κριτῆ καὶ Βασιλεῖ, δεδοξασμένως καθέζεσθαι, τῆς φοβερᾶς καὶ φρικτῆς με, ἀπολυτρώσασθε κρίσεως.

Θεοτοκίον.

Τοῦ θείου κιβωτὲ ἀγιάσματος, ἀγιάσόν μου τὴν ψυχὴν, τὸν λογισμὸν φωταγωγήσον, διαπαντὸς δυσωποῦσα, Χριστὸν σὺν Ἀποστόλοις σωθῆναί με.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἐρόντων ἀντηλλάξω τὰ μέλλοντα, ὧν κληρονόμους καὶ ἡμᾶς, εὐχαῖς ἀγίαις σου ποίησον, πειρατηρίων παντοίων, λυτρούμενος τοῦ βίου Νικόλαε.

Ὁ Μύρων προεδρεύσας Νικόλαε, πάσας αἰσθήσεις τῆς ἐμῆς, καρδίας μύρισον Ἄγιε, πάθη δυσώδη ἐκ ταύτης, εὐχαῖς σου ἐκδιώκων ἐκάστοτε.

Συντρίψας τοῦ ἐχθροῦ μηχανήματα, τοὺς ὀρατοὺς ἡμῶν ἐχθρούς, καὶ ἀοράτους Νικόλαε, διηνεκῶς πολεμοῦντας, τελεία ἀφανεῖα παράπεμψον.

Θεοτοκίον.

Αγία Θεοτόκε βοήθει μοι, ταῖς ἡδοναῖς διηνεκῶς,
βυθιζομένῳ τοῦ σώματος, καὶ ῥαθυμίας ἐν κλίνῃ, ἀεὶ
κατακειμένῳ καὶ στένοντι.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πρὸς σὲ ὀρθρί-

» ζω καὶ σοὶ κραυγάζω· Τὴν ψυχὴν μου φώτισον,

» τὴν ἐσκοτισμένην, Χριστὲ ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Τροπάρια.

Οἱ πνευματορρήτορες σεπτοὶ Ἀπόστολοι, ἐν ὑπερώῳ πυρὸς ἐν
εἶδει, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, αὐτοῖς προσφοιτῆσαν, φρικτῶς
καθυπεδέξαντο.

Βέλη ἐκλεκτὰ ὑμᾶς Χριστὸς ἀπέστειλε, συνθλῶντας βέλη τῆς
πονηρίας· διό με ἰάσασθε, τετραυματισμένον, τοῦ δυσμενοῦς
τοῖς βέλεσι.

Οἱ καταστρεψάμενοι τῆς ἀσεβείας τὴν γῆν, καταστραφεῖσαν
ταῖς πλημμελείαις, τὴν ἐμὴν διάνοιαν, δρόσῳ ἱαμάτων,
Ἀπόστολοι ἰάσασθε.

Θεοτοκίον.

Μὴ καταδικάσῃς με μὴ ἀπορρίψῃς με, Κύριε, τοῦ σοῦ
προσώπου ἐκδυσωπεῖ σε, ἢ ἀγνῶς τεκοῦσά σε, καὶ τῶν
Ἀποστόλων, ὁ δῆμος Πολυέλεε.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Εὐάνα κατέαξας εἰδώλων Ἄγιε, βουλὰς ἀπράκτους
αἰρετιζόντων, ἔδειξας Νικόλαε, καὶ ἀπαγομένους, πρὸς
θάνατον ἐξήρπασας.

Ὠρθρισας πρὸς Κύριον ἐκ βρέφους Ὅσιε, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν
φωτοχυσίαις, ὅλως κατηγλάϊσαι· διὸ τῆς ψυχῆς μου, τὰ νέφη
ἀποδίωξον.

Σὲ καθικετεύομεν πάτερ Νικόλαε, τῆ ὥρᾳ ταύτῃ· ἐν μέσῳ
πάντων, γενοῦ τῶν καλούντων σε, τὰ πρὸς σωτηρίαν, διδοῦς
ἡμῖν αἰτήματα.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἀπερίοριστος Θεοχαρίτῳτε, περιοχὴν σε σωματοφόρος,
γενόμενος ἔσχηκε, βροτοῦς ἀπαλλάττων, περιεχούσης
θλίψεως.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χρι-

» στέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ

» ἐκ φθορᾶς, ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος.

Τροπάρια.

Νεμομένην ἔστησας, τῆς κακίας σῆψιν τῶν ἐθνῶν, τὰς ψυχὰς
Φιλάνθρωπε τῷ ἅλατι, τῶν διδασκῶν, τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων
σου.

Τὸν βυθὸν ἐπίστασαι, τῶν κακῶν μου Δέσποτα Χριστέ· δός
μοι χεῖρα σῶσόν με Φιλάνθρωπε, ἱκεσίαις, τῶν ἱερῶν
Ἀποστόλων σου.

Κριτὰ δικαιοτάτε, ἐν ἡμέρᾳ δίκης φοβερᾶς, τῆς φρικτῆς με
ῤῥυσαι κατακρίσεως, τῶν εὐκλεῶν, Ἀποστόλων σου δεήσεσι.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀπεγνωσμένον με, ὑπὸ πλήθους τῶν ἀνομιῶν, σωτηρίας
Κύριε ἀξίωσον, τῶν Μαθητῶν, καὶ τῆς Μητρός σου δεήσεσι.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἦλεων ἀπέργασαι, τὸν Δεσπότην σου ταῖς προσευχαῖς, πᾶσι
τοῖς τιμῶσί σε Νικόλαε, ὅπως ἡμῖν, λύσιν πταισμάτων
δωρήσῃται.

Νοσημάτων λύτρωσαι, καὶ σκανδάλων τῶν βιωτικῶν, πειρασμῶν
καὶ θλίψεων Νικόλαε, τοὺς πρεσβευτὴν σε, κεκτημένους πρὸς
Κύριον.

Τατρὸν σε ἄριστον, ὁ Δεσπότης ἔδειξε Χριστός· διὰ τὰ
νοσήματα θεράπευσον, τῶν εὐσεβῶς, προσιόντων σοι Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Κυοφόρος ἄνανδρος, Θεομητορ πέφηνας ἀγνή· διὰ τοῦτο
πίστει ἱκετεύω σε, τῆς ψυχῆς μου, τὴν ῥαθυμίαν ἀπέλασον.

Ῥδὴ ζ' . Ὁ Εἰρμός .

» Ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν πατέρων Κύριος, τὴν φλό-
» γα κατέσβεσε, τοὺς παῖδας ἐδρόσισε, συμφώνως
» μελωδοῦντας· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ .

Τροπάρια .

Ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν πατέρων Κύριος, ὑμᾶς ὑπερύψωσε, καὶ
πᾶσαν κατέρραξεν, ἐχθροῦ τὴν δυναστείαν, Μαθηταὶ Χριστοῦ
θεόπται .

Ῥύπον τῆς καρδίας μου, ρεῖθροις κατανύξεως, ὑμῶν
παρακλήσεσιν, Ἀπόστολοι πλύνετε, διδάσκοντες κραυγάζειν·
Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ .

Πυρὶ θείου Πνεύματος, ὕλην κατεφλέξατε, πάσης
ματαιότητος· διὸ φλογιζούσης με, λυτρώσασθε γεέννης,
Μαθηταὶ Θεοῦ τοῦ Λόγου .

Θεοτοκίον .

Ἡ τῆς καταπτώσεως, τοῦ Ἀδὰμ ἀνόρθωσις, ἐγείρον πεσόντα
με, κακίας εἰς βάραθρα, πρεσβείαις σου Παρθένε, καὶ τῶν
θείων Ἀποστόλων .

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου .

Εἰρμὸς ὁ αὐτός .

Ὅλος ἀνακείμενος, τῷ Θεῷ Νικόλαε, ὅλον με διάσωσον, τοῦ
βίου τοῖς πάθεσιν, ἀθλίως καθ' ἐκάστην, περιπίπτοντα
θεόφρον .

Λαμπτήρ θεαυγέστατε, τὸν νοῦν μου καταύγασον, παθῶν
ἀμαυρότησιν, ἀεὶ σκοτιζόμενον, καὶ δίδου εὐσημόνως,
παροδεύειν ἐν τῷ βίῳ .

Ἄπαν ἀνοιγόμενον, κατ' ἔμοῦ Νικόλαε, εὐχαῖς σου
ἀπόφραξον, στόμα πονηρότατον, καὶ ῥῦσαι ὀρατῶν με,
δυσμενῶν καὶ ἀοράτων .

Θεοτοκίον .

Ἐκ σοῦ ἡμῖν ἔλαμψεν, ἀνέσπερος ἥλιος, Νεφέλη ὀλόφωτε,
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει, ἀγνωσίας
καθημένους .

Ῥδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σοὶ τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ παῖδες, παγκό-
» σμιον πλέξαντες, χορείαν ἔψαλλον· Πάντα τὰ ἔργα
» τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Σὺ τὰς νοητάς, τοὺς Ἀποστόλους Λόγε, νεφέλας ἐξήπλωσας,
ἐπιρραίνουσας ἡμῖν, ὄμβρους πανσόφων καὶ θείων
διδαγμάτων, καὶ καταρδευσούσας ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ περικαλλεῖς, τῆς Ἐκκλησίας στῦλοι, οἱ ταύτην
βαστάζοντες, πίστεως δόγμασι, σεσαθρωμένην ψυχῆς μου τὴν
οἰκίαν, θεία τεχνουργία στηρίξατε θεόπται.

Στέναξον ψυχῇ, καὶ ὀχετοὺς δακρύων, ἐξ ὅλης προσάγαγε,
καρδίας κράζουσα· Μόνε Οἰκτιρμον ἰλάσθητί μοι σῶσον, ταῖς
τῶν Μαθητῶν σου πρεσβεΐαις εὐπροσδέκτοις.

Θεοτοκίον.

Σιῶν ἐκλεκτή, τοῦ Βασιλέως πόλις, τῆς ἄνω πολίτην με,
ποίησον πόλεως, μετὰ τῶν θείων Μαθητῶν δυσωποῦσα, ἄχραντε
Παρθένε τὸν ἄχρονον Υἱόν σου.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Μύρων γεγονώς, ἀρχιεράρχης μέγας, ψυχῆς μου Νικόλαε,
αἰσθήσεις μύρισον, ὅπως ἐκφύγω παθῶν τὴν δυσωδίαν, καὶ
τοῦ Παρακλήτου εἰσδέξωμαι τὴν χάριν.

Ἔστησας σοφέ, τῆς σῆς ἁγίας γλώσσης, τοῖς ρεύμασι
ρεύματα, Ἀρείου δύσσημα· ὄθεν βοῶ σοι· Τὴν ρύσιν τῶν
παθῶν μου, ξήρανον εὐχαῖς σου Νικόλαε παμμάκαρ.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀμαρτιῶν εὐχαῖς σου, δαιμόνων κακώσεως,
έθνῶν ἀλώσεως, πάντων ἀνθρώπων πονηροτάτων βλάβης, ἵνα σε
ὡς ρύστην ἡμῶν ἀνευφημῶμεν.

Τριαδικόν.

Οἱ τριαδικῶς, τὴν μοναρχίαν πίστει, ἀπαύστως δοξάζοντες,
ἀναβοήσωμεν· Πάτερ καὶ Λόγε καὶ πανάγιον Πνεῦμα, σὲ
δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σάρκα δι' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ Θεοῦ φορέσας, ἀγνήν σε πανάμωμον,
παντὸς τοῦ γένους ἡμῶν, θείαν Παρθένε δεικνύει
προστασίαν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν πιστοὶ μεγαλοφώνως.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἥσαϊα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρί, καὶ
» ἔτεκεν Υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεὸν τε καὶ ἄνθρω-
» πον· Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ· ὃν μεγαλύνοντες, τὴν
» Παρθένον μακαρίζομεν.

Τροπάρια.

Οὐρανοὶ κατάστεροι, ἀγλαΐαις θείων ἀρετῶν, ἐδείχθητε
νοητῶς μέσον τὸν Χριστόν, ὡς ἥλιον ἔχοντες, καὶ τὸ τῆς
γῆς πλήρωμα Σοφοί, κατεφωτίσατε· διὰ τοῦτο μακαρίζεσθε.

Τοῦ Χριστοῦ τὰ στίγματα, ἐν τῷ θείῳ σώματι ὑμῶν, ὡς
κόσμον πανευπρεπῆ, φέροντες Σοφοί, τὴν καταστιχθεῖσάν
μου, δαιμονικοῖς βέλεσι ψυχὴν, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον,
μεσιτεΐαις θεραπεύσατε.

Λάκκῳ κατωτάτῳ με, ἁμαρτίας κείμενον Χριστέ, καὶ ῥαθυμίας
δεινῆς ὑπνῷ τὴν ψυχὴν, ἐπιβαρυνόμενον, διὰ τῶν σῶν Λόγε
Μαθητῶν, ὥσπερ τὸν Λάζαρον, ἐξεγείρας σῶσον Κύριε.

Θεοτοκίον.

Τῆς ψυχῆς μου ἴθυνον, τὰς πορείας Λόγε τοῦ Θεοῦ, πρὸς
τρίβους τῶν ἐντολῶν σου, τῶν ἀπλανῶν, ἔχων τὴν τεκοῦσάν
σε, δυσωποῦσαν ἄχραντον Ἀγνήν, καὶ τοὺς πανσόφους σου,
Ἀποστόλους πολυέλεε.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τεράρχης ἔνθεος, χρηματίσας πάσας τοῦ Χριστοῦ, ἐφύλαξας
ἐντολάς· ὅθεν τῶν πιστῶν, φύλαξ θεῖος γέγονας, ἀπὸ πάσης
τούτους συντηρῶν, πάτερ Νικόλαε, ἐπηρείας καὶ κακώσεως.

Ὡς ποτε διέθρεψας, ἀποροῦσαν ἄρτου ἐν λιμῷ, τὴν πόλιν σου
ὡς καλὸς Ὅσιε ποιμὴν, ὡσαύτως διάθρεψον, τὴν ψυχὴν μου
ἄρτῳ νοητῷ, πάτερ Νικόλαε, σὲ προστάτην εὐμοιρήσασαν.

Σὲ τὸν μέγαν ἥλιον, τὸν ἐν ὄψει κείμενον ἀεὶ, τῆς
Ἐκκλησίας Χριστοῦ Ὅσιε ποιμὴν, πιστῶς ἰκετεύομεν,
σελασφόροις λάμπεσι βαθύ, σκότος ἀπέλασον, ἀμαρτίας τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦγγικεν ὡς γέγραπται, ἡ ἡμέρα ἡ περιφανῆς, τῆς παρουσίας
Χριστοῦ· ἄγονε ψυχὴ, ἀπόθου τὸ ῥάθυμον, καὶ προθύμως
βόησον Χριστῷ· Κύριε σῶσόν με, Νικολάου παρακλησεσι.

Θεοτοκίον.

Φαεινὴν λυχνίαν σε, ὁ Προφήτης ἔβλεψεν Ἀγνή, λαμπάδιον
νοητὸν φέρουσαν Χριστόν, δι' οὗ φωτιζόμεθα, οἱ ἐν σκότει
κείμενοι κακῶν, σὲ μακαρίζοντες, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων. Απόστιχα Στιχηρά.

Ἀποστολικά.

Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, μυστηρίων αὐτόπται γενόμενοι, τὸν μὴ
θεωρούμενον, καὶ ἀρχὴν μὴ ἔχοντα, ἐκηρύξατε λέγοντες· Ἐν
ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος· οὐκ ἐκτίσθητε πρὸ τῶν Ἀγγέλων, οὐκ
ἐμάθετε παρὰ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀνωθεν σοφίας· διὸ
παρρησίαν ἔχοντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ.\ Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ
ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις
ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν
ῶν εἶδομεν κακά· καὶ ἶδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ
ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Τοὺς Ἀποστόλους Κυρίου μελωδικῶς, ἐν ᾠδαῖς ἀνευφημήσωμεν·
ἐνδυσάμενοι γὰρ τὴν τοῦ Σταυροῦ πανοπλίαν, τὴν τῶν
εἰδώλων πλάνην κατήργησαν, καὶ νικηφόροι ἀνεδείχθησαν
στεφανῖται· ὧν ταῖς πρεσβείαις ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ.\ Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς,
καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ
ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν.

Ἐν ταῖς βασάνοις ὄντες οἱ Ἅγιοι, ἀγαλλόμενοι ἐβόων·
Συναλλάγματα ἡμῖν ἐστὶ ταῦτα, πρὸς τὸν Δεσπότην· ἀντὶ γὰρ
τῶν ἐπανισταμένων, μωλώπων τῷ σώματι, φωτεινὸν ἔνδυμα, ἐν
τῇ ἀναστάσει ἐπανθήσει ἡμῖν· ἀντὶ τῆς ἀτιμίας οἱ
στέφανοι· ἀντὶ δεσποτηρίων ὁ Παράδεισος· καὶ ἀντὶ τῆς

μετὰ τῶν κακούργων καταδίκης, ἢ μετὰ τῶν Ἀγγέλων διαγωγή·
Εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ προεκλελεγμένη, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς ἡμῶν, καὶ δώρησαι,
τὰ αἰτήματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· λύτρωσαι ἡμᾶς παθῶν καὶ τῶν
ὀδυνῶν, διὰ τῶν Ἀποστόλων, πάντα δυναμένη ὡς Μήτηρ Θεοῦ.

ΕΝ Τῆ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Ὁ ληστής ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν εἶναι σε πιστεύσας Χριστέ,
ὠμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε
βοῶν, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ὡσπερ νεφέλαι φωτειναί, τὴν γῆν διήλθετε τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν,
ἐπιρραίνοντες, καὶ καρδίας τακείσας, ἀμαρτίαις θεῖοι
Μαθηταί, πλουσίως ἠρδεύσατε.

Ὡσπερ ἄκτινες μυστικάι, ἡλίου λάμπαντος ἐκ Κόρης ἀγνῆς,
ἐφωτίσατε, τοὺς ἐν σκότει ἀγνοίας, καθημένους θεῖοι
Μαθηταί, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Τὰς πυρακτώσεις τῶν δεινῶν, καθυπομείναντες προθύμῳ ψυχῇ,
κατεφλέξατε, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, καὶ πρὸς θεῖαν
ἐπαναψυχὴν, μετήλθετε Μάρτυρες.

Δόξα.

Ἴνα δραχμὴν τὴν ἐν βυθῷ, τῷ τῶν πταισμάτων συγχωσθεῖσαν,
Χριστὲ ἐξάρης, καὶ Πατρὶ προσαγάγης, Ἀποστόλους κήρυκας
τελεῖς, διὰ Θεοῦ Πνεύματος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν Ἀποστόλων καλλονή, Θεοχαρίτωτε ὑπάρχουσα,
ἀμαυρούμενον, ἡδοναῖς με τοῦ βίου, μετανοίας λάμπρυνον
αὐγαῖς, ὅπως μακαρίζω σε.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, προσόμοια. Στιχηρὰ Σταυρώσιμα.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Παῦσαι τοὺς πόνους θέλων βροτῶν, καὶ τὰ ὄνειδη ὑπεράγαθε
Κύριε, Σωτήρ μου σταύρωσιν φέρεις, ἐπονειδίστου σφαγῆς,
καὶ χολῆς ἐγεύσω ἀνεξίκακε, ἡμῶν τὴν πικρίαν, πᾶσαν
ἐξαίρων τὴν κάκιστον· ἐπλήγης λόγχῃ τὴν πλευρὰν τὴν
ἀκήρατον, τὰς πληγὰς ἡμῶν, ὡς Δεσπότης ἰώμενος· ὅθεν νῦν
ἀνυμνοῦμέν σου, τὴν ἔνδοξον σταύρωσιν, καὶ προσκυνοῦντες
τιμῶμεν, λόγχην τὸν σπόγγον τὸν κάλαμον, δι' ὧν ἔδωρήσω,
σοῦ τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Πάθος τὸ σὸν Χριστὲ προτυπῶν, Μωσῆς ὁ μέγας ἐν τῇ ἐρήμῳ
ἀνύψωσεν, Οἰκτιρμον χαλκοῦν τὸν ὄφιν, ὄφεων βλάβης
βροτούς, ἰοβόλου δήγματος ἐξαιρούμενος· καὶ νῦν
σταυρωθέντος σου, ἐπὶ ξύλου Μακρόθυμε, κόσμος ἐκ βλάβης
ἐλυτρώθη τοῦ ὄφεως, ἀνυψώθη τε, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια·
ὅθεν καὶ ἀγαλλόμενοι, ὑμνοῦμεν τὸ κράτος σου, καὶ τὸν
Σταυρόν σου τιμῶμεν, καὶ προσκυνοῦμεν Φιλάνθρωπε, δι' οὗ
πᾶσα κτίσις, εὔρεν ἄπονον ἀξίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Θέλων τὰς διαθέσεις Ἀδάμ, τοῦ πρωτοπλάστου ἐξηλῶσαι
Φιλάνθρωπε, ἐπὶ τέλος πᾶσαν ὀδύνην, ὁ πλαστουργὸς τοῦ
Ἀδάμ, ἡλοις προσηλώθης ἀναμάρτητε, Χριστὲ καὶ τῇ λόγχῃ,
θείαν πλευρὰν δι' ἡμᾶς τρωθεῖς, κωλύεις Λόγε τὴν ῥομφαίαν
τὴν φλέγουσαν, εἴργειν μὴ ἡμῖν, τοῖς σοῖς δούλοις τὴν
εἴσοδον· ὅθεν δοξολογοῦντές σε, ὑμνοῦμεν τὸ κράτος σου,
καὶ τὸν Σταυρόν σου τιμῶμεν, καὶ προσκυνοῦμεν Φιλάνθρωπε·
δι' οὗ πᾶσα κτίσις, εὔρεν ἄπονον ἀξίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἔτερα Στιχηρά, τῆς Θεοτόκου, ὁμοία.

Ἐχων πεφορτισμένον ἀεὶ, τὸ τῆς ψυχῆς μου ἐπαυχένιον
Δέσποινα, ἐκ πλήθους ἀμαρτημάτων, καὶ συμφορῶν χαλεπῶν,
οὐ τολμῶ πρὸς ὕψος ἄραι ὄμματα· διὸ νενευκῶς εἰς γῆν, ἐκ
καρδίας κραυγάζω σοι· Ἐλέησόν με ἢ Θεὸν πολυεὐσπλαγχνον,
ἀνατείλασα, ἐξ ἀχράντου νηδύος σου· δεῖξον τῶν θαυμασίων
σου, τὸ πλῆθος τὸ ἄπειρον, καὶ τὰς ἀχράντους καὶ θείας,
πρὸς τὸν Υἱόν σου ἐκτείνασα, Παρθένε παλάμας, σωτηρίαν
μοι παράσχου, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Λαῖλαψ ἀμαρτιῶν χαλεπή, ἐν τῷ πελάγει με τοῦ βίου
κατέλαβε, καὶ ζάλη καὶ τρικυμία, καὶ πρὸς βυθὸν συνωθεῖ,
τὴν ἐμὴν καρδίαν ἀπογνώσεως· Ἄγνη ταῖς πρεσβείαις σου,
τὴν ζωὴν μου κυβέρνησον, πρὸς τὸν λιμένα τῆς ζωῆς τὸν
ἀκύμαντον, πρὸς μετάνοιαν, καὶ τελείαν διόρθωσιν· Ἴδε μου
τὴν ἀσθένειαν, καὶ πρόσχευε τῇ κρίσει μου, δίδου μοι χεῖρα
κειμένῳ, τῆς βοηθείας Πανύμνητε, Χριστὸν ἢ τεκοῦσα, τὸν
παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦλην ἀμαρτιῶν χαλεπῶν, ἐπισυνάξας ἐμαυτῷ ἐθησαύρισα, καὶ τρέμω ἀπὸ προσώπου, τοῦ σοῦ Υἱοῦ Ἀγαθῆ, πῶς ὑποίσω τότε τὸ κριτήριον· καὶ γὰρ ποταμὸς πυρός, ἔλκει βήματος ἔμπροσθεν, καὶ μυριάδες τῶν Ἀγγέλων παρίστανται, τοὺς ἀνομοῦντας, ἐν αὐτῷ ἀπορρίπτοντες· ὅθεν πρὸ τῆς ἐξόδου μου, τοῦ βίου Πανάχραντε, καθικετεύω πρεσβεῦσαι, ὑπὲρ ἐμοῦ τὸν φιλάνθρωπον, Κριτὴν ἐλεῆσαι, καὶ συγχώρησίν μοι δοῦναι, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Ὅλην ἀναλαβὼν τὴν ἐμήν, μορφὴν ὁ πλάστης καὶ Θεὸς ἐνεδύσατο, μορφῶσαι τὴν πρὶν πεσοῦσαν, μορφὴν Ἀδὰμ βουληθεῖς, ἐν Σταυρῷ ὑψώθη ὡς ὑπεύθυνος, ἐκὼν καὶ τὰς χεῖρας, προσηλωθεῖς νῦν ἰάσατο, τὰς πρὶν τῷ ξύλῳ παρειμένας τῆς βρώσεως· ὃν ἡ Πάναγνος, θεωροῦσα ὠλόλυζε· Τίς ἐστὶν ἡ τοσαύτη σου, Υἱέ μου ἀνεΐκαστος, μακροθυμία; οὐ φέρω, ἐπὶ Σταυροῦ ἀναρτώμενον, ὁρᾶν σε τὸν πάντα, τῆ δρακὶ διακρατοῦντα, Χριστὲ τὰ σύμπαντα.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν.

Στίχ. \Ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν ἤξει ἡ βοήθειά μου.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Σταυρώσιμα.

Ὁ Σταυρός σου Χριστέ, εἰ καὶ ξύλον ὁρᾶται τῆ οὐσίᾳ, ἀλλὰ θεῖαν περιβέβληται δυναστείαν, καὶ αἰσθητῶς τῷ κόσμῳ φαινόμενος, νοητῶς τὴν ἡμῶν θαυματουργεῖ σωτηρίαν· ὃν προσκυνοῦντες, δοξάζομέν σε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. \Πρὸς σε ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκες εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὔ οἰκτεירῆσαι ἡμᾶς.

Μόνον παγέντος, τοῦ ξύλου Χριστὲ τοῦ Σταυροῦ σου, ἡ πλάνη πεφυγάδευται, καὶ ἡ χάρις ἐξήνηθησεν· οὐ γὰρ ἔτι καταδίκης ἐστὶ τιμωρία, ἀλλὰ τρόπαιον ἐδείχθη ἡμῖν σωτηρίας·

Σταυρὸς ἡμῶν τὸ στήριγμα· Σταυρὸς ἡμῶν καύχημα· Σταυρὸς ἡμῶν ἀγαλλίαμα.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων, καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων ἀνδρείως, κατατολήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων, οὐκ ἠστοχήσατε, ἀλλ' οὐρανῶν Βασιλείας, κληρονόμοι γεγόνατε, πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παύρησίαν, πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Λόγῃ σου τὴν πλευρὰν ᾧ Υἱέ, ὀρυττομένην καθορῶσα τιτρώσκομαι, τῆς λύπης δεινῆ ῥομφαία, καὶ στεναγμὸν ἐκ ψυχῆς, προῖέναι ὅλως οὐ δεδύνημαι, ἡ Πάναγνος ἔλεγε, παρεστῶσα τῷ πάθει σου, καὶ τὴν σφαγὴν σου, καθορῶσα τὴν ἄδικον ἀνεξίκακε, ὑπεράγαθε Κύριε· Ποῦ μοι τὰ εὐαγγέλια; βοῶσα σὺν δάκρυσιν, Ποῦ ὁ τὸ Χαῖρέ μοι λέξας; Ποῦ ἡ λοχεία ἡ ἀφραστός; Ποῦ Πέτρος ὁ φίλος; ἀλλὰ δόξα τῇ ἀφάτῳ, μακροθυμίᾳ σου.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΠΡΩῆ

ΕΝ Τῷ ΟΡΘῶ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα. Σταυρώσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Τόπος Κρανίου Παράδεισος γέγονε, μόνον γὰρ ἐπάγη τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, εὐθύς ἐβλάστησε τὸν βότρυν τῆς ζωῆς, σὲ Σωτήρ, εἰς ἡμῶν εὐφροσύνην· Δόξα σοι.

Τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ σου Σωτήρ ἡμῶν, τῷ κόσμῳ ἀνεδείχθη σωτήριον, ἐν αὐτῷ γὰρ βουλήσει, προσηλωθεὶς, τῆς κατάρτας ἐρύψω τοὺς γηγενεῖς, ἡ πάντων ζωὴ· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου παρισταμένη, θρηνωδοῦσα ἐβόα ἡ
Θεοτόκος· Οἶμοι Τέκνον μου θεῖον, φῶς μου γλυκύτατον! πῶς
ἐτάθης ἐν Σταυρῷ, ὁ τείνας θεϊκῶς, τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ
δέρριν, καὶ ἐκ θαλάσσης ἀνάγων, πηγὰς ὑδάτων τῷ σῶ
προστάγματι!

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Σταυρώσιμα.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν σταυρωθέντα Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν ἡμῶν, ἐκουσίως ὡς
οἶδε καὶ ὡς ηὐδόκησεν, ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ καὶ
προσκυνήσωμεν· ὅτι προσήλωσε Σταυρῷ, τὰς ἁμαρτίας τῶν
βροτῶν, ῥυσάμενος ἐκ τῆς πλάνης, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων,
καὶ Βασιλείας κατηξίωσεν.

Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας σοῦ ἐκουσίᾳ βουλῇ, καὶ φθορᾶς τοὺς
ἀνθρώπους ἐλευθερώσας Σωτῆρ, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ
προσκυνοῦμέν σε, ὅτι ἐφώτισας ἡμᾶς, τῇ δυνάμει τοῦ
Σταυροῦ, καὶ φόβῳ δοξάζομέν σε, Φιλάνθρωπε καὶ Οἰκτιρμον,
ὡς ζωοδότην καὶ Κύριον.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σε ὀρῶσα Χριστὲ ἡ Μήτηρ σου, ἐκουσίως
παγέντα ἄμνὸν ὡς ἄκακον, θρῆνον ἐκίνει γοερὸν καὶ
κατετρύχετο, Οἶμοι! βοῶσα τὸ ἐμόν, πῶς ἀπεσβέσθης φῶς
πικρῶς; καὶ πῶς ὡς ἄδικος θνήσκεις, μέσον κακούργων Υἱέ
μου, ὁ Βασιλεὺς πάσης κτίσεως;

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Σταυρώσιμον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐκ τοῦ ξύλου πικρίαν Ἀδὰμ ἐτρύγησε, πρὸς φθορὰν ὀλισθήσας
φθόνῳ τοῦ ὄφeos· σοῦ δὲ παγέντος Ἰησοῦ ζωὴν ἐτρύγησε, καὶ
διὰ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, πάλιν οἴκεῖ τοὺς οὐρανοὺς· καὶ
κατηργήθη ὁ ὄφεις, καὶ ἡ φθορὰ κατεπόθη, καὶ πάντες δόξαν
σοι προσάγομεν.

Μαρτυρικόν.

Λάμπει σήμερον, ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων· ἔχει γὰρ καὶ
οὐρανόθεν ἀπαύγασμα· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ

τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει· διὸ καὶ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Γαβριήλ μοι τὸ Χαῖρε πρὶν προσεκόμισε, μετ' ἔμοῦ σε φωνήσας ἔσεσθαι Κύριε, ἡ Θεοτόκος ἐν κλαυθμῷ πικρῶς ἐφθέγγετο· πῶς οὔν εἰς λύπην ἢ χαρὰ, νῦν μοι ἐγένετο Υἱέ; καὶ πῶς ὡς ἄπαις φανοῦμαι, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν;

Κανὼν Σταυρώσιμος, οὔ ἡ ἀκροστιχὶς μετὰ τῶν Σταυροθεοτοκίων ἢ Θεοτοκίων·

Παθῶν με σώζοις τῷ πάθει σου, Χριστέ μου, τὸν Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. α'. Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν, ποσὶν ἀβρό-

» χοις ὀδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ πανστρατιᾷ κατα-

» ποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ῥῶσμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Παθοκτόνον Χριστέ, ἐθελουσίως αὐτός, ὑπέστης πάθος καὶ ἀπέκτεινας, τὸν ἀποκτείναντα πάλαι ἐν Παραδείσῳ ἡμᾶς· διό σου δοξάζομεν, τὴν ἀγαθότητα.

Ἄνυψώθης Σταυρῷ, καὶ κατεπόθη ἐχθρός, καὶ οἱ ποθέντες ἀνυψώθημεν, καὶ Παραδείσου πολῖται Χριστὲ γεγόναμεν, τὸ κράτος δοξάζοντες, τῆς Βασιλείας σου.

Μαρτυρικά.

Θυρεῷ τοῦ Σταυροῦ, καθοπλισθέντες καλῶς, πρὸς πάλην πᾶσαν τοῦ ἀλάστορος, προσεχωρήσατε σοφοὶ Μεγαλομάρτυρες, καὶ τοῦτον νικήσαντες, δόξης ἐτύχετε.

Ὡς ἀρνία σεπτὰ, τῷ δι' ἡμᾶς Ἀθληταί, ἀμνῷ τυθέντι προσηνέχθητε, τὰς ἐναγεῖς περιφανῶς θυσίας παύσαντες· διὸ μακαρίζομεν, ὑμᾶς πανεύφημοι.

Σταυροθεοτοκίον.

Νέον βρέφος ἡμῖν, τὸν παλαιὸν ἡμερῶν, ἀγνὴ Παρθένε
ἀπεκύησας, παλαιωθεῖσαν τὴν φύσιν ἀνακαινίσαντα, ἀνθρώπων
Πανάμωμε, τῷ θείῳ πάθει αὐτοῦ.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς μέχρι τοῦ μέσου τῆς
ἡ' ᾠδῆς·

Πέμπτη δέησις τῇ Θεητόκῳ πέλει.

Ἵππον καὶ ἀναβάτην.

Πύλη τοῦ ἀπροσίτου, φωτὸς Πανάμωμε, μετανοίας τὰς πύλας,
τῇ ψυχῇ μου διάνοιξον, καὶ δίδου τὴν εἴσοδον, τῆς ἐκεῖσε
Κόρη, ἀγαλλιάσεως καὶ τερπνότητος.

Ἐχων σε Θεοτόκε, προστάτιν ἄμαχον, καὶ ἀπόρθητον τεῖχος,
καὶ σκέπην ἀνυπέβλητον, ῥυσθείην τοῦ δράκοντος, τοῦ
δολίου Πάναγνε, τοῦ ἐκζητοῦντος καταπιεῖν με σφοδρῶς.

Μὴ με ἀπογυμνώσης, τῆς θείας σκέπης σου, μὴ κενὸν
ἀποδείξης, τῆς χάριτός σου Ἄχραντε, μηδὲ ἀποπέμψης,
κατησχυμένον Δέσποινα, ἀλλὰ παράσχου μοι τὸ σὸν ἔλεος.

Παῦσον τῆς ταλαιπώρου, καὶ παναθλίας μου, Θεοτόκε
καρδίας, πόνον τὸν ἀφόρητον, καὶ τοῦ σωτηρίου σου,
παράσχου μοι Θεομητορ, θεῖαν αἴγλην καὶ σωτήριον.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου

» τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου, τὴν

» σωτήριον νῦν σταύρωσιν.

Τροπάρια.

Μαραίνεις τὸν καρπὸν τῆς φθορᾶς, ἐν ξύλῳ Σῶτερ
ἀνυψούμενος, καὶ ἀφθαρσίας πηγᾶς ἡμῖν, ἐκ πλευρᾶς
ἐκβλύζεις Δέσποτα.

Ἐτύθης ἐν Σταυρῷ ὡς ἄμνος, φλιὰς σφραγίζων τῶν ψυχῶν
ἡμῶν, θείῳ σου αἵματι Δέσποτα· ὄθεν φόβῳ σε δοξάζομεν.

Μαρτυρικά.

Στρεβλούμενοι Χριστοῦ Ἀθληταί, καὶ πολυτρόπως
αἰκίζόμενοι, καὶ τοῖς θηρίοις ῥιπτόμενοι, ἀπερίτρεπτοι
ἐμείνατε.

Ὡς βότρυες ἀμπέλου ζωῆς, τοῦ μαρτυρίου οἴνον ἐβλυσαν,
πιστῶν καρδίας εὐφραίνοντα, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν οἱ Μάρτυρες.

Σταυροθεοτοκίον.

Ζωῆς ἡμῖν πρόξενος Ἁγνή, θανῶν ἐν ξύλῳ ἀναδέδεικται, ὁ
σὸς Υἱὸς τε καὶ Κύριος, δοξάζων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Τοῦ κόσμου τὸ προσφύγιον σὺ εἶ Πανάχραντε, καὶ ἐν σοὶ
προστρέχων, ἐκ διανοίας θερμῆς, πᾶς τις ἐκλυτροῦται τῶν
δεινῶν· διό με προσδραμόντα, ἐν τῇ σῆ σκέπῃ ἀπολύτρωσαι,
πάσης πονηρᾶς ἐνοχλήσεως.

Ἡ μόνη τῶν γηγενῶν ἀπάντων ἀντίληψις, σὺ ἀντιλαβοῦ μου,
ἰλέψ ὄμματι, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, καὶ φρούρησον τῇ
θείᾳ, ἐπισκοπῇ τῆς δυναστείας σου· ἔχεις γὰρ ἰσχὺν
ἀνυπέρβλητον.

Δυνάμει τῇ σῆ χειρός με τοῦ πολεμήτορος, καὶ τῆς
τυραννίδος, τούτου ἀφάρπασον, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή,
μὴ με ἰσχύσας λάβῃ, καὶ καταπίῃ καὶ πρὸς ὄλεθρον, ἄξι
αἰωνίου κολάσεως.

Ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ προσπίπτων κραυγάζω σοι, Θεοτόκε· Σύ
μοι, γενοῦ βοήθεια, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, ἐν ᾧρᾳ τοῦ
θανάτου, ἡνίκα τῶν βεβιωμένων μοι, μέλλω τὰς εὐθύνας
εἰσπράττεσθαι.

Ῥῶδῆ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ Σταυ-

» ροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἠνοίγη δι' αὐτοῦ, καὶ

» ἐβόησα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ὅτε ἔδυσ ἐν Σταυρῷ, δικαιοσύνης Ἦλιε Χριστέ, φῶς
ἀνέσπερον ἀνέτειλας ἡμῖν, τοῖς ὑμνοῦσί σου, Λόγε τὴν
φρικτὴν συγκατάβασιν.

Τσιτάμενος πρὸ δικαστικοῦ, Χριστέ μου βήματός ποτε,
κατεδίκασας τὸν ἄδικον ἐχθρόν, καὶ ἐσταυρώθης, μέσον
καταδίκων ἡμᾶς δικαίων.

Μαρτυρικά.

Στεφανούμενοι νικητικῶς, οἱ τοῦ Χριστοῦ Ἀθληταί, τὸν
ἀόρατον κατήσχυναν ἐχθρόν, καὶ ἐκραύγαζον· Δόξα τῇ
δυνάμει σου Κύριε.

Τὰ ἀμάραντα ἄνθη πιστοί, τοῦ νοητοῦ Παραδείσου, τὰ
πολύτιμα σκεύη τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε τοὺς Ἀθλοφόρους, ἐν
ᾗμοις εὐφημήσωμεν.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἐώρακας ἐν τῷ Σταυρῷ, Χριστὸν ὃν ἔτεκες Ἀγνή,
ἀπεθαύμαζες τὴν ἀφατον αὐτοῦ, μακροθυμίαν· ὅθεν σὺν αὐτῷ
σὲ δοξάζομεν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ἡ πάντων γεννητῶν ὑπερέχουσα, ὡς τὸν Δεσπό-

την καὶ Θεόν, ἐν τῇ γαστρί σου βαστάσασα, τὸν ὑπὲρ πάντας
ἀνθρώπους, ἐξαμαρτάνοντά με κατοικτείρησον.

Σαρκός μου τὰς ἀτάκτους κατάσβεσον, ὀρέξεις ὄμβροισ σῶν
εὐχῶν, καὶ τῆς ψυχῆς μου διάναψον, τὸν λύχνον τὸν
ἐσβεσμένον, πυρὶ τοῦ θείου ἔρωτος Πάναγνε.

Ἰσχύς τῶν ἀσθενούντων Πανάμωμε, ἀπεγνωσμένων ἢ ἐλπίς, καὶ
τῶν πενθούντων παράκλησις, χαροποιόν μοι παράσχου, πένθος
δι' οὗ εὐρήσω τὴν ἄφεσιν.

Σὲ τεῖχος καὶ ἀσφάλειαν Δέσποινα, σὲ προστασίαν ἀψευδῆ,
σὲ πύργον ἀκαταμάχητον, πιστῶς ἀεὶ κεκτημένος, ἐλπίζω διὰ
σοῦ σωτηρίας τυχεῖν.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον ἡμᾶς· σὺ

» γὰρ εἶ θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Τροπάρια.

Πέτραι σε ἐπὶ ξύλου αἰσθόμεναι, ὑψωθέντα, Χριστὲ
διεσχίσθησαν, καὶ γῆς ἐσείσθη θεμέλια.

Ἀπέθετο λαμπάδα ὁ ἥλιος, ὑψωθέντος σου, ἐν ξύλῳ Ἥλιε,
δικαιοσύνης μακρόθυμε.

Μαρτυρικά.

Θαυμάτων ἀπαστράπτειτε Ἅγιοι, λαμπηδόνας, τὸ σκότος
διώκοντες, τῶν νοσημάτων ἐν χάριτι.

Ἐτέμνεσθε τὸ σῶμα τοῖς ξίφεσι, τὸ δὲ πνεῦμα, θείας
ἀγαπήσεως, ἄτμητον εἶχετε Μάρτυρες.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἴδοῦσα ἐπὶ ξύλου ὑπνώσαντα, τὸν Δεσπότην, θρηνοῦσα
ὠλόλυζες, Παρθενομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Τίς μου τὸ χειρόγραφον τῶν παραπτώσεων, καὶ τῶν ἀμέτρων
πλημμελημάτων, Ἄγνη διαρρήξειεν; εἰ μὴ σὺ προφθάσειας,
καὶ δώῃς μοι τὴν λύτρωσιν.

Ἦλθον εἰς ἀπόγνωσιν ἐξ ἀπορίας πολλῆς, τὴν τῶν κακῶν μου
πληθὺν Παρθένε, ἀναλογιζόμενος· διό σοι κραυγάζω· Ἐλέησον
καὶ σῶσόν με.

Θεοῦ Μήτηρ ἄφθορε Θεοῦ λοχεύτρια, Θεοῦ τοῦ πάντα νεύματι
μόνω, ἐκτελοῦντος ῥῦσαί με, τῆς αἰωνιζούσης, καταδίκης
τὸν δοῦλόν σου.

Ἐχουσα τὸ καύχημα παρθενίας φαιδρόν, ὡς Μήτηρ αὔθις Θεοῦ
γεραίρη, ὑπερτέρως Ἀχραντε· διό σοι τὸ Χαῖρε, τοῦ Γαβριὴλ
προσφέρομεν.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος, ταφή μοι τὸ κῆτος ἐγένετο·

» ἐγὼ δὲ ἐβόησα, πρὸς σὲ τὸν φιλόανθρωπον, καὶ ἔσω-

» σέ με, ἡ δεξιὰ σου Κύριε.

Τροπάρια.

Σταυρὸς ἐν γῆ ἐπήγνυτο, καὶ πτώσις δαιμόνων ἐγίνετο, καὶ
πίστεως ἔδρασμα, ἀρχὴν ὑπεδέχετο, καὶ ἡ κακία, ἐκ μέσου
ἀπελήλατο.

Ὁ ἥλιος ἐσβέννυτο, τὴν σάρκα ὡς λύχνον ἀνάψαντος, ἐν ξύλῳ
σου Κύριε· δραχμὴ δὲ εὕρισκετο, ἡ κεχωσμένη,
ἐσκοτισμένοις πάθεσι.

Μαρτυρικά.

Υψούμενος Φιλάνθρωπε, ἐν ξύλῳ χοροῦς ἐπομένους σου, τοῖς ἴχνεσιν ἔσχηκας, Μαρτύρων τὸ πάθος σου, ἐκμιμουμένους, τὸ ἀπαθείας πρόξενον.

Χειμάρρους ἐξηράνατε, τῆς πλάνης αἱμάτων τοῖς ρεύμασι, καὶ πῦρ ἀπεσβέσατε, δαιμόνων ἀλλότριον, τῆ θείᾳ δρόσῳ, στεφανηφόροι Μάρτυρες.

Σταυροθεοτοκίον.

Ῥομφαία τὴν καρδίαν σου, διήλθεν ἠνίκα σταυρούμενον, κατεῖδες ὃν ἔτεκες, ὠδίνων χωρὶς Υἱόν, καὶ λόγχῃ θείαν, πλευρὰν ἐξορυτιτόμενον.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Μαινομένην κλύδωνι.

Ἡ ζωὴν κυήσασα, οὐσιώδη Δέσποινα ἀγνή, νοητοῦ θανάτου με ἐξάρπασον, καὶ τῆς ζωῆς, τῆς αἰωνίου ἀξίωσον.

Τὴν ὄντως ἀσύγκριτον, ἐν τῷ κάλλει πάντων γεννητῶν, σὲ αἰτοῦμαι Δέσποινα θεόνομφε, τῆς εἰδεχθοῦς, κακίας με ἐλευθέρωσον.

Οὐκ ἔχω ἀντίληψιν, ἐν τῷ κόσμῳ πλήν σου Ἀγαθή· διό σοι προσπίπτω καὶ κραυγάζω σοι· Μὴ ἀποστῆς, ἀπὸ τοῦ δούλου σου Πάναγνε.

Κακουργῶν ὁ δόλιος, ταῖς ἡδοναῖς τὸν νοῦν μου ἀεὶ, ἐκταράσσει· Δέσποινα βοήθει μοι, καὶ τῆς τούτου, πονηρίας με ἐξάρπασον.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός, τοὺς ὑμνολόγους σώσας

» παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ἴνα ῥυσθῶμεν ἡμεῖς, τῆς ἐνηδόνου ἀμαρτίας, χολῆς ἐγεύσω Χριστέ, ὁ γλυκασμὸς τῆς ζωῆς.

Τοῦ ἐν Σταυρῷ Τησοῦ, τραυματισθέντος ἰατρεύθη, τὰ τραύματα τοῦ Ἀδάμ, τὰ πολυχρόνια.

Μαρτυρικά.

Τετιμηκότεες Χριστόν, δι' ἐπιπόνου ἀτιμίας, τῆς ἀνωτάτω τιμῆς, ἐτύχετε Ἀθληταί.

Ἐθελουσίοις ὀρμαῖς, κεχωρηκότεες πρὸς τὸ πάθος, οἱ Ἀθληταὶ νικηταί, ἐναπεμφάνθησαν.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τὸν τόκον Ἀγνή, ὡς πρὸ τοῦ τόκου διαμένεις· Θεὸς γὰρ ἦν ὁ τεχθεὶς, ἵνα θεώσῃ βροτούς.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ἦ θεομακάριστε, Θεοτόκε πάναγνε, ψυχῆς μου τὴν κάκωσιν, ἴασαι καὶ δώρησαι, γαλήνην σωτηρίας, καὶ ζωῆς τὴν εὐφροσύνην.

Πύλη ἀδιόδευτε, λόγοις ματαιότητος, τὰς πύλας ἀπόκλεισον, δι' ὧν μοι ὁ θάνατος, καὶ ὁ τῆς ἁμαρτίας, ὄλεθρος ὑπεισέδῃ.

Ἐβλυσεν ὁ τόκος σου, ἀφθαρσίας νάματα· ἀλλὰ ταῖς πρεσβεΐαις σου, βλῦσαι παρασκεύασον, κάμοι τῆς συμπαθείας, τὸν αὐτοῦ ἄμετρον πλοῦτον.

Λύτρωσαί με Πάναγνε, ἐκ πάσης κακώσεως, βίου περιστάσεων, συμφορῶν καὶ θλίψεων, καὶ νόσων καὶ κινδύνων, καὶ δεινῆς συκοφαντίας.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γεννηθέντα Υἱὸν καὶ

» Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, σαρκωθέντα

» ἐκ Παρθένου μητρός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερ-

» υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ὁ τὴν κατάραν τοῦ ξύλου, διὰ ξύλου ἰασάμενος, καὶ εὐλογίαν πηγάσας, τοῖς ἀνθρώποις ὑπεράγαθε, σὲ Σωτῆρ ὑμνοῦμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπεραιρόμενον ὄφιν, τῷ Σταυρῷ σου ἐταπείνωσας, καὶ τὸν δεινῶς συμπτωθέντα, ταπεινούμενος ἀνύψωσας· σὲ Σωτῆρ ὑμνοῦμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μαρτυρικά.

Τοὺς καθαιρέτας τῆς πλάνης, καὶ προμάχους θείας πίστεως,
τῆς Ἐκκλησίας τοὺς στύλους, καὶ στερόρους ὄντως ἀδάμαντας,
τοὺς Χριστοῦ ὀπλίτας, πιστοὶ τοὺς Ἀθλοφόρους, τιμήσωμεν
ἐν ὕμνοις.

Οἱ εὐκλεεῖς Ἀθλοφόροι, ὥσπερ ἥλιος ἐκλάμπαντες, τῶν
ἀλγηδόνων τὰ νέφη, διεσκέδασαν ἐν χάριτι, καὶ τῆς
ἀσεβείας, διέλυσαν τὸν ζόφον, τῇ πίστει τῆς Τριάδος.

Θεοτοκίον.

Νυμφαγωγός σοι Παρθένε, Γαβριὴλ ἀποστελλόμενος, Χαῖρε
ἐβόησε λέγων, φωτεινότατον παλάτιον, τοῦ Παμβασιλέως,
Χριστοῦ ἐν ᾧ οἰκήσας, βροτοὺς θεώσει πάντας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Ἐν τοῖς πειρασμοῖς, εὐροίμῃ σε προστάτιν, ἐν θλίψεσι
πρόμαχον, ἐν συμφοραῖς βοηθόν, ἐν τοῖς κινδύνοις σωτήριον
λιμένα, καὶ ἐν πάσῃ λύπῃ Σεμνὴ παραμυθίαν.

Ἴδε τὴν ἐμήν, σεμνὴ Παρθένε πίστιν· ἴδε καὶ τὸν πόθον
μου, ὃν εἰς σὲ κέκτημαι· ἴδε ψυχῆς μου τὸν ἔρωτα τὸν
θεῖον, καὶ τὴν σὴν μοι δίδου πολυπλασίως χάριν.

Φῶς τὸ νοητόν, σὺ ἐν γαστρὶ λαβοῦσα, φώτισον τὰ ὄμματα,
τὰ τῆς καρδίας μου· λῦσον τὸν ζόφον τῶν ἐμῶν ὀφλημάτων,
καὶ τῶν παθημάτων σκέδασον τὴν ὀμίχλην.

Ἡ τὴν ὑπὲρ νοῦν, τεκοῦσα σωτηρίαν, τὸν πᾶσι βραβεύοντα,
τὴν σωτηρίαν βροτοῖς, Κόρη τὴν θεῖαν δίδου μοι σωτηρίαν,
τῶν ἀμαρτημάτων ἀναστέλλουσα λύμην.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, καὶ λόγον Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐν

» χρόνῳ τὸν ἄχρονον, ἀφράστως κυήσασαν, οἱ πιστοὶ

» ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ἰσχύς τοῦ ἐχθροῦ, καὶ κράτος ἀφήρηται, κραταιὲ μόνη
Κύριε, Σταυρῷ ὑψωθέντος σου, καὶ δακτύλους ἐν τούτῳ
αἱματώσαντος.

Ἦρυξαν Χριστέ μου, χεῖρας καὶ πόδας σου, καὶ ὀστέ σου ἠρίθμησαν, σταυροῦντες οἱ ἄνομοι, καὶ χολὴν μετὰ ὄξους σε ἐπότισαν.

Μαρτυρικά.

Στόματι λαμπρῶ, Θεὸν ἐκηρύξατε, χρηματίσαντα ἄνθρωπον, τυράννων ἐνώπιον, Ἀθλοφόροι, καὶ δόξαν ἐκκληρώσασθε.

Ἠλγησαν ἐχθροί, ἀλγύνοντες μάστιξι, καὶ ποικίλαις κολάσεσιν, ὑμᾶς πανσεβάσμιοι, ἰατροὶ ἀλγηδόνων θεῖοι Μάρτυρες.

Σταυροθεοτοκίον.

Φῶς ἡμῖν Ἀγνή ἐκ σοῦ, ἀνατέταλκεν, Τησοῦς καὶ ἐφαίδρυνε, τὴν κτίσιν σταυρούμενος, καὶ δαιμόνων τὸ σκότος ἀπεδίωξε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ἡσαΐα χόρευε.

Ἀλγεινοῖς κυκλούμενος, πολλοῖς γόνυ κλίνω σοι Σεμνή, τὸ πρόσωπον εἰς γῆν ῥίπτω δυστυχῶς· δακρύων κραυγάζω σοι· τῶν ζητούντων ῥῦσαι Ἀγαθή, καὶ θυμηδίας μοι, ἀνατολὴ ἐπιφάνηθι.

Τὸ τῆς ἀπογνώσεως, ἐνισχύει κράτος ἐν ἐμοί· χειλέων ῥυπαρῶν ποία σοι ᾠδή; καρδίας αἰτήματος, κεχραμένης τίς ἀποδοχή; ἀλλὰ θαυμάστωσον, τοῖς ἀθλίοις τὰ ἐλέη σου.

Ἠλλοιώθην θλίψεσιν, ἡμαυρώθη νοῦς καὶ ὀφθαλμός, κυκλοῦσί μου τὴν ζωὴν ἄλγη χαλεπά· πρὸς τούτοις ἐκτῆκει με, τὰ ἐκεῖθεν δείματα Σεμνή· ὧν με διάσωσον, τὰς ὀδύνας μεταβάλλουσα.

Ὁ βραχὺς ἀνήλωται, τῆς ζωῆς μου βίος ἐν κακοῖς, καὶ πλήθει τῶν λυπηρῶν καὶ τῶν ἀλγεινῶν· διὸ ἡ κυήσασα, Θεοτόκε πάντων τὴν χαρὰν, ταῦτα πρεσβεΐαις σου, εὐπροσδέκτοις ἐπικούφισον.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων. Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Σταυρώσιμα.

Κύριε, ἐπὶ Μωϋσέως ποτὲ τοῦ προφήτου, μόνον ὁ τύπος τοῦ Σταυροῦ σου δεικνύμενος, ἐνίκα τοὺς ἐχθρούς σου· νῦν δὲ αὐτὸν τὸν Σταυρόν σου κατέχοντες, βοήθειαν αἰτοῦμεν· Κράτυνον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ δώρησαι τοῖς βασιλεῦσιν

ἡμῶν, ὡς Κωνσταντίνῳ τὸ τρίαινον, διὰ πλῆθος ἐλέους σου
Φιλάνθρωπε.

Στίχ. \Ενεπλήσθημεν τὸ πρωῖ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ
ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις
ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν
ῶν εἶδομεν κακά· καὶ ἶδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ
ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Ὁ Σταυρὸς σου Χριστέ, καὶ τοῦ ῥῥοῦ κατήργησε τὸ κράτος,
καὶ τὸ γένος διέσωσε τῶν ἀνθρώπων· ἐκ φθορᾶς τὸν κόσμον
ρύσάμενος, τῷ ληστῆ Παράδεισον ἤνοιξεν· ὃν προσκυνοῦντες,
δοξάζομέν σε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. \Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς,
καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ
ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν.

Εὐλογημένος ὁ στρατός, τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν· εἰ γὰρ
καὶ γηγενεῖς, ὑπῆρχον οἱ ἄθλοφόροι, ἀλλὰ ἀγγελικὴν ἀξίαν,
ἔσπευδον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν
παθημάτων, τῆς τῶν ἄσωμάτων ἀξιοθέντες τιμῆς. Εὐχαῖς
αὐτῶν Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Παῦσον τὸ ἄλγος, τῆς πολυωδύνου ψυχῆς μου, ἐβόα ἡ
ἄμεμπτος, ὀδυρομένη Χριστῷ· εἰ γὰρ βροτοῦς ἐν τῷ πάθει
σώζεις, ἀλλὰ τιτρώσκεις ψυχὴν ἐμὴν Λόγε. Σὺ φῶς μου
γλυκύτατον, σὺ τέκνον καὶ πλάστης μου· ἀνυμνῶ σου τὸ
μακρόθυμον.

ΕΝ Τῆ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Ὁ ληστῆς ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν εἶναι σὲ πιστεύσας Χριστέ,
ὠμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε
βοῶν, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Θανατωθεὶς ἐπὶ Σταυροῦ, τοὺς διὰ βρώσεως πεσόντας ἡμᾶς,
ἀνεζώσας, ζωοδότα Οἰκτιρμον, καὶ πολίτας πάλιν ἀγαθέ,
Παραδείσου ἀνέδειξας.

Προσηλώθης τῷ Σταυρῷ, Χριστέ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, καὶ
ἀπέσταξας, πόμα σωτηριῶδες, ἐπευφραῖνον πάντων τῶν
πιστῶν, καρδίας ὑμνοῦντων σε.

Μαρτυρικόν.

Τυμπανιζόμενοι σοφοί, καὶ μεληδὸν κατατεμνόμενοι,
εἰκονίσατε τὴν σφαγὴν τοῦ Δεσπότου· διὰ τοῦτο Μάρτυρες
Χριστοῦ, ἀεὶ μακαρίζεσθε.

Δόξα.

Ἐπὶ Σταυροῦ ὁ τοῦ Πατρός, καὶ Θείου Πνεύματος ἀχώριστος,
ἐθελούσιον, καθυπέμεινε πάθος, πάθη πάντα τὰ φθοροποιά,
ἡμῶν ἐξαιρούμενος.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Θρήνοις συνέκοπτες σαυτὴν, ὀρῶσα Δέσποινα ἐν ξύλῳ
Σταυροῦ, τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἐκουσίως θανοῦσαν· ὄθεν πάντες
θεΐαις σε φωναῖς, ἀεὶ μακαρίζομεν.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ Δεσποτικά.

Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Φεῖσαι τοῦ σοῦ οἰκέτου Χριστέ, ἡνίκα μέλλει ἡ ψυχὴ μου
τοῦ σώματος, προστάξει σου χωρισθῆναι, τοῦ ἀγαγόντος εἰς
ἐν, τὸν χοῦν καὶ τὸ πνεῦμα θεῖον νεύματι· ἐχθρῶν ἀοράτων,
ἐπιδρομῆς καὶ κακώσεως, ἐνεδρευόντων ἀφειδῶς διασπᾶσαί
με, καὶ κατάβρωμα, ἐαυτῶν ἀπεργάσασθαι, ῥῦσαί με καὶ
ἀξίωσον, τυχεῖν ἀναψύξεως, ἐνθα ἀπέδρα ὀδύνη, καὶ
στεναγμός· ἐνθα πέφυκε, τρυφῆς ὁ χειμάρρους, καὶ φωνῆ
ἐορταζόντων, καὶ ἀγαλλίασις.

Ἦραν τῆς τελευτῆς δεδοικώς, καὶ τῶν δαιμόνων τὴν φρικτὴν
ἐπανάστασιν, βοῶ σοι ἐκ κατωδύνου, ψυχῆς ὁ τάλας ἐγώ· Τὰς
αὐτῶν παγίδας καὶ τὰ σκάνδαλα, τῆ σῆς δυναστεία, Δέσποτα
Κύριε σύντριψον, καὶ μὴ ἐάσης τῆς αὐτῶν με σκαιότητος,
παρανάλωμα, χρηματίσαι τὸν δοῦλόν σου· ἴδε μου τὴν
κατήφειαν, καὶ πρόσχες τῆ θλίψει μου, καὶ τὴν ἀθλίαν
ψυχὴν μου, τῶν ὀδυνῶν ἐλευθέρωσον, Θεὲ πανοικτίρμον, ὁ
δωρούμενος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦσπερ ἡ Χαναναία Σωτήρ, κάγῳ βοῶ σοι· Τὴν ψυχὴν μου
θεράπευσον, καὶ ῥῦσαι δαιμόνων βλάβης, καὶ ἐπηρείας
ἐχθρῶν, τῶν παρὰ τὴν φύσιν ἐνοχλούντων με, ἀεὶ καὶ
φθειρόντων, τὸ κατ' εἰκόνα σου Κύριε, καὶ ἐξελκόντων
λογισμοῦ τὸ κριτήριον, εἰς ἀνόνητα, καὶ ψεκτὰ ἐνθυμήματα·

ἄπερ ἐκ τῆς καρδίας μου, ἐξάλειψον δέομαι, καὶ ἐν αὐτῇ μοι τὸν φόβον, σοῦ τὸν ἀγνότατον φύτευσον· καὶ δὸς ἐν εἰρήνῃ, ἐκτελέσαι μου τὸν βίον, ἐν ταπεινώσει ψυχῆς.

Μαρτυρικά.

Τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, περιβαλλόμενοι, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, ἑαυτοὺς διαναστήσαντες, πρὸς τὰς βασάνους ἀνδρείως, ἀπηυτομόλησαν, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην, καὶ τὸ θράσος κατήργησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε· Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, ὡς παντοδύναμος Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιοι Μάρτυρες, ἵνα ῥυσθῶμεν, τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ὑμῖν γὰρ ἐδόθη χάρις, πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀκορέστῳ διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι, ἅγιοι Μάρτυρες, τοὺς δεινοὺς καὶ διαφόρους αἰκισμοὺς, παθημάτων ὑπεμείνατε· τῶν τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε· ἀκλινῆ καὶ ἄτρωτον, τὴν πίστιν φυλάξαντες, εἰς οὐρανοὺς μετέστητε· ὅθεν καὶ παρρησίας τυχόντες πρὸς αὐτόν, αἰτήσασθε δωρηθῆναι, ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης εἰκῶν διεγράφη ποτέ· ἐκεῖ Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος· ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος· τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευσεν ἀβρόχως Ἰσραήλ, νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος· ἡ θάλασσα, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραήλ, ἔμεινεν ἄβατος· ἡ Ἄμεμπος μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔμεινεν ἄφθορος· Ὁ ὢν καὶ προὼν, καὶ φανεῖς ὡς ἄνθρωπος, Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τοὺς πλαγίους ἤχους ψάλλονται·

Α΄. Ἐν τοῖς ἐσπερίοις (εἰς τὸ Κύριε, ἐκέκραξα)·

Εἰ μὲν ἐστὶ Θεὸς Κύριος, Στιχηρὰ Δεσποτικὰ (ἡ Νεκρώσιμα ἢ Κατανυκτικὰ) γ', καὶ τοῦ Μηναίου ἕτερα γ' (ἐὰν τὸ Μηναιῖον ἔχη στιχηρὰ στ' ἢ εἰς στ', μόνον τὰ τοῦ Μηναίου), Δόξα, τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ἁγίου τοῦ Μηναίου, Καὶ νῦν, τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ ἐνδιατάκτου ἤχου, τὰ δὲ ἀνωτέρω γ' Μαρτυρικά εἰς τὸν Στίχον.

Εἰ δὲ ἐστὶν Ἀλληλούϊα, Στιχηρὰ Μαρτυρικά (τὰ ἀνωτέρω) γ', καὶ τοῦ Μηναίου Στιχηρὰ γ', Δόξα. Καὶ νῦν, τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδος.

Β'. Εἰς τὸν Στίχον (ἀπόστιχα)·

Εἰ μὲν ἐστὶν Θεὸς Κύριος, ψάλλονται Στιχηρὰ Μαρτυρικὰ γ' (τὸ β', τὸ γ' καὶ τὸ δ'), τὰ ἐν τοῖς ἐσπερίοις κείμενα, καὶ ἐκ τοῦ Στίχου Νεκρώσιμον ἔν, Δόξα, τὸ ἐν τῷ Μηναίῳ ἰδιόμελον τοῦ Ἁγίου, εἰ ἐστὶ, Καὶ νῦν, τὸ μετ' αὐτὸ κείμενον Θεοτοκίον, εἰ δ' ἄλλως Δόξα, Καὶ νῦν, τὸ Θεοτοκίον τῆς Παρακλητικῆς.

Εἰ δέ ἐστὶν Ἀλληλούϊα, Στιχηρά, ὡς ἀκριβῶς ταῦτα ἔπονται.

Προκείμενον. Ἦχος βαρῦς.

Ὁ Θεὸς ἀντιλήπτωρ μου εἶ, τὸ ἔλεός σου προφθάσει με.

Στίχ.\Εξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός, καὶ ἐκ τῶν ἐπανισταμένων ἐπ' ἐμὲ λύτρωσαί με.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων, καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων ἀνδρείως, κατατολμήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων, οὐκ ἠστοχήσατε, ἀλλ' οὐρανῶν Βασιλείας, κληρονόμοι γεγόνατε, πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρῶρησίαν, πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Νεκρώσιμα.

Στίχ.\Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Ἐμνήσθην τοῦ Προφήτου βοῶντος· Ἐγὼ εἶμι γῆ καὶ σποδός· καὶ πάλιν κατενόησα ἐν τοῖς μνήμασι, καὶ εἶδον τὰ ὀστᾶ τὰ γεγυμνωμένα, καὶ εἶπον· Ἄρα τίς ἐστὶ; βασιλεύς, ἢ στρατιώτης, ἢ πλούσιος, ἢ πένης, ἢ δίκαιος, ἢ ἁμαρτωλός· ἀλλὰ ἀνάπαυσον Κύριε, μετὰ δικαίων τοὺς δούλους σου.

Στίχ.\Αἱ ψυχὰὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀύλισθήσονται.

Σὺ ἔπλασάς με Κύριε, καὶ ἔθηκας ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σου, καὶ ἐνετείλω μοι, καὶ εἶπας· Εἰς γῆν πάλιν πορεύσῃ. Ὁδήγησόν με εἰς εὐθεῖαν ὁδὸν σου, συγχώρησόν μοι τὰ πλημμελήματά μου, καὶ ἄνες μοι δέομαι, ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ δυσωποῦμεν, ὡς Θεοῦ Μητέρα· Εὐλογημένη, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν Καθίσματα. Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. α΄.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα, οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις ὑπερεθαύμασαν, ὅτι ἐν σώματι θνητῷ τὸν ἀσώματον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀγωνισάμενοι καλῶς, ἐνίκησαν ἀοράτως, καὶ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὰ θαύματα τῶν ἁγίων σου Μαρτύρων, τεῖχος ἀκαταμάχητον, ἡμῖν δωρησάμενος Χριστὲ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, βουλὰς ἐθνῶν διασκέδασον, τῆς βασιλείας τὰ σκῆπτρα κραταίωσον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κύριε, τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου, οἱ Ἀθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τὴν τοῦ βίου τερπνότητα, καὶ γεγόνασι τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχοι. Αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι, παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἰλασμόν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος· Χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· Χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν, καὶ ἀπειρόγαμε· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Ἔτερα Καθίσματα, μετὰ τὸν Ἄμωμον.

Μαρτυρικόν.

Λάμπει σήμερον, ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων· ἔχει γὰρ καὶ οὐρανόθεν ἀπαύγασμα· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει· διὸ καὶ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νεκρώσιμον.

Ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν, μετὰ δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τούτους κατασκηνώσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθός, τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει Φιλόανθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτόκε Παρθένε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἡ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου
κυφορήσασα, καὶ τεκοῦσα ἐν δυσὶ τελείαις φύσεσιν,
ἐκδυσώπησον αὐτόν, σὺν Προφήταις ἱεροῖς, καὶ Μάρτυσι καὶ
Ὅσίοις, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Ταῦτα μὲν οὕτως, εἴ ἐστι Θεὸς Κύριος.

Εἰ δ' ἐστὶν Ἀλληλούϊα, μετὰ μὲν τὴν α' Στιχολογίαν,
Μαρτυρικὰ Καθίσματα γ', ὡς ταῦτα προδιεγράφησαν, Δόξα τὸ
Νεκρώσιμον τοῦ ἤχου Κάθισμα (εἰς τὸ Σάββατον τοῦ πλ. α'
ἤχου, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ Παρακλητικῇ ἀναγραφομένου Νεκρωσίμου
Καθίσματος Ἀνάπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν, τὸ ὁποῖον θὰ ψαλῆ μετὰ
τὸν Ἀωμον, ψάλλεται τὸ Νεκρώσιμον τοῦ αὐτοῦ ἤχου·
Γινώσκεις ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι ἐν ἀμαρτίαις γεγεννήμεθα· διό
σε ἰκετεύομεν· Τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον,
παρορῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα, ἃ ὡς ἄνθρωποι καὶ
θνητοὶ ἐν βίῳ ἔπραξαν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε
Φιλάνθρωπε), Καὶ νῦν τὸ ὁμόηχον α' Θεοτοκίον τῶν
Ἀπολυτικίων, μετὰ δὲ τὸν Ἀωμον, τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια
καὶ τὸ μνημόσυνον τῶν κεκοιμημένων, τὸ Νεκρώσιμον Κάθισμα
τοῦ πλ. α' ἤχου, Ἀνάπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν, Δόξα (τὸ
ἀκροτελεύτιον αὐτοῦ), Καὶ νῦν Θεοτοκίον, Ὁ ἐκ Παρθένου
ἀνατείλας τῷ κόσμῳ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, υἱοῦς φωτὸς δι'
αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κανῶν εἰς πάντα τοὺς Ἁγίους,

οὔ ἡ ἀκροστιχὶς μετὰ τῶν Νεκρωσίμων καὶ τῶν Θεοτοκίων.

Σοῖς, Χριστέ, δούλοις τοὺς δε τοὺς ὕμνους φέρω, Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. α'. Ῥδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Γῆν ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν, οὐκ εἶδεν ἥλιος ποτέ,

» ἄβυσσον ἣν οὐχ ἔώρακε γυμνήν, τὸ κύτος οὐρανοῦ,

» Ἰσραὴλ διώδευσεν, ἀβρόχως Κύριε· καὶ εἰσήγαγες

» αὐτόν, εἰς ὄρος ἀγιάσματος σου, ῥδοντα ψάλλοντα,

» ἐπινίκιον ῶδὴν.

Τροπάρια.

Σῶμα προϊέμενοι, τοῖς ἀνημέροις δικασταῖς, ἠνέγκατε
ἀνυποίστους αἰκισμούς, γενναῖοι Ἀθληταί, προσδοκῶντες
λήψεσθαι, βραβεῖα ἄνωθεν· καὶ εἰσήγαγεν ὑμᾶς, Χριστὸς εἰς
αἰωνίους σκηνάς, ἄδοντας ψάλλοντας, ἐπινίκιον ᾠδήν.

Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, καὶ Τεράρχαι εὐκλεεῖς, τελέσαντες τὰ
προστάγματα Θεοῦ, ἐποίμαναν λαούς, καὶ καλῶς ᾠδήγησαν,
ἐφ' ὕδωρ γνώσεως, καὶ χειμάρρουν τῆς τρυφῆς, ἀξίως
ἀπειλήφασι, βρύοντες χάριτι, ἰαμάτων ποταμούς.

Ἴθυσόν με Κύριε, πρὸς τοὺς λιμένας τῆς ζωῆς, δεήσεσι
Προφητῶν πανευκλεῶν, σοφῶν Τεραρχῶν, ἱερῶν Γυναίων τε,
τῶν ἀθλησάντων καρτερῶς, καὶ ἀσκήσει τὸν ἐχθρόν, ἀνδρεῖα
πατησάντων θεία σου χάριτι, τοῦ φανέντος ἐπὶ γῆς.

Νεκρώσιμον.

Σὲ καθικετεύομεν, τὸν εὐδιάλλακτον Θεόν· Ἀνάπαυσον ἐν
τοῖς κόλποις Ἀβραάμ, τοὺς δούλους σου Χριστέ, οὓς πρὸς σὲ
μετέστησας, ἐκ τῆς τοῦ βίου ταραχῆς, καὶ ἀξίωσον αὐτούς,
φωτὸς διαιωνίζοντος, τούτων τὰ πταίσματα, παρορῶν ὡς
ἀγαθός.

Θεοτοκίον.

Χαῖρέ σοι κραυγάζομεν, τῇ κυησάσῃ τὴν χαρὰν, Πανύμνητε·
φωταγωγήσον ἡμῶν, τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν, καὶ πρὸς
τρίβους γνώσεως, πάντας ὀδήγησον, καὶ παισιμάτων ἰλασμόν,
δοθῆναι πᾶσιν αἴτησαι, Δέσποινα ἄχραντε, τὸν Υἱόν σου καὶ
Θεόν.

Κανῶν εἰς Κοιμηθέντας, οὗ ἄκροστιχίς μετὰ τῶν Θεοτοκίων·

Θεοφάνους ὁ πέμπτος εἰς νεκρούς Κανῶν.

Τῷ σωτῆρι Θεῷ.

Θειοτάτῳ στοργῆ, οἱ Ἀθλοφόροι Χριστοῦ, τυράννων θράσος
κατεπάτησαν· τοῖς μεταστᾶσι δὲ πιστοῖς οἱ συμπαθέστατοι,
αἰτοῦνται τὴν ἄφρῃν, καὶ τὴν ἀνάπαυσιν.

Ἐν ἀγίῳ σκηναῖς, ἐν ταῖς ἀύλαις σου Χριστέ, τοὺς
μεταστάντας κατασκήνωσον, τὴν ὀφειλὴν ὑπὲρ αὐτῶν
καταβαλλόμενος, τὸ αἷμά σου Δέσποτα, τὸ τιμιώτατον.

Ὁ σοφίας Θεοῦ, ὁ ἀκριβῆς χαρακτήρ, ὁ πάντα φέρων τοῦ
Γεννήτορος, οὓς προσελάβου Οἰκτιῖρμον αὐτὸς ἀνάπαυσον,
διδούς τὴν ἀἴδιον, μακαριότητα.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρος σκηνή, χρυσοειδής κιβωτός, τὸν Θεὸν Λόγον
περιέχουσα, σεσαρκωμένον δι' ἡμᾶς τὸν καταλύσαντα,
θανάτου τὴν δύναμιν, ὤφθης Πανάμωμε.

Ῥῥῆ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σαλευομένην τὴν καρδίαν μου Κύριε, τοῖς κύμασι
» τοῦ βίου, στερέωσον εἰς λιμένα εὐδίου, καθοδηγῶν
» ὡς Θεός.

Τροπάρια.

Ἐαβδιζομένου οὐκ ἐφείσασθε σώματος, καὶ ξίφει τεμνομένου,
νευρούμενοι ταῖς ἐλπίσι Μάρτυρες, τῶν αἰωνίων τερπνῶν.

Τεραρχίας τὴν στολὴν ἐφαιδρύνετε, ιδέαις ἐναρέτοις,
ποιμάναντες τοῦ Χριστοῦ τὸ ποίμνιον, ἐπὶ νομᾶς ζωηράς.

Σάρκα νεκροῦντες ἐγκρατεῖα οἱ Ὅσιοι, ζωῆς θείας μετέσχον·
αὐτῶν, Χριστὲ ἱεραῖς δεήσεσι, κινδύνων ῥῦσαι ἡμᾶς.

Νεκρώσιμον.

Τοῖς κοιμηθεῖσι τὴν ἐκεῖθεν ἀνάπαυσιν, Φιλάνθρωπε
παράσχου, ἃ ἔπραξαν ἐπὶ γῆς ὀφλήματα, παρορῶν ὡς Θεός.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένην γυναιξί σε ὡς ἔβλεψε, κατάλογος Γυναίων
ἐνήθλησε, καὶ τῷ σῶ προσήνεκται, Παρθενομητορ Υἱῷ.

Κανὼν εἰς Κοιμηθέντας.

Στερέωσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Ἀνδρείως ταῖς τυράννων ὀρμαῖς, ἀνθεστηκότες ἠγωνίσαντο,
οἱ Ἀθληταὶ καὶ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων
Χριστῷ.

Νομίμοις ἐντραφέντας τοῖς σοῖς, τοὺς μεταστάντας
ὑπεράγαθε, ἐν φωτεινοῖς σου σκηνώμασι, προσδεξάμενος
ἀνάπαυσον.

Ὁ μόνος ἐλεήμων Θεός, οὐς ἐξελέξω καταξίωσον, τῆς τῶν
ἀγίων λαμπρότητος, παρορῶν αὐτῶν τὰ πταίσματα.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμεν τὸν σὸν τόκον Ἀγνή, δι' οὗ τῆς πρώην
κατακρίσεως, καὶ τῆς κατάρτας ἐρρύσθημεν, καὶ θανάτου
ἐλυτρώθημεν.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀκήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, κα-
» τενόησα τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ ἐδόξασά σε
» Φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Δυνάμει σου Κύριε, οἱ Ἀθλοφόροι ἐχθροῦ δυνάμεις,
κατεπάτησαν καὶ ἰσχυρὰ γεγονάσι, τῶν πιστῶν καὶ κραταίωμα.

Οἱ Ὅσιοι ἅπαντες, ἀγαλλιάσει ἀγαλλιώνται, καὶ ἐνδέδυνται
ἱερεῖς οἱ ἔνθεοι, δικαιοσύνην ὡσπερ ἱμάτιον.

Ὑμνήσωμεν ἅπαντες, τοὺς θεηγόρους Θεοῦ Προφήτας, καὶ
τιμήσωμεν Γυναικῶν κατάλογον, τὸν καλῶς τὸν δρόμον
τελέσαντα.

Νεκρώσιμον.

Λιμένι σου Δέσποτα, τῆς Βασιλείας ἐγκαθορμίσας, οὗς
μετέστησας ταραχῆς καὶ κλύδωνος, τοῦ παρόντος βίου
ἀνάπαυσον.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἄχρονος γέγονε, νῦν ὑπὸ χρόνον ἐκ σοῦ Παρθένε· τοῦτον
αἴτησαι διαλυῖσαι ἅπαντα, τῆς ψυχῆς μου χρόνια πταίσματα.

Κανῶν εἰς Κοιμηθέντας.

Εἰσακήκοα, τὴν ἀκοήν.

Συναῖδιόν σε τῷ Πατρὶ, ὁμολογοῦντες εὐσεβῶς, ἀνηρέθησαν
οἱ Μάρτυρες Χριστέ, καὶ βοῶσί σοι· Σῶσον οὗς προσελάβου
δούλους σου.

Ὁ γενόμενος ἐν τοῖς νεκροῖς, μόνος ἐλεύθερος νεκρῶν, καὶ
νεκροῖς ζωὴν αἰώνιον διδούς, τὴν ἀνάπαυσιν, δὸς νῦν τοῖς
μεταστᾶσι δούλοις σου.

Παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι, τὸ πλανώμενον Χριστέ, τὸν
Παράδεισον ἀξίωσον οἰκεῖν, οὗς μετέστησας, πίστει
δικαιώσας καὶ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ἐπεσκίασεν ἡ τοῦ Ὑψίστου, Κόρη δύναμις ἐν σοί, καὶ
Παράδεισον εἰργάσατο ζωῆς, ξύλον ἔχοντα, μέσον τὸν
μεσίτην καὶ Κύριον.

Ῥοδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν τάλαιναν ψυχὴν μου, νυκτομαχοῦσαν τῷ σκό-
» τει τῶν παθῶν, προφθάσας οἴκτειρον, καὶ λάμπσον
» νοητὲ Ἥλιε, ἡμεροφαεῖς ἀκτῖνας ἐν ἐμοί, τοῦ δια-
» τμηξαι τὴν νύκτα τὸ φῶς.

Τροπάρια.

Τάσεις τοῖς νοσοῦσιν, ἀναπηγάζει Μαρτύρων τὰ ὀστέα· μὴ
συντριβέντα γὰρ κακία, ὡσεὶ χνοῦν ἐλέπτυνε, τὰ τῆς
δυσσεβείας ἅπαντα ὀστέα, καὶ τὴν ἡμῶν ἀνορθοῖ συντριβήν.

Σοῦς νόμους συντηροῦντες, οἱ Τεράρχαι ἐποίμαναν λαούς,
καὶ καθωδήγησαν, Οἰκτιρμον πρὸς ζωὴν τὴν μένουσαν· οἱ δὲ
Ὅσιοι ἐνέκρωσαν παθῶν, τὴν τυραννίδα τελείω νοῖ.

Τιμάσθωσαν Προφῆται, καὶ σὺν αὐτοῖς πάντες Δίκαιοι
πιστῶς, καὶ εὐφημείσθωσαν ὀσίως, αἱ πολιτευσάμεναι καὶ
διὰ βασάνων λάμπασαι ἐν γῆ, θεῖαι Γυναῖκες ὡς δοῦλαι
Χριστοῦ.

Νεκρώσιμον.

Οὗς ἐκ γῆς προσελάβου, ἐν οὐρανίοις κατάταξον σκηναῖς,
πιστοῦς οἰκέτας σου, τὰ τούτων παρορῶν παιίσματα, δι'
ὑπερβολὴν χρηστότητος Χριστέ, ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς τοὺς
βροτούς.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε Παρθένε, δι' ἧς ἐφάνη Θεὸς τοῖς ἐπὶ γῆς,
βροτὸς γενόμενος, βοῶντες· Χαῖρε γῆ εὐκαρπε, ἡ
καρποφοροῦσα στάχυν μυστικὸν ἡμῖν, τὸν διατρέφοντα πᾶσαν
πνοήν.

Κανὼν εἰς Κοιμηθέντας.

Ὅρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε.

Μαρτύρων προσδεξάμενος Κύριε, τὰς αἰτήσεις, ψυχὰς ἄς
μετέστησας, τοῖς ἐκλεκτοῖς σου συναρίθμησον.

Προέφησας οὐκ ὄψεται θάνατον, ὁ πιστεύων, εἰς σέ· διὸ
Δέσποτα, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον.

Τερπνότητος τοῦ οἴκου σου Κύριε, τοὺς σοὺς δούλους,
τυχεῖν καταξίωσον, καὶ τῆς γλυκείας μεθέξεως.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος ὁ Πατρὶ συναΐδιος, ἐκ Παρθένου, σαρκωθείς
ἐνέκρωσε, διὰ θανάτου τὸν θάνατον.

Ῥδῆ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θηρός, ἐρρύσω Κύριε, κάμῃ

» τοῦ βυθοῦ τῶν ἀκαθέκτων παθῶν, ἀνάγαγε δέομαι,

» ἵνα προσθήσω τοῦ ἐπιβλέψαι με, πρὸς ναὸν τὸν

» ἅγιόν σου.

Τροπάρια.

Σῶμα προδόντες αἰκισμοῖς, οἱ θεῖοι Μάρτυρες, τυράννων
χερσίν, ἠγάλλοντο τῇ ψυχῇ· τὴν θεῖαν γὰρ ἔβλεπον, ὄντως
αἰώνιον ἀπόλαυσιν, καὶ τὰς θείας ἀντιδόσεις.

Δόξα σοφῶν Τεραρχῶν, καὶ τῶν Ὁσίων σου ὑπάρχων Χριστέ,
ταῖς ἱκεσίαις αὐτῶν, τὸν σὸν λαὸν οἴκτειρον, ὃν περ ἰδίῳ
σου αἵματι, ὡς φιλόανθρωπος ἐκτίσω.

Ἐκ σοῦ λαμπόμενοι τὸν νοῦν, Προφήται Κύριε, δηλοῦσι
τρανῶς ὥσπερ ἐγγὺς τὰ μακρὰν· Γυναῖκες δὲ σθένει σου,
κράτος ἐχθροῦ καταλύουσιν, ἐν ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει.

Νεκρώσιμον.

Τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν, πιστοὺς οἰκέτας σου, χοροῖς
ἐκλεκτῶν συναριθμῶν ἀγαθέ, ἀνάπαυσον Κύριε, πάντα τὰ
τούτων ἐγκλήματα, παρορῶν δι' εὐσπλαγχνίαν.

Θεοτοκίον.

Ὁ διαπλάσας κατ' ἀρχάς, τὴν Εὐάν Κύριε, Παρθένου νηδὺν
καθυποδὺς τὴν ἐμήν, ἐργάζη ἀνάπλασιν, δούλου σχῆμα
ἐνδυσάμενος, ὁ Δεσπότης τῶν ἀπάντων.

Κανὼν εἰς Κοιμηθέντας.

Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Στρατεύματα Μαρτύρων σου, τὰς ἄνω δυνάμεις μιμούμενα,
Χριστὲ δυσωποῦσί σε· παράσχου Φιλάνθρωπε, τοῖς μεταστᾶσι,
τὴν παρὰ σοὶ ἀπόλαυσιν.

Ἐν τόποις ἀναψύξεως, ἐν τόποις Ἁγίων λαμπρότητος, ἐν
τόποις ἀνέσεως, ὡς ὁ μόνος φιλάνθρωπος, οὓς προσελάβου,
κατάταξον οἰκέτας σου.

Ἰλάσθητι τοῖς δούλοις σου, καὶ τούτοις παισμάτων
συγχώρησιν, παράσχου δεόμεθα, ζωῆς τε ἀξίωσον, τῆς
ἀνωλέθρου, καὶ μακαρίας λήξεως.

Θεοτοκίον.

Συλλήψεως ἀσπόρου σου, τίς λόγος ὁ φράσαι δυνάμενος, τὸ
θαῦμα Πανάμωμε; Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, δι' εὐσπλαγχνίαν,
ἡμῖν ἐπιδημήσαντα.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Πυρὸς σβεστήριον, τῶν παίδων ἢ προσευχή· δρο-
- » σίζουσα κάμινος, κήρυξ τοῦ θαύματος, μὴ φλογί-
- » ζουσα μηδὲ συγκαίουσα, τοὺς ὑμνολόγους Θεοῦ,
- » τῶν πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ἕμεῖς πυρούμενοι, σφοδρῶν βασάνων πυρί, τὸ φίλτρον
θερμότερον, Μάρτυρες ἔνδοξοι, ἐδείκνυτε τὸ πρὸς τὸν
Κύριον, καταδροσίζον ὑμᾶς, λογισμῶ εὐσεβεῖ.

Σοφίᾳ Πνεύματος, καλλωπισθέντες Σοφοί, λαμπρῶς ἠγήσασθε,
ἱερουργήσαντες, τῆς χάριτος τὸ εὐαγγέλιον, καὶ ὡς Χριστοῦ
λειτουργοὺς, εὐφημοῦμεν ἡμᾶς.

Ἕμεῖς νεκρώσαντες, τὴν σάρκα πόνοις πολλοῖς, ζωῆς
ἠξιώθητε, μελλούσης Ὅσιοι, πρεσβεύοντες αὐτῆς τυχεῖν
ἡμᾶς, τοὺς νεκρουμένους ἀεὶ, παθῶν προσβολαῖς.

Μακαριώτατος, χορὸς Θεοῦ Προφητῶν, Γυναίων τε ὄμιλος,
ἀγωνισάμενος, δι' ἀσκήσεώς τε καὶ ἀθλήσεως, καὶ καθελὼν
τὸν ἐχθρόν, εὐφημείσθω πιστῶς.

Νεκρώσιμον.

Νεκροῖς ὁμιλήσας, ἢ πάντων Λόγε ζωή, τοὺς νῦν
καταλείψαντας, βίου τὸν τάραχον, λιμένι σου θείῳ
καθόρμισον, τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν, παρορῶν Ἀγαθέ.

Θεοτοκίον.

Οἱ Θεοτόκον σε, φρονουῦντες γνώμη εὐθεία, πυρὸς
αἰωνίζοντος, καὶ σκότους Δέσποινα, ῥυσθειήμεν τῇ μεσιτείᾳ
σου, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, πολεμούντων ἡμᾶς.

Κανῶν εἰς Κοιμηθέντας.

Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Νῦν ἀπροσίτου φωτός, ἐμφορηθῆναι δίδου Σῶτερ, τοῖς
μεταστᾶσι λιταῖς, τῶν Ἀθλοφόρων σου.

Ἐν Ἐκκλησίᾳ Χριστέ, τῶν πρωτοτόκων τοὺς ἐν πίστει,
τελειωθέντας, Οἰκτιῖρμον συναρίθμησον.

Κεκοσμημένους στολαῖς, τῆς ἀφθαρσίας τοὺς σοὺς δούλους,
τοὺς μεταστάντας, πρὸς σὲ Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Θεοτοκίον.

Ρύμην θανάτου Ἀγνή, ζωὴν ἀσπόρως συλλαβοῦσα, τὴν οὐσιώδη,
Πανάμωμε διέκοψας.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀγγέλων σύστημα, ἀνθρώπων σύλλογος, τὸν Βα-

» σιλέα καὶ Κτίστην τοῦ παντός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, εὐλο-

» γεῖτε Λευῖται, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς

» αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ὑπερνηξάμενοι, βασάνων πέλαγος, τῇ κυβερνήσει τοῦ Λόγου
Ἀθληταί, τῶν αἱμάτων ῥεῖθροις, ἐβυθίσατε πάσας, τὰς
φάλαγγας τοῦ πλάνου, καὶ ζῆτε εἰς αἰῶνας.

Σοφοὶ γενόμενοι, Τερουργοὶ πιστῶς, ὀρθοδοξίας ἐφ' ὕδωρ
τὴν ὑμῖν, πιστευθεῖσαν ποίμνην, ἐξεθρέψατε· ὄθεν, τρυφῆς
τερπνὸν χειμάρρουν, τρυφᾶτε εἰς αἰῶνας.

Φωστῆρες Ὅσιοι, πιστῶν ἐδείχθητε, ὡς ἐκτελέσαντες ἔργα
τοῦ φωτός, καὶ πρὸς θεῖον φέγγος, μετετέθητε, σκότους,
ἡμᾶς ἐλευθερῶσαι, αἰτοῦντες τὸν Δεσπότην.

Εὐφραίνου σύλλογος, Γυναίων στάδιον, πλήρες παντοίων
ἀνύσας αἰκισμῶν, καὶ χορὸς ἀγάλλου, Προφητῶν καὶ Δικαίων,
τῶν εὐαρεστησάντων, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεκρώσιμον.

Ῥομφαίαν Δέσποτα, τὴν στρεφομένην νῦν, δίδου τοὺς σοὺς
ἀκωλύτως διελθεῖν, μεταστάντας δούλους, ἔνδον τοῦ
Παραδείσου, αὐτοὺς κατασκηνώσας, ὡς ὁ μόνος ἐλεήμων.

Θεοτοκίον.

Ὡς πύλην φέρουσαν, πρὸς θεῖαν εἴσοδον, ὡς εὐδιάβατον
κλίμακα Θεοῦ, ὡς τῶν σωζομένων, ἀπλανῆ ὁδηγίαν, τὴν
Κεχαριτωμένην, ὑμνήσωμεν Παρθένον.

Κανὼν εἰς Κοιμηθέντας.

Τὸν Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Ὁ τῶν ἁγίων Μαρτύρων, τοὺς ἀγῶνας προσδεξάμενος, καὶ δι'
αὐτῶν ἀναπαύων, τοὺς ἐν πίστει κοιμηθέντας τῇ σῆ, σὲ
Σωτῆρ ὑμνοῦμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ἵπερκοσμίου σου δόξης, λαμπηδόσι καταυγάζεσθαι, τοὺς ἐξ
ἡμῶν μεταστάντας, καταξίωσον ὡς εὐσπλαγχνος, σὲ Σωτῆρ
ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὺν ταῖς Ἁγίων χορείαις, οὓς μετέστησας κατάταξον, καὶ
Ἀβραὰμ ἐν τοῖς κόλποις, τῷ Λαζάρῳ συναρίθμησον, σὲ Σωτῆρ
ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Κεκοσμημένη τῷ κάλλει, τῆς ἀγνείας Μητροπάρθενε,
καλλοποιὸν εὐπρεπείας, ἐνδιαίτημα γεγένησαι· ὅθεν σε
ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὅτι ἐποίησέ σοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, Παρθένον

» ἀναδείξας σε, ἀγνὴν μετὰ τὴν κύησιν, ὡς τεκοῦσαν

» ἀσπόρως τὸν ἑαυτῆς ποιητὴν διό σε Θεοτόκε με-

» γαλύνομεν.

Τροπάρια.

Τερουργοὶ ποιμένες Προφητῶν ἁγίων χορός, Δικαίων
ἀναρίθμητος πληθὺς, Μαρτύρων σύλλογος, ἱεραῖς μελωδίαις
μακαριζέσθωσαν, πρεσβεύοντες σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡς θαυμαστῶς ἀσκήσας τῶν Ὁσίων δῆμος σεπτός, θαυμάτων
ἐπιδείξεισι πολλῶν, νῦν τεθαυμάστωται· ταῖς αὐτῶν
ἱκεσίαις, θαυμαστὲ Κύριε, θαυμάστωσον εἰς πάντας τὰ ἐλέη
σου.

Σὺν Τερομαρτύρων τελεσάντων δρόμον καλῶς, Γυναίων
ἀναρίθμητος πληθὺς, ἢ ἐναθλήσασα, καὶ ἀσκήσασα πόθῳ
μακαριζέσθω πιστῶς, Ἀγγέλων ταῖς χορείαις συνυπάρχουσα.

Νεκρώσιμον.

Ἡ τῶν Ἁγίων πάντων δυσωπεῖ σε Λόγε πληθὺς· Ἀνάπαυσον τὰ
πλήθη τῶν πιστῶς, μετατεθέντων ἀπὸ γῆς, διὰ πλῆθος ἐλέους
τὰ πεπραγμένα αὐτοῖς, ἐν βίῳ παραβλέπων ἁμαρτήματα.

Θεοτοκίον.

Φρενοβλαβῶς Παρθένε ἁμαρτίας πράξας πολλάς, τὴν κόλασιν
ἐκδέχομαι λοιπόν· ἀφ' ἧς με λύτρωσαι, ἀδιστάκτῳ καρδίᾳ,
σοὶ προσερχόμενον, καὶ τὴν βοήθειάν σου ἐπικαλούμενον.

Κανῶν εἰς Κοιμηθέντας.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν.

Ἄθλων ἱερῶν, οἱ Μάρτυρες ἐπαθλα, εἰληφότες δωρήσασθαι, σὲ
νῦν ἱκετεύουσι, τοῖς πιστῶς μεταστᾶσι Σῶτερ ἄνεσιν.

Νέκρωσιν ὑπέστης, μόνη Ἀθάνατε, ὁ νεκροῖς τὴν ἀνάστασιν,
παρέχων ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ τῆς ἀθανασίας τὴν λαμπρότητα.

Ἔρθωσας ἡμᾶς, πεσόντας εἰς θάνατον, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον,
ἐλπίζειν ἐδίδαξας· ἧς τυχεῖν τοὺς σοὺς δούλους Σῶτερ
δώρησαι.

Θεοτοκίον.

Νόμου αἰ σκιαί, παρῆλθον τῷ τόκῳ σου· ἡ ἀλήθεια ἔλαμψεν,
ἡ χάρις δεδώρηται, Θεοτόκε· διό σε μεγαλύνομεν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν.

Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Μαρτυρικά.

Οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ἐπὶ τῆς γῆς ἠγωνίσαντο, τῷ ἀέρι ἐνεκαρτέρησαν, τῷ πυρὶ παρεδόθησαν, τὸ ὕδωρ αὐτοῦς ὑπεδέξατο· ἐκείνων ἐστὶν ἡ φωνή· Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες, ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν. Ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν. Ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐν ταῖς βασάνοις ὄντες οἱ ἅγιοι, ἀγαλλόμενοι ἐβόων· Συναλλάγματα ἡμῖν ἐστὶ ταῦτα, πρὸς τὸν Δεσπότην· ἀντὶ γὰρ τῶν ἐπανισταμένων, μωλώπων τῷ σώματι, φωτεινὸν ἔνδυμα, ἐν τῇ ἀναστάσει ἐπανθήσει ἡμῖν· ἀντὶ γὰρ τῆς ἀτιμίας οἱ στέφανοι· ἀντὶ δεσποτηρίων ὁ Παράδεισος· καὶ ἀντὶ τῆς μετὰ τῶν κακούργων καταδίκης, ἡ μετὰ τῶν Ἀγγέλων διαγωγή· Εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νεκρώσιμον.

Οὐκ ἔστι τῶν ἐν βίῳ τερπνῶν οὐδέν, ὃ οὐ παρελεύσεται· οὐ πλοῦτος οὐ τυραννίς, οὐ νεότητος ἄνθος· ὁ γὰρ θάνατος πάντα ἐπίσης λυμαίνεται· διαδέχεται δὲ τὰ μὴ σαλευόμενα· σπείρεται γὰρ ἐν φθορᾷ, ἐν ἀφθαρσίᾳ ἐγείρεται· σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ, ἐν δόξῃ ἀνίσταται. Διὸ Χριστὲ οὐς προσελάβου δούλους σου, μετὰ δικαίων ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ὑπὸ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, καταφεύγομεν Θεοτόκε· τὰς ἡμῶν ἰκεσίας μὴ παρίδῃς ἐν περιστάσει· ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, μόνη ἀγνή, μόνη εὐλογημένη.

Ὅταν δὲ ἐστὶν Ἀλληλούϊα, ψάλλομεν τὰ ἀνωτέρω Μαρτυρικὰ σὺν τῷ α' Εὐλογημένος ὁ στρατός, ἐν τῷ τέλει αὐτῶν, εἰς τοὺς Αἴνους, μετὰ τὸ Πᾶσα πνοή. Ἀπόστιχα δὲ τὰ παρόντα Προσόμοια, ποίημα Θεοφάνους.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Αἴγλη τοῦ σοῦ προσώπου Χριστέ, τοὺς μεταστάντας ὡς οἰκτίρμων κατάταξον, σκηνώσας εἰς τόπον χλόης, ἐπὶ ὑδάτων τῆς σῆς, ἀκραιφνοῦς καὶ θείας ἀπολαύσεως· ἐν κόλποις ἀνέσεως, Ἀβραὰμ τοῦ προπάτορος, ἔνθα τὸ φῶς σου καθαρῶς ἀναφαίνεται, καὶ προχέονται, αἱ πηγαὶ τῆς χρηστότητος·

ἔνθα περιχορεύουσι, τρανώς ἀγαλλόμεναι, αἱ τῶν δικαίων χορεῖαι, περὶ τὴν σὴν ἀγαθότητα· μεθ' ὧν κατατάξας, τοὺς οἰκέτας σου παράσχου, τούτοις τὸ ἔλεος.

Στίχ.\Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Ψάλλειν παναρμονίῳ φωνῇ, δοξολογεῖν τε τὸ σὸν κράττος εὐδόκησον, Οἰκτιῖρμον τοὺς μεταστάντας, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς σέ, τὸν Δεσπότην πάντων καὶ φιλόανθρωπον, διδοῦς ὠραιότητα, τοῦ σοῦ κάλλους ἐκλάμπεσθαι, καὶ τῆς γλυκείας καὶ τερπνῆς μετουσίας σου, ἀπολαύειν τε, καὶ τρυφᾶν καθαρώτερον· ἔνθα περὶ τὸν θρόνον σου, χορεύουσιν Ἄγγελοι, καὶ τῶν ἁγίων χορεῖαι, χαρμονικῶς περιέπουσι· μεθ' ὧν τοῖς σοῖς δούλοις, τὴν ἀνάπαυσιν παράσχου, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ.\Αἱ ψυχὰι αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀύλισθήσονται.

Ὅπου τῶν Προφητῶν ὁ χορός, τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων τὰ τάγματα, καὶ πάντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, δικαιωθέντες, τῷ σῷ, σωτηρίῳ πάθει καὶ τῷ αἵματι, δι' οὗ ἐξηγόρασας, τὸν αἰχμάλωτον ἄνθρωπον, ἐκεῖ τοὺς πίστει κοιμηθέντας ἀνάπαυσον, ὡς φιλόανθρωπος, συγχωρῶν ὅσα ἡμαρτον· μόνος γὰρ ἀναμάρτητος, ἐν γῆ πεπολίτευσαι, ἅγιος ὄντως καὶ μόνος, ἐν τεθνεῶσιν ἐλεύθερος· διὸ τοῖς σοῖς δούλοις, τὴν ἀνάπαυσιν παράσχου, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Νόμῳ τῆς ἁμαρτίας ἡμᾶς, δεδουλωμένους ἠλευθέρωσας Δέσποινα, ἐν μήτρᾳ τὸν νομοδότην, καὶ βασιλέα Χριστόν, συλλαβοῦσα μόνη Μητροπάρθενε, δι' οὗ δικαιούμεθα, δωρεᾶ τε καὶ χάριτι· ὃν νῦν δυσώπει τὰς ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε, Θεομήτορα, βίβλῳ ζώντων ἐγγράψασθαι, ὅπως τῇ μεσιτείᾳ σου, σωθέντες Πανάμωμε, τῆς τοῦ Υἱοῦ σου εὐκταίας, ἀπολυτρώσεως τύχωμεν, αὐτὸν προσκυνοῦντες, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Ὁ ληστῆς ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν εἶναί σε πιστεύσας Χριστέ, ὠμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε βοῶν, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Τὸν ἀρχέκακον ἐχθρόν, θανόντες Μάρτυρες ὠλέσατε, καὶ
διήλθετε, πρὸς τὰ ἄνω στεφθέντες, θείαις νίκαις τῷ
παμβασιλεῖ, Θεῷ παριστάμενοι.

Τερωσύνης τῷ φωτί, οἱ Τεράρχαι λαμπρυνόμενοι,
έδοξάσθησαν, καὶ Ὅσιων τὰ πλήθη, αἰδίου ἔτυχον ζωῆς· ὅθεν
μακαρίζονται.

Νεκρώσιμον.

Σὺν τοῖς χοροῖς τῶν ἐκλεκτῶν, ἐν τόπῳ Δέσποτα ἀνέσεως,
οὐς μετέστησας, κατασκήνωσον Λόγε, παραβλέψας τούτων τὰ
ἐν γῆ, Σῶτερ πλημμελήματα.

Δόξα.

Ὡ Τριάς, Τεραρχῶν, καὶ τῶν Μαρτύρων τοῖς ἀγῶσι σεπτῶν,
δυσωπήθητι, καὶ τοῖς πίστει θανοῦσι, σωτηρίαν δώρησαι
ψυχῆς, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ τὸν ἀχώρητον παντί, Θεοχαρίτῳτε χωρήσασα, καὶ κυήσασα,
ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον, τοῦτον πᾶσιν ἰλεων ἡμῖν, γενέσθαι
ἱκέτευσε.